

Liahona

**Kuinka pyhät
kirjoitukset
käännetään? s. 20**

Tutustumme uuteen
apostoliimme, vanhin
Ronald A. Rasbandiin, s. 12

Vanhemmat avioparit –
kutsuttuja palvelemaan, s. 26

Kun aviomies pyrkii
vastustamaan pornografiaa,
myös vaimo tarvitsee
parantumista, s. 34

Opettele soittamaan kirkon
laulu 10 minuutissa, s. 54

”Sillä katso, näin sanoo Herra: Minä vertaan sinua, oi Israelin huone, jaloon oliivipuuhun, jonka mies otti ja jota hän ravitsi viinitarhasaan – –.

Ja te olette siunattuja, sillä koska olette olleet utteria tehdessänne työtä minun kanssani viinitarhasani ja olette pitäneet minun käskyni ja olette tuottaneet minulle jälleen luonnollisen hedelmän, niin ettei viinitarhani ole enää turmeltunut, ja huono on heitetty pois, katso, te saatte iloita kanssani viinitarhani hedelmästä.”

MK Jaak. 5:3, 75

Oliveilla, joita kasvatetaan laajalti kaikkialla Välimeren maissa, on pitkä historia pyhissä kirjoituksissa alkaen siitä, kun kyyhkynen toi oliivinlehden Nooalle, aina siihen asti, kun Vapahtaja opetti Öljymäellä ja Jaakob esitti vertauksensa oliivipuista.

SANOMAT

- 4** Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Profetia ja henkilökohtainen ilmoitus
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** Kotikäyntiopetussanoma: lankaikkisen Isämme tyttäriä

ERIKOISARTIKKELIT

- 12** Vanhin Ronald A. Rasband: lahjakas johtaja, omistautunut isä
Vanhin M. Russell Ballard
Vanhin Rasband on rakastava aviomies ja isä, jonka johtamistaidot ovat kehittyneet vuosien ajan erinomaisten liike-elämän ja pappeusjohtajien ohjauksessa.
- 18** Hänkö on piispa?
Patrick J. Cronin III
Ymmärsin, miksi hän ei voinut uskoa, että palvelin nyt piispana. Kolmekymmentä vuotta sitten olin hyvin erilainen ihminen.

KANNESSA

Etukansi ja takakannen sisäsiivu: valokuvat Les Nilsson. Kansilehden sisäsiivu: valokuva © Ray Tango/Thinkstock.

- 20** Pyhien kirjoitusten kääntämisen sydämemme kielelle
R. Val Johnson
Pyhien kirjoitusten lukeminen äidinkielellämme on kuin tulisi hengellisesti kotiin.

- 26** Vanhempien lähetysaarnajien hetkiä
Presidentti Russell M. Nelson
Rukoilettehan tästä mahdollisuudesta luoda suurenmoisia vanhempien lähetysaarnajien hetkiä yhdessä.

- 28** Vanhemmat lähetysaarnajat – tarvittuja ja rakastettuja
Richard M. Romney
Avioparit huomaavat, että palveleminen lähetystyössä voi olla joustavampaa, tulla vähemmän kalliiksi ja suoda enemmän iloa kuin he luulivat.

- 34** Kun pornografia ravistelee kotia – sekä vaimolla että aviomiehellä on tarve parantua
Julkaistaan nimettömänä
Eräs piispa kertoo, kuinka hän auttaa sekä aviomiehiä, jotka pyrkivät vastustamaan pornografiaa, että myös heidän vaimojaan, jotka tarvitsevat vapahtajan parantavaa voimaa aivan yhtä paljon.

- 38** Vartijoina tornissa
Rikasta ymmärrystäsi profetoista ottamalla selville, kuinka he ovat torneissa olevien vartijoiden kaltaisia.

OSASTOT

- 8** Pohdintoja: Onko ohjeissa järkeä?
Ruth Silver
- 9** Palvelemme kirkossa: Kiitos palvelemisestasi
Julkaistaan nimettömänä
- 10** Evankeliumin klassikoita: Pappuus – varma ankkuri
Vanhin L. Tom Perry
- 40** Myöhempien aikojen pyhien kertomaa
- 80** Kunnes taas kohdataan: Tavoitelkaa hengellisiä lahjoja
Presidentti George Q. Cannon

44 Tunnistakaa Saatanan väärennökset

Dennis C. Gaunt

Etsimällä Saatanan valheiden ja Kristuksen opetusten välisiä eroavuuksia samankaltaisuuksien sijaan me pystymme huomamaan Saatanan väärennökset.

48 Henkilökuvia nuorista aikuisista: Siunausten mittaamista Madagaskarissa

Mindy Anne Selu

Vaikka Solofo Ravelojaona asuukin maassa, jossa on monia ongelmia, hän on sitä mieltä, että hänen elämänsä on täynnä siunauksia.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Seuraa tätä vihjettä seuraamalla profeettaa.

50 Hengellinen vakaus: rakentakaa uppoamaton laiva

Vanhin Dale G. Renlund

Aivan kuten laiva täytyy rakentaa huolella, jotta se olisi vakaa, me jokainen voimme saada vakautta elämäämme näiden neljän periaatteen avulla.

54 Opettele soittamaan kirkon laulu 10 minuutissa!

Daniel Carter

57 Järkähtämätön päätöksessäni lopettaa

Gretchen Blackburn

Tekisin mitä tahansa voidakseni lopettaa pianon soittamisen, joten kun vanhempani sanoivat, että voisin lopettaa, jos oppisin soittamaan 50 kirkon laulua, ryhdyin työhön.

58 Järkytys, suru ja Jumalan suunnitelma

Paola Çajupi

Muistellessani elämäni järkyttävintä kokemusta tiedän nyt, että taivaallinen Isä oli kanssani koko ajan.

60 Vaikka oletkin ujo

Vanhin José A. Teixeira

Turvaa Herraan, niin Hän siunaa sinua pyrkimyksissäsi kertoa evankeliumista.

62 Meidän palstamme

63 Juliste: Näyttääkö hyvältä?

64 Kysymys ja vastaus

Minusta tehdään pilaa koulussa, koska olen myöhempien aikojen pyhä. Tiedän, että minun täytyy puolustaa sitä, mihin uskon, mutta se on tosi vaikeaa! Kuinka minusta tulee riittävän rohkeaa?

66 Vastauksia apostoliilta: Mitä apostolit tekevät?

Vanhin David A. Bednar

67 Rauha sydämessäni

Carol F. McConkie

Kun näin profeetan ja kuulin hänen puhuvan, tunsin rauhaa.

68 Ethanin todistus

Larry Hiller

Tuntuu siltä kuin kaikilla muilla paitsi Ethanilla oli todistus.

70 Pesoja taivaalliselle Isälle

Angela Peña Dahle

Kun rahaa ei ollut yhtään jäljellä, Ana mietti: "Mitä me syömmme huomenna?"

72 Seuraamme profeettoja ja apostoleja

Jenna Koford

Kuinka sinä voit seurata profeettaa tässä kuussa?

74 Mormonin kirjan sankareita: Alma teki parannuksen

75 Minä voin lukea Mormonin kirjaa

76 Mormonin kirjan kertomuksia: Alma kastaa monia ihmisiä

79 Väriyssivu: Lepopäivä on erityinen päivä

**HUHTIKUU 2016, 68. VUOSIKERTA, NUMERO 4
LIAHONA 13284 130**

M्योंhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: James B. Martino, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Megan VerHoef

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rctestockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhint: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuan, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuun kirjoitusmerkeihin), kiribatn, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugaliln, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdu, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 68 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaidoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on yksi esimerkki.

“Vaikka oletkin ujo”, s. 60: Voitte käyttää perheiltanne evankeliumista kertomiseen! Keskustelkaa perheenä jäseniä, minkä pelkojen vuoksi teistä on vaikeata kertoa evankeliumista. Voisitte rukoilla yhdessä, että Herra auttaa teitä tuntemaan varmuutta kertoessanne evankeliumista, ja sitten rukoilla siitä, kenet voisitte kutsua perheiltään. Mitäpä jos kehoitaisit kutakin perheenjäseniä lausumaan oppiaikana todistuksensa? Voisit opettaa oppiaikaa, joka käsittelee palautusta tai pelastussuunnitelmaa. Harkitkaa kokemustenne ja tunteidenne kirjoittamista päiväkirjaanne.

LISÄÄ INTERNETISSÄ

Liahona ja muut kirkon aineistot on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org. Käy katsomassa osoitteessa [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (englanniksi, espanjaksi ja portugalkiksi) innoittavia sanomia, perheiltaidoita sekä aineistoa, jota voit jakaa ystävien ja perheen kanssa.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aktivointi, 18

Anteeksianto, 34

Hengelliset lahjat, 80

Ilmoitus, 4, 10, 20, 41, 42, 50, 70, 72

Jeesus Kristus, 20, 34, 43, 58

Jumalallinen luonne, 7

Kaste, 75, 76

Kirkon tehtävät, 18

Kotikäyntiopetus, 9

Kuuliaisuus, 8, 34, 62, 72

Kymmenykset, 62, 70

Kyyvyt, 40, 54

Käskyt, 8, 72

Kääntymys, 43, 58, 75, 76

Lepopäivä, 79

Lähetystyö, 26, 28, 60

Mormonin kirja, 43, 44

Murhe, 58

Musiikki, 54, 57

Opettaminen, 75

Opetuslapseus, 12, 26

Palveleminen, 9, 26, 28, 41

Parannus, 18, 74

Pornografia, 34

Profeetat ja apostolit, 10, 12, 66, 67, 72

Pyhä Henki, 44, 50

Pyhät kirjoitukset, 20

Rakkaus, 40

Rauha, 50, 67

Rehellisyys, 62

Rohkeus, 48, 64

Rukous, 41, 64

Sovitus, 34

Todistus, 64, 68

Usko, 34, 48, 58, 60

Väärennökset, 44, 63

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

Profetia

JA HENKILÖKOHTAINEN ILMOITUS

Jeesuksen Kristuksen tosi kirkko on palautettu, ja se on maan päällä tänä aikana. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa ovat aina johdaneet elävät profeetat ja apostolit, jotka saavat jatkuvaa johdatusta taivaasta.

Tämä jumalallinen malli toimi myös muinoin. Raamatussa sanotaan: ”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille” (Aam. 3:7).

Jumala on puhunut jälleen meidän aikanamme profeetta Joseph Smithin kautta. Hän ilmoitti profeetta Joseph Smithin kautta Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteen. Hän palautti pyhän pappeutensa ja sen avaimet sekä pappeuden pyhän voiman kaikki oikeudet, voimat ja tehtävät.

Elävät profeetat ja apostolit meidän aikanamme ovat valtuutettuja puhumaan, opettamaan ja johtamaan Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta saamallaan valtuudella. Vapahtaja sanoi profeetta Joseph Smithille: ”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, enkä minä puolustele itseäni, ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa vaan toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Yleiskonferenssissa kaksi kertaa vuodessa meitä siunataan tilaisuudella kuulla Herran meille tarkoittama sana Hänen palvelijoidensa välityksellä. Se on korvaamaton

etuoikeus. Mutta tuon tilaisuuden arvo riippuu siitä, otammeko me nuo sanat vastaan sen saman Hengen vaikutuksen alaisina, jolla ne annettiin noille palvelijoille (ks. OL 50:19–22). Aivan kuten he saavat johdatusta taivaasta, meidänkin täytyy saada. Ja se edellyttää meiltä samaa hengellistä ponnistelua.

”Tee kotiläksysi”

Vuosia sitten yksi kahdentoista apostolin koorumin jäsen pyysi minua lukemaan konferenssipuheen, jota hän valmisteli yleiskonferenssiin. Olin silloin tuon koorumin nuori jäsen. Minulle oli suuri kunnia, kun hän luotti siihen, että voisin kenties auttaa häntä löytämään sanat, jotka Herra haluaisi hänen puhuvan. Hän sanoi minulle hymyillen: ”Tämä on muuten 22. luonnos tästä puheesta.”

Muistin neuvon, jonka rakastava ja lempeä presidentti Harold B. Lee (1899–1973) oli aiemmin hyvin painokkaasti antanut minulle: ”Hal, jos haluat saada ilmoitusta, tee kotiläksysi.”

Luin tuon 22. luonnoksen, pohdin sitä ja rukoilin sen johdosta. Tutkin sitä niin hyvin kuin kykenin Pyhän Hengen vaikutuksen alaisena. Siihen mennessä kun tuon koorumin jäsenen oli aika pitää puheensa, olin tehnyt kotiläksyni. En ole varma, olinko ollut avuksi, mutta tiedän, että minä muutuin kuunnellessani, kun se puhe pidettiin. Sain viestejä, jotka olivat paljon enemmän kuin ne sanat,

jotka olin lukenut ja jotka hän puhui. Sanoilla oli syvällisempi merkitys kuin niillä, jotka olin lukenut siitä luonnoksesta. Ja se sanoma tuntui olevan tarkoitettu minulle, sovitettuna omiin tarpeisiini.

Jumalan palvelijat paastoavat ja rukoilevat saadakseen sen sanoman, joka Herralla on heille annettavaksi niille, jotka tarvitsevat ilmoitusta ja innoitusta. Opini tuosta kokemuksesta ja monista sen kaltaisista, että saadaksimme elävien profeettojen ja apostolien kuulemisen tarjoamat suuret

hyödyt meidän täytyy maksaa ilmoituksen saamisen hinta.

Herra rakastaa jokaista ihmistä, joka kenties kuulee Hänen sanomansa, ja Hän tuntee jokaisen sydämen ja olosuhteet. Hän tietää, mikä oikaisu, mikä rohkaisu ja mikä evankeliumin totuus auttaa parhaiten kutakin ihmistä päättämään, mitä hänen pitää tehdä iankaikkiseen elämään johtavalla polulla.

Me, jotka kuuntelemme ja katselemme yleiskonferenssipuheita, ajatellamme joskus jälkeensä: ”Mitä muistan parhaiten?” Herran toive meille

jokaiselle on, että vastauksemme kuuluu: ”En koskaan unohda hetkiä, jolloin tunsin Hengen äänen mielesäni ja sydämessäni sanovan minulle, mitä voisin tehdä ollakseni otollinen taivaalliselle Isälleni ja Vapahtajalleni.”

Me voimme saada tuota henkilökohtaista ilmoitusta, kun kuuntelemme profeettoja ja apostoleja ja kun teemme työtä uskossa ottaaksemme sitä vastaan, aivan kuten presidentti Lee sanoi meidän voivan tehdä. Tiedän kokemuksen ja Hengen todistuksen perusteella, että tämä on totta. ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Mitä jos lukisit äänen presidentti Eyringin kertomuksen siitä, kuinka hän tutki kooruminsa jäsenen konferenssi puheluonnosta? Voisit kysyä: ”Mikä on ilmoituksen saamisen hinta?” Keskustellunne jälkeen voisit kehottaa niitä, joiden luona

vieraillet, pohtimaan suunnitelmaa ottaa vastaan tulevan yleiskonferenssin sanomia ”saman Hengen vaikutuksen alaisena, jolla ne annettiin [Jumalan] palvelijoille”, ja panemaan tuon suunnitelman täytäntöön.

Taivaallinen Isä puhui minulle erään konferenssipuheen välityksellä

Anne Laleska Alves de Souza

Olin epävarma siitä, mitä minun pitäisi opiskella yliopistossa. Useimmat ihmiset puhuivat kielteisesti kursista, jonka halusin suorittaa, joten rukoilin Herraa tietääkseni, oliko Hän samaa mieltä päätöksestäni.

Vastaukseni sain seuraavana päivänä, kun luin *Liahonasta* erään yleiskonferenssi puheen. Minusta tuntui aivan kuin taivaallinen Isä olisi sanonut minulle, ettei Hän voinut valita puolestani – se oli päätös, joka minun olisi tehtävä yksin. Tiesin, että valitsinpa mitä hyvänsä, minun pitäisi tehdä ahkerasti työtä menestyäkseeni.

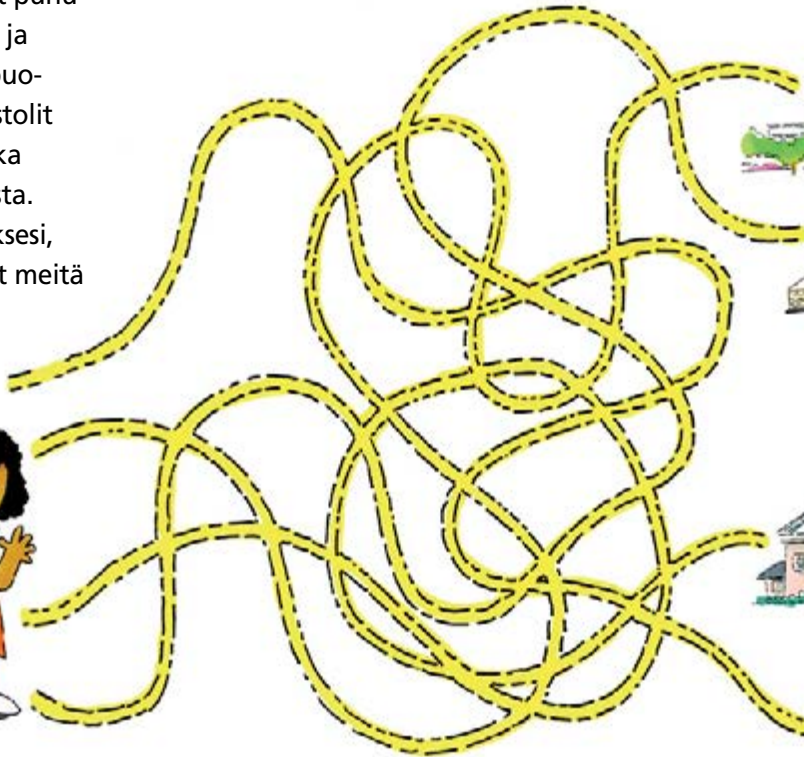

Tiedän, että rukoukseeni vastattiin. Pyhän Hengen vahvistus auttoi minua tekemään päätöksen. Olen oppinut yrittämään parhaani, ja tiedän, että taivaallinen Isä auttaa minua.

Kirjoittaja asuu Sergipessa Brasiliassa.

Seuraa profeettaa

Profeetat ja apostolit puhuvat taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen puolesta. Profeetat ja apostolit opettavat meille, kuinka voimme seurata Jeesusta. Seuraa polkuja nähdäksesi, mitä he ovat pyytäneet meitä tekemään.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” ymmärtäminen vahvistaa uskoasi Jumalaa ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Iankaikkisen Isämme tyttäriä

Pyhissä kirjoituksissa meille opetaan, että ”me – olemme Jumalan sukua” (Ap. t. 17:29). Jumala puhui profeetta Joseph Smithin vaimosta Emma Smithistä tyttärenään (ks. OL 25:1). Perhejulistuksessa meille opetaan, että jokainen meistä on taivaallisten vanhempien rakas henkitytär.¹

Kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa ”me saimme tietää iankaikkisesta identiteetistämme naisena”, sanoi Carole M. Stephens, ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimässä johtokunnassa.

”Matkamme kuolevaisuuteen maan päälle ei muuttanut niitä totuuksia.”²

”Isänne taivaassa tietää nimenne ja tuntee tilanteenne”, vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut. ”Hän kuulee rukouksenne. Hän tuntee toiveenne ja unelmanne sekä pelkonne ja pettymyksenne.”³

”Me kaikki kuulumme Jumalan perheeseen, ja meitä tarvitaan siinä.

Maalliset perheet näyttävät kaikki erilaisilta. Ja vaikka me pyrimme parhaamme mukaan luomaan vahvoja perinteisiä perheitä, niin jäsenyyss Jumalan perheessä ei ole riippuvainen minkäänlaisesta tilanteesta tai asemasta – siviilisäädystä, vanhemmuudesta, taloudellisesta asemasta, yhteiskunnallisesta asemasta tai edes siitä, millaisen tilapäivityksen julkaisemme sosiaalisessa mediassa.”⁴

Muita pyhien kirjoitusten kohtia

Jer. 1:5; Room. 8:16; OL 76:23–24

VIITTEET

1. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
2. Carole M. Stephens, ”Jumalan perhe”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 11.
3. Jeffrey R. Holland, ”Nuorille naisille”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 28.
4. Carole M. Stephens, ”Jumalan perhe”, s. 11.
5. Ks. Gospel Topics, ”First Vision Accounts”, topics.lds.org.

Mieti tätä

Miten tietosi siitä, että olet Jumalan tytär, vaikuttaa päätöksisi?

Usko, perhe,
auttaminen

Historiastamme poimittua

Kertomuksessaan ensimmäisestä näystä⁵ profeetta Joseph Smith vahvistaa monia totuuksia – myös sen, että taivaallinen Isä tuntee nimenne.

Nuoren Josephin oli vaikea tietää, mihin kirkkoon liittyä, ja hän löysi johdatusta kohdasta Jaak. 1:5. Joseph tuli siihen tulokseen, että hän kysyisi Jumalalta.

Eräänä kevätaamuna vuonna 1820 hän meni metsään rukoukseen, mutta häneen kävi heti käsiksi jokin pimeä voima. Hän kirjoitti siitä:

”Juuri tämän suuren hädän hetkellä minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkkaamman, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

Heti sen ilmestyessä havaitsin itseni vapautetuksi minua kahlinneesta vihollisesta. Valon levätessä päälläni näin kahden Personan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*” (JS-H 16–17.)

ONKO OHJEISSA JÄRKEÄ?

Ruth Silver

Eräs polkupyörämatka sai minut vakuuttuneeksi siitä, että meidän pitää jatkuvasti kääntyä sen tiekartan puoleen, jonka Herra on laatinut meidän elämäämme varten.

Useita vuosia sitten lähdin Ranskassa polkupyörämatkalle siskoni, kälyni ja hänen tyttärensä kanssa. Joka aamu saimme kolme sivua yksityiskohtaisia ohjeita, jotka – jos noudattaisimme niitä tarkasti – ohjaisivat meidät senpäiväiseen määränpäähämme. Kun pyöräilimme halki viinitarhojen, ohjeissa meitä saatettiin neuvoa: ”Aja 50 metriä pohjoiseen, käänny sitten vasemmalle ja aja 100 metriä.” Vielä useammin ohjeissa oli merkkejä ja teiden nimiä.

Yhtenä aamuna pyöräilimme pitkän viehättävää tietä mutta tajusimme pian, etteivät ohjeemme enää vastanneet seutua. Olimme pian eksyksissä ja päätimme palata kohtaan, jossa edellisen kerran tiesimme olevamme oikealla reitillä, jotta näkisimme, pystyisimmekö päättämään, mihin suuntaan mennä.

Totta tosiaan, kun tulimme tuohon kohtaan, huomasimme pienen tienviitan, joka oli mainittu ohjeissamme

mutta jota emme olleet nähneet. Pian olimme jälleen matkalla ja etenemisemme sopi ohjeisiin, jotka olivat jälleen täysin järkevät.

Tuo kokemus toimi vertauksena, joka vastasi minua askarruttaneeseen kysymykseen: Miksi kukaan, jolla on ollut todistus evankeliumista, jäisi koskaan pois kirkosta? Minulle selkeni, että kun käännyimme väärään suuntaan (teemme syntiä) tai emme noudata Jumalan käskyjä, niin ohjeissa (Jumalan sanassa) ei ole enää järkeä. Kuten meidän tapauksessamme kävi, ”kartta” ei enää sovi seutuun, jolla olemme. Jos emme ole eksyneet liian kauas, saatamme huomata, että vika on meidän ja että meidän pitää kääntyä takaisin (tehdä parannus) tai sitoutua uudelleen elämään siten kuin Jumala on käskennyt ja palata pisteeseen, jossa tiesimme seuraavamme oikeaa reittiä.

Kun ohjeet eivät enää sovi siihen, missä olemme, me liian usein

kyseenalaistamme ohjeet. Sen sijaan että kääntyisimme takaisin, me syytämme ohjeita ja sitten hylkäämme ne kokonaan. Kun viimein olemme kadottaneet näkemyksen määränpäästämme, me eksymme ja vaellamme poluilla, jotka vaikuttavat ehkä väliaikaisesti hyvin kiinnostavilta mutta jotka eivät vie meitä sinne, minne meidän pitää mennä.

Joka päivä meillä on tilaisuus tutkia pyhiä kirjoituksia. Ja puolen vuoden välein meille tarjotaan kirkon yleiskonferenssi. Eivätkö ne ole hetkiä, jolloin voimme tarkistaa tiekarttamme ja varmistua siitä, että olemme siellä, missä meidän pitää olla? Kerran kuunnelllessani konferenssia minulle tuli tunne, että niin epätäydellisiä kuin olemmekin, me voimme tietää olevamme oikealla tiellä, jos nuo ohjeet tuntuvat meistä täysin järkeviltä.

Samoin kuin oikeita ohjeita noudattaessamme pääsemme määränpäähämme tässä elämässä, samoin pyhien kirjoitusten tutkiminen ja elävien profeettojen neuvojen noudattaminen antaa meille mahdollisuuden tarkistaa reittimme ja muuttaa sitä tarvittaessa, niin että me viimein saavumme tai vaalliseen kotiimme. ■

Kirjoittaja, joka asui Coloradossa Yhdysvalloissa, menehtyi viime vuonna.

KIITOS PALVELEMISESTASI

Julkaistaan nimettömänä

Olet täydellinen esimerkki niistä naisista, jotka Nauvoon päivistä lähtien ovat palvelleet toisiaan olemalla rakastavia ja innoitettuja kotikäyntityössä.

En tiedä nimeäsi, en ikääsi enkä mitään muutakaan sinusta. Tiedän vain, että olet Joannin kotikäyntiopettaja, ja arvostan tunnollista palvelemistasi koko sydämestäni.

Tiedän, että käyminen sellaisen vähemmän aktiivisen sisaren luona kuin Joann (nimi muutettu), joka on minun miniäni, ei ole helppoa etenäkään, kun hän ei todennäköisesti ole kovin vastaanottavainen. Luulenpa, ettei hän alkuun edes halunnut teidän tulevan. Mutta Joann on kertonut minulle, että olet ollut hänelle todellinen ystävä pistäytymällä katsomaan, miten hänellä menee, ja hyväksymällä hänet sellaisena kuin hän on.

Niiden 19 vuoden aikana, jotka Joann on ollut naimisissa poikani kanssa, tämä on ensimmäinen kerta, kun hän on koskaan maininnut, että hänellä on kotikäyntiopettaja. Äskettäin hän kertoi minulle, kuinka säännöllisesti käyt ja kuinka huomaavainen ja ystävällinen aina olet. Hän sanoi, että olet auttanut häntä monet kerrat, kun hän oli sairas, ja olet jopa tarjoutunut viemään pojantyttäriä Nuoriin Naisiin.

Kuluneiden kymmenen vuoden aikana hän, poikani ja heidän perheensä ovat asuneet satojen kilometrien päässä meistä. Olen rukoillut, että muut rakastaisivat heitä ja välittäisivät heistä kuten minä, ja olen anonut kyynelsilmin taivaalliselta Isältä, että muut auttaisivat heitä, kuten minä tekisin, jos he asuisivat lähellä. Joannin kertoman perusteella sinä olet vastaus rukouksiini.

Vaikka Joann ja poikani eivät noudatakaan viisauden sanaa eivätkä käy kirkossa, he ovat silti hyviä ihmisiä ja he rakastavat lapsiaan. Jostakin syystä Joannin tupakan savu ei ole summentanut sinun silmiäsi. Sinä et määritellyt

häntä sen perusteella, käykö hän kirkossa vai ei. Sinä tutustuit häneen ja sait tietää, että hän on rakastava äiti, joka haluaa tyttärensä käyvän kirkossa ja saavan todistuksen. Ja kun Joann

meni leikkaukseen, sinä toit

heille päivällisen sen sijaan että olisit miettinyt, oliko hän itse syyllinen osaan terveysongelmistaan.

Kuinka kiitollinen olenkaan siitä, että olet esimerkki pojantyttärelleni. Hän voi ottaa sinusta mallia ihmisenä, joka välittää jokaisesta ja kulkee ylimääräisen virstan osoittaakseen rakastavaa huolenpitoa. Hän kertoi minulle, että kerran kun sinulla ei ollut autoa, kävelit yli puolitoista kilometriä hänen luokseen pienten lastesi kanssa tuomaan pikkuleipiä.

”Ajattelin sinua ja äitiäsi ja halusin ilahduttaa teitä jotenkin – ihan muuten vain”, sanoit hänelle.

Kunpa voisin kertoa sinulle, kuinka paljon arvostan omistautumistasi tehtävällesi kotikäyntiopettajana. Olet täydellinen esimerkki niistä naisista, jotka Nauvoon päivistä asti ovat palvelleet toisiaan olemalla rakastavia ja innoitettuja kotikäyntityössä. Olet osoittanut tuota palvelemista ja rakautta toimiessasi hellänä kotikäyntiopettajana vähemmän aktiiviselle miniälleni.

Kiitos. ■

Vanhin
L. Tom Perry
(1922–2015)

kahdentoista
apostolin
koorumista

PAPPEUS – VARMA ANKKURI

Vanhin L. Tom Perry kirjoitti tämän artikkelin 28. toukokuuta 2015, kaksi päivää ennen kuolemaansa, nuorille pappeudenhaltijoille.

Suurin voima elämässäni on ollut Jumalan pappeus. Uskon, että se tulee olemaan varma ankkuri myös teille nuorille miehille. Mutta jotta se olisi voimana elämässänne, teidän pitää ymmärtää ja käyttää sitä.

Varhaisia kokemuksia pappeudesta

Vartuin mukavissa oloissa Loga-nissa Utahissa. Minulla ei ollut lapsuudessa huolia ruoasta tai yösijasta tai koulunkäynnistä. Mutta ehkä siksi, että elämä oli helppoa, tarvitsin jotakin, mistä pitää kiinni ja mikä olisi ankkurini.

Minulle tuo ankkuri oli Jumalan pappeus. Varttuessani olin epätavallisessa tilanteessa. Isäni oli kutsuttu piispaksi, kun olin vuoden ikäinen, ja hän oli piispani 19 vuotta. Hänen isällisestä ja hengellisestä opastuksestaan oli minulle valtavasti apua.

Varmaankin siitä syystä odotin kovasti saavani Aaronin pappeuden 12-vuotispäivänäni. Muistan, kuinka tuona erityisenä päivänä tunsin isäni

kädet pääni päällä, kun hän asetti minut. Sen jälkeen etenin Aaronin pappeuden viroissa ja sain tehtäviä, joista nautin hyvin paljon.

Sakramentin jakaminen oli minulle aivan erityistä. Näin ihmisten tekevän sitoumuksen olla kuuliaisia Herralle ja pitää Hänen käskynsä, kun he nauttivat Hänen ruumiinsa ja verensä vertauskuvat.

Ymmärtämys pappeudesta kasvaa

Aikanaan suoritin lukion, ja sitten opiskeltuani vuoden korkeakoulussa sain kutsun lähetystyöhön. Nautin sen jokaisesta minuutista ja rakastin tovereitani. Etenkin yksi heistä oli minulle voimana. Opin häneltä paljon, kun hoidimme tehtäviämme.

Koska maa oli sodassa, kun palasin lähetystyöstäni, liityin Yhdysvaltain merijalkaväkeen. Kun sota oli ohi, palasin korkeakouluun, solmin avioliiton ja perustin perheen. Ammatissa eteneminen vei minut moniin paikkoihin eri puolille Yhdysvaltoja, ja noissa paikoissa opin paljon palvellessani monissa pappeustehtävissä. Viimein päädyin Bostoniin Massachusettsin osavaltioon, missä palvelin vaarnanjohdajana. Sieltä minut kutsuttiin kahdentoista koorumin apulaiseksi, ja sitten

vuoden ja viiden kuukauden kuluttua kahdentoista apostolin koorumiin.

Apostolina opittuja asioita

Mitä olen oppinut kahdentoista apostolin koorumin jäsenenä?

Olen oppinut, että pappeus on opas, ankkuri ja suoja.

Pappeus on ollut aina olemassa. Ennen kuin Aadam tuli maan päälle, hänellä oli pappeus. Kun Aadamin jälkeläiset, joilla oli pappeus, levittäytyivät eri puolille, tuli välttämättömäksi organisoida pappeuden johtaminen. Herra teki sen kutsumalla Abrahamin toimimaan sukunsa pappeudenhaltijoiden johtajana. Tämä organisaatio

jatkui Iisakin ja sitten Jaakobin johdolla, jonka nimi muutettiin myöhemmin Israeliksi.

Vuosisatoja myöhemmin Israelin lapset olivat orjuudessa. Herra lähetti Mooseksen vapauttamaan heidät, mutta kun Mooses teki sen, osoittautui, etteivät he olleet kansana valmiita saamaan Melkisedekin pappetta. Niinpä heille jäi Aaronin pappetus Vapahtajan aikaan saakka.

Minusta on hyvin kiinnostavaa se, mitä Vapahtaja teki ensimmäiseksi aloittaessaan palvelutyönsä. Hän järjesti Melkisedekin pappuden. Hän kutsui kaksitoista apostolia ja opetti heille pappuden lait ja järjestyksen. Hän kutsui Pietarin pääapostoliksi vakiinnuttaen näin kirkkonsa

valtuuslinjan. Silloin ja nyt Jeesus Kristus on se, joka valitsee pääapostolinsa johtamaan kirkkoa, ja Vapahtaja on se, joka ohjaa häntä hänen pappetusvelvollisuuksissaan.

Niinpä pappudella on suora linja Herrastamme ja Vapahtajastamme pääapostolin kautta muihin apostoleihin ja edelleen muihin pappudenhaltijoihin kirkossa. Apostoleille annetaan valtuuden avaimet, ja niin kauan kuin nuo avaimet ovat maan päällä, Herra itse johtaa meitä. Tämä jumalallinen johto suojelee meitä ja on meille vakuutuksena siitä, ettei kirkko erkane totuudesta. Kirkko pysyy johdonmukaisena, koska sitä ei johda kukaan maanpäällinen olento. Sitä johtaa Herra.

Oppikaa pappetta koskevat opinkohdat

Parhain neuvo, mitä minulla on teille nuorille miehille, on tutkia pappetta koskevia opinkohtia, ymmärtää voimaa, joka teillä on käyttäessänne pappettanne, ja ottaa selville, kuinka se voi siunata omaa elämääne ja muiden elämää.

Lupaen, että jos opitte pappetta koskevat opinkohdat ja täytätte pappetusvelvollisuutenne, niin pappetus on varma ankkuri, joka pitää teidät hengellisesti turvassa ja tuo teille suurta iloa. Olkaa todellinen pappetuskoorumi. Kääntykää ystäviinne puoleen ja tuokaa heidät koorumiinne. Luokaa koorumissanne veljeyttä, joka on pysyvä perustus elämällemme. ■

Vanhin Ronald A. Rasband

LAHJAKAS
JOHTAJA,
OMISTAUTUNUT ISÄ

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Ron Rasband ei koskaan epäillyt, etteikö hän palvelisi kokoaikaisessa lähetystyössä. Ainoa kysymys, joka hänellä oli 19-vuotiaana mielessään avatessaan lähetystyökutsuaan, oli *missä* hän palvelisi.

”Isäni palveli lähetystyössä Saksassa. Vanhempi veljeni palveli lähetystyössä Saksassa. Tuleva lankoni kutsuttiin lähetystyöhön Saksaan”, hän muistelee. ”Ajattelin, että minäkin saan kutsun Saksaan.”

Herralla oli kuitenkin muita suunnitelmia. Ron olikin kutsuttu palvelemaan Itäisten osavaltioiden lähetyskentälle, jonka keskuspaikka oli New York City, Yhdysvallat. Pettyneenä hän otti kutsunsa ja meni makuuhuoneeseensa. Hän polvistui vuoteensa ääreen, piti rukouksen, avasi pyhät kirjoituksensa satunnaisesta kohdasta ja alkoi lukea:

”Katso ja näe, minulla on paljon väkeä tässä paikassa, ympäröivillä seuduilla; ja teille avataan ovi menestykselliseen työhön ympäröivillä seuduilla tällä *maan itäisellä alueella*.

Sen tähden minä, Herra, olen sallinut teidän tulla tähän paikkaan; sillä se oli minusta välttämätöntä sielujen pelastukseksi.” (OL 100:3–4, kursivointi lisätty.)

Välittömästi Pyhä Henki vahvisti Ronille, että hänen lähetystyökutsunsa Itäisten osavaltioiden lähetyskentälle ei ollut erehdys.

”Pettymykseni vaihtui ensimmäiseen pyhistä kirjoituksista saamaani vaikutelmaan siitä, että Herra halusi minun lähtevän juuri tuohon paikkaan”, hän muistelee. ”Se oli minulle käänteentekevä hengellinen kokemus.”

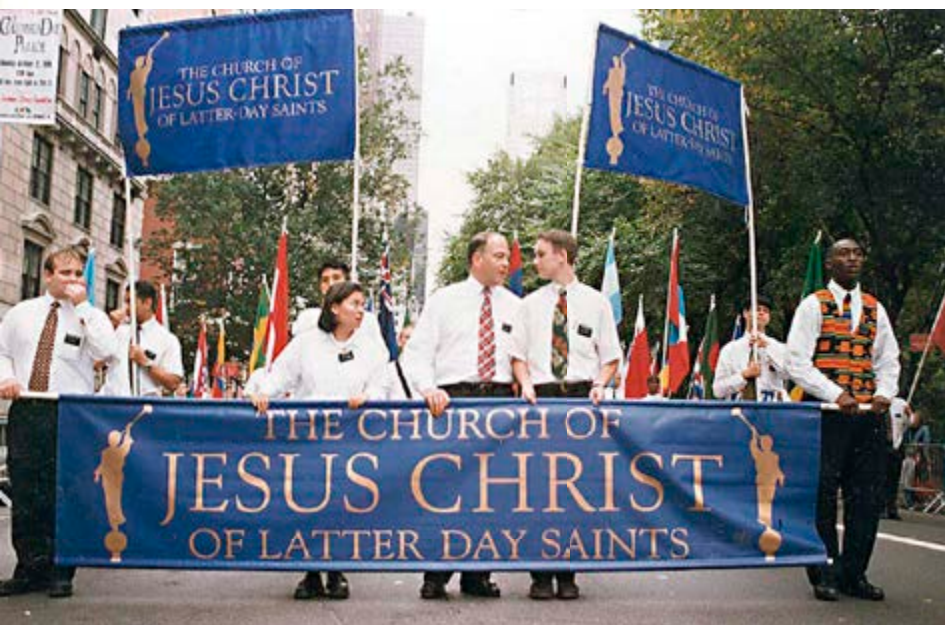
Lähetystyö itäisissä osavaltioissa oli ensimmäinen hänen lukuisista kirkon tehtävistään, jotka veisivät hänet paikkoihin, joissa hän ei ikinä kuvitellut käyvänsä. Ja jokaisessa tehtävässään – opettajana, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, lähetysjohtajana, seitsemänkymmenen koorumin jäsenenä, seitsemänkymmenen koorumien virkaiältään vanhimpana johtajana

Ylhäällä oikealla: Vanhin Ronald A. Rasband lähetysjohtajana New York Cityssä vuonna 1998. Äärimmäisenä oikealla: Vanhin Rasband, hänen sisarensa Nancy Schindler, hänen äitinsä sekä hänen veljensä Russell ja Neil. Oikealla: 7-vuotiaana vanhempiensa kanssa.

sekä Herran Jeesuksen Kristuksen apostolina – vanhin Ronald A. Rasband on hyväksynyt Herran tahdon ja turvannut jatkuvasti Hänen Henkeensä palvellessaan Jumalan lapsia.

ei antanut äidin ja isän koskaan seistä tai istua vierekkäin ilman että hän olisi ollut heidän välissään.”

Ron oli yleensä kunnan poika, mutta hän myöntää, että hänessä oli myös ilkikurinen puoli.

”Varsin usein minun opettajani [Alkeisyhdistyksessä] kävivät kertomassa äidilleni, joka oli vaaran Alkeisyhdistyksen johtaja: ’Tuo Ronnie Rasband on aika hurja lapsi.’ Mutta he eivät koskaan antaneet periksi minun suhteeni. He osoittivat minulle paljon rakkautta ja kutsuivat minut aina takaisin luokkaan.”²

Ronin lapsuudessa kirkolla oli keskeinen sija

– oli seurakunnan kokouksia, juhlia, päivällisiä ja urheilujoukkueita. Ja jos hän ei puuhaillut Cottonwoodin ensimmäisen seurakunnan seurakuntakeskuksessa, hän teki tilapäistöitä, osallistui partiotoimintaan tai vietti aikaa ystäviensä kanssa. Kotona perheen yhteinen aika keskittyi pyhien kirjoitusten tutkimiseen, peleihin ja kotiaskareisiin.

”Isäni opetti minulle esimerkillään, mitä työntekeä on”, hän sanoo. ”Äitini opetti minulle työntekeä antamalla minun tehdä töitä.”

Ronin isä ajoi työksensä leipäautoa. Hän heräsi joka aamu klo 4.00 ja palasi kotiin vasta myöhään iltaisin. Hänen äitinsä oli kotiäiti, joka lastenkasvatuksen lomassa osallistui perheen tulonhankintaan valmistamalla ja myymällä pitsipukuisia posliinivälineitä.

Ronin synnynnäinen kyky johtaa, delegoida ja saada asiat hoidettua – joka olisi hänelle hyödyksi hänen ammatillisissa ja hengellisissä vastuu-tehtävissään – osoittautui käyttökelpoiseksi jo varhain.

”Ronin piti leikata nurmikko”, hänen sisarensa muistelee. Mutta Ronilla,

Syntynyt hyvistä vanhemmista

Ensimmäisessä puheessaan Jeesuksen Kristuksen apostolina vanhin Rasband ilmaisi vilpittömän kiitoksensa esivanhemmistaan. ”Minäkin synnyin hyvistä vanhemmista evankeliumissa”, hän sanoi, ”ja he syntyivät hyvistä vanhemmista kuuden sukupolven ajan taaksepäin.”¹

Hänen äitinsä Verda Anderson Rasband oli rakastava johtaja, joka ravitsi nuoren Ronin rakkautta pyhiin kirjoituksiin. Hänen isänsä Rulon Hawkins Rasband oli uskollinen pappeudenhaltija, joka oli esimerkkinä kovan työnteon hyveistä.

Ronald A. (Anderson) Rasband syntyi 6. helmikuuta 1951 Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa vanhempiensa liiton ainoana yhteisenä lapsena. Molemmat vanhemmat olivat olleet aikaisemmin naimisissa ja eronneet, joten Ron sai nauttia myös isosiskon ja kahden isoveljen hoivasta.

”Hän oli yhdistelmä vanhemmistamme, joten me kaikki rakastimme häntä”, sanoo hänen siskonsa Nancy Schindler. ”Ron

kuten Mark Twainin kirjan Tom Sawyerilla, oli keino saada ystävänsä auttamaan.

”Katsoessani ulos näin hänen parhaan ystävänsä leikkaamassa nurmikkoa hänen puolestaan”, Nancy kertoo. ”Seuraavalla viikolla toinen hänen ystävistään leikkasi nurmikkoa. Hän vain istui etukuistilla ja nauroi ja vitsaili ystäviensä kanssa heidän tehdessään hänen työnsä.”

Ronin vanhemmilla oli taloudellisia vaikeuksia, mutta onneksi perheellä oli evankeliumi. ”Meillä ei ollut koskaan paljon rahaa”, Ron muistelee, ”mutta se ei milloinkaan vaikuttanut onnellisuuteeni.”

Luotettuja ystäviä ja johtajia

Ronia siunattiin hänen varttuessaan hyvillä ystävillä ja luotettavilla pappeusjohtajilla. Esimerkiksi hänen lapsuusaikainen vaarnanjohtajansa 14 vuoden ajan oli James E. Faust (1920–2007), joka myöhemmin palveli kahdentoista apostolin kooruissa ja ensimmäisessä presidenttikunnassa. Ronin perheellä oli läheinen suhde presidentti Faustiin ja tämän perheeseen. ”Hän aina viittasi minuun yhtenä Cottonwoodin pojistaan, koska hän auttoi minun kasvatuksessani”, Ron kertoo.

Ronilla ei ollut lukioaikanaan enää aikaa urheiluun, koska hänellä oli aina töitä, mutta hän järjesti aikaa hoitaa ystävyysuhteitaan, jotka ovatkin kestäneet koko hänen elämänsä ajan.

”Olen aina ihaillut Ronia siksi, millainen hän on, vaikkei hänkään ollut täydellinen”, kertoo lapsuudenystävä Kraig McCleary. Ja hymyillen hän lisää: ”Olen sanonut hänelle, että jos hän pääsee taivaaseen, niin pääsen minäkin, koska teimme varttuessamme samoja asioita.”

Ron lähti lähetystyöhön vuoden 1970 alussa, mutta Kraig ajatteli lykätä lähetystyöhön lähtöään, kunnes syksyn metsästyskausi olisi ohi. Silloin Ron soitti lähetystyöstään Kraigille.

”En tiedä, kuinka hän sai luvan soittaa, mutta hän nuhteli minua siitä, etten ollut innokkaampi lähtemään lähetystyöhön heti”, veli McCleary sanoo. ”Tietenkään en enää lykännyt lähtöäni.”

Ron kutsuu lähetystyötään ”upeaksi” kokemukseksi. ”Herra siunasi minua monilla ihmeellisillä, uskoa vahvistavilla kokemuksilla”, hän kertoo. ”Lähetystyölläni oli valtava vaikutus hengelliseen elämäni.”

Ron palveli osan lähetystyöajastaan Bermudalla. Hänen lähetysjohtajansa Harold Nephi Wilkinson lähetti sinne ainoastaan ”nuhteetomia ja kuuliaisista lähetysaarnia”, koska hän pystyi vierailemaan heidän luonaan vain silloin tällöin.

Avioliittonsa alusta alkaen vanhin ja sisar Rasband ovat asettaneet Herran ensimmäiselle sijalle elämässään. Heidät vihittiin 4. syyskuuta 1973 (alla), ja heitä siunattiin lopulta neljällä tyttärellä ja yhdellä pojalla (yllä). Viereisellä sivulla: Jon Huntsman sr., vanhin Rasbandin entinen liikekumppani ja ohjaaja, sanoo vanhin Rasbandin olevan ”lahjakas johtaja, johon kaikilla on luja luottamus”.

”Olimme siellä todella omillamme, mutta lähetysjohtajan ei tarvinnut kantaa huolta meistä”, Ron muistelee. ”Me saimme työn tehtyä.”

Delta Phi -oppilasyhdistyksen ”unelmatyttö”

Palattuun kokoaikaisesta lähetystyöstä vuonna 1972 Ron hankki itselleen työpaikan, ilmoittautui samana syksynä Utahin yliopistoon ja liittyi Delta Phi Kappa -oppilasyhdistykseen, joka on kotiin palanneiden lähetysaarnajien veljeskunta. Veljeskunnan yhteisissä vapaa-ajan toiminnoissa hän ei voinut olla huomaamatta viehättävää nuorta naista nimeltä Melanie Twitchell. Melanie oli valittu yhdeksi Delta Phi -oppilasyhdistyksen ”unelmatyöistä”, jotka autoivat veljeskunnan palvelutoiminnoissa.

Myös Melanie oli Ronin tapaan aktiivisesta myöhempien aikojen pyhiin kuuluvasta perheestä. Hänen isänsä, ammatiltaan armeijan upseeri, sekä äitinsä eivät koskaan antaneet perheen tiheiden muuttojen muodostua tekosyyksi sille, etteivät he kävisi kirkossa.

Ronin ystävällisyys, huomaavaisuus ja evankeliumin tietämys tekivät Melanieen vaikutuksen. ”Sanoin itsekseni: ”Hän on niin upea mies, ettei haittaa, vaikka en pääsisi koskaan hänen kanssaan treffeille. Haluan vain olla hänen paras ystävänsä.”

Heidän ystävyytensä kehittyessä Henki vahvisti Melanille hänen saamansa vaikutelman Ronista ja tämän sitoumuksesta Herraan. Pian heidän ystävyystään kehkeytyi jotakin, mitä Melanie kutsuu ”satukirjan romanssiksi”.

Vanhin Rasband sanoo Melanien sopineen hänelle täydellisesti. ”Melanie oli joka suhteessa tasavertaiseni evankeliumille omistautumisessa ja sen perinnössä. Meistä tuli parhaita ystäviä, ja silloin kosin häntä.”

Heidät vihittiin Suolajärven temppelissä 4. syyskuuta 1973. Ron kertoo, että siitä lähtien hänen ”[epäitsekäs iankaikkinen kumppaninsa] – on omalta osaltaan muovannut minua kuin savenalajan savea hiotummaksi Jeesuksen Kristuksen opetuslapsiksi. Hänen rakkautensa ja tukensa sekä viiden lapsemme, heidän puolisoitensa ja 24 lastenlapsemme rakkaus ja tuki antavat minulle voimaa.”³

”Lähdetään!”

Palvellessaan vanhinten koorumin johtajana naimisissa olevien opiskelijoiden seurakunnassaan Ron tutustui Jon Huntsman sr.:iin, seurakunnan neuvojana toimivaan korkean neuvoston jäseneseen. Ronin tapa johtaa koorumia teki välittömästi Joniin vaikutuksen.

”Hänellä oli uskomattomat johtamis- ja organisointitaidot”, muistelee vanhin Huntsman, joka palveli vyöhykeseitsenkymmenenä vuodesta 1996 vuoteen 2011. ”Mielestäni oli epätavallista, että nuori mies, joka vielä opiskeli yliopistossa, kykeni johtamaan koorumia sillä tavalla.”

Useiden kuukausien ajan Jon seurasi, kuinka Ron muutti ideat toiminnaksi täyttäessään pappuusvelvollisuuksia. Kun Jonin yrityksessä – josta myöhemmin tuli Huntsman Chemical Corporation – avautui vanhemman markkinointihenkilön paikka, Jon päätteli, että Ronilla oli työhön tarvittavat kyvyt, ja tarjosi hänelle tuota paikkaa. Työ alkaisi seuraavalla viikolla Ohiossa Yhdysvalloissa.

”Sanoin Melanille: ”En aio jättää opintojani kesken ja muuttaa”, Ron muistelee. ”Olen tehnyt töitä koko elämäni ajan, jotta valmistuisin yliopistosta, ja vihdoin olen lähellä päämäärääni.”

Melanie muistutti Ronia, että hyvän työpaikan vuoksi hän opiskelikin.

”Mikä sinua huolestuttaa?” hän kysyi. ”Minä osaan pakata ja muuttaa. Olen tehnyt sitä koko ikäni. Minä annan sinun soittaa äidillesi joka ilta. Lähdetään!”

Jonin usko Ronin kykyihin osoittautui oikeaksi. Jonin ohjauksessa Ronin eteneminen kasvavassa yrityksessä oli nopeaa, ja vuonna 1986 hänestä tulikin yrityksen toimitusjohtaja ja operatiivinen johtaja.

Hän matkusti liikematkoillaan laajalti – sekä kotimaassa että ulkomailla. Huolimatta kiireisestä aikataulustaan Ron pyrki olemaan kotona viikonloppuina. Ja kun hän matkusti, hän otti välillä perheenjäseniä mukaansa.

”Kun hän oli kotona, hän sai lapset todella tuntemaan olevansa erityisiä ja rakastettuja”, Melanie kertoo. Ron osallistui heidän toimintoihinsa ja urheilutapahtumiinsa aina kun se oli mahdollista. Jenessa MacPherson, yksi parin neljästä tyttärestä, sanoi, että kirkolliset velvollisuudet estivät hänen isänsä usein istumasta perheen kanssa kirkon kokousten aikana.

”Me lapset tappelimme siitä, kuka saisi istua hänen vieressään kirkossa, koska se, että hän oli siellä kanssamme, oli niin harvinaista”, hän sanoo. ”Muistan laittaneeni

käteni hänen käteensä ja ajatelleni itseseni: 'Jos vain oppisin olemaan kuten hän, olisin oikealla polulla ja tulossa itse enemmän Vapahtajan kaltaiseksi.' Hän oli aina sankarini."

Parin poika Christian muistelee lämmöllä isän ja pojan yhteistä aikaa. Hän kertoo, että ystäviä tuli ja meni perheen tiheiden muutosten johdosta, "mutta isäni oli aina paras ystäväni" – vaikkakin aika kilpailuhenkinen ystävä.

Olipa sitten kyseessä koripallo Christianin kanssa, lautapelin pelaaminen tyttärien kanssa tai kalastus perheen ja ystävien kesken, Ron rakasti voittamista.

"Varttuessamme hän ei koskaan *antanut* kenenkään voittoa", Christian sanoo. "Meidän tuli ansaita voittomme, mutta se teki meistä parempia. Ja tuo perinne jatkuu hänen rakkaiden lastenlastensa kanssa."

Vuosien saatossa Ronin perhe ei voinut olla huomaamatta, kuinka kirkon johtotehtävissä palveleminen lisäsi isän kykyä osoittaa rakkautta ja myötätuntoa, ilmaista Hengen läsnäolon tuntemuksia ja kannustaa toisia tekemään parhaansa. Ronin ja Melanien lapsenlapsen Paxtonin syntymän jälkeen perhe turvautui lujasti Ronin hengelliseen voimaan ja tukeen.

Paxtonilla oli syntyessään harvinainen geneettinen häiriö, jonka vuoksi hän kärsi lukuisista terveysongelmista. Ne koettelivat perhettä fyysisesti, henkisesti ja hengellisesti.

Vanhin Rasband on sanonut Paxtonin syntymää seuranneen matkan olleen "tulikoe erityisten iankaikkisuuksiin liittyvien opetuksen oppimiseksi".⁴

Paxtonin kolmen lyhyen maanpäällisen elinvuoden aikana – kun kysymyksiä oli paljon ja vastauksia oli vähän – vanhin Rasband oli hengellinen tukipilari, jonka johdolla perhe sai voimaa Jeesuksen Kristuksen sovituksesta.

Kuullessaan hänen uudesta tehtävästään useat perheenjäsenet ja ystävät eivät yllättyneet. "Me, jotka tunnemme hänet parhaiten", Christian sanoo, "kohotimme kätemme korkeimmalle silloin kun hänet hyväksyttiin apostoliksi."

"Minä lähdän palvelemaan"

Vuonna 1996 Ron oli 45-vuotias ja menestyi urallaan, kun saapui kutsu lähteä palvelemaan lähetysjohtajana New Yorkin pohjoisella lähetyskentällä New Yorkissa. Kuten entisaikojen apostolit, hän "[jätti] heti verkonsa" (Matt. 4:20).

"Palvelukutsun hyväksyminen kesti vain mikrosekunnin", vanhin Rasband kertoo. Hän sanoi Herralle: "Sinä haluat minun lähtevän palvelemaan, joten minä lähdän palvelemaan."

Ylhäällä vasemmalla: Vanhin ja sisar Rasband kirkon jäsenten seurassa New Delhissä Intiassa marraskuussa 2015. Yllä: Vanhin ja sisar Rasband vanhin Rasbandin ollessa lähetysjohtajana New York Cityssä Yhdysvalloissa 1996–1999; lapsenlapsensa Paxtonin kanssa, joka auttoi perhettä oppimaan "erityisiä iankaikkisuuksiin liittyviä opetuksia"; ja Sacramenton tempelin kulmakiviseremoniassa Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

Ron otti mukaansa hienon opetuksen, jonka hän oli oppinut ammatissaan: ”Ihmiset ovat tärkeämpiä kuin mikään muu.”⁵ Tuon tiedon sekä hänen hioutuneiden johtamistaitojensa avulla hän oli valmis aloittamaan koko-aikaisen palvelutyön Herran valtakunnassa.

Ron ja Melanie huomasivat lähetystyön New York Cityssä olevan sekä haastavaa että virkistävää. Ron jakoi lähetysaarnajille nopeasti vastuullisia tehtäviä – innoittaen heitä olemaan luotettavia sekä samalla opettaen, vahvistaen ja kohottaen heitä työn ohella.

Vuonna 2000, kun oli kulunut vain lyhyet kahdeksan kuukautta Ronin ja Melanien lähetystyön päättymisestä, Ron kutsuttiin seitsenkymmeneksi, jossa tehtävässä hänen valmistautumisensa, kokemuksensa ja monet kykynsä ovat olleet siunauksena kirkolle. Seitsemänkymmenen koorumin jäsenenä hän palveli neuvonantajana Euroopan keski-sen vyöhykkeen johtokunnassa auttaen työn valvonnassa 39 maassa. Vaikka hän jätti yli 40 vuotta sitten yliopisto-opinnot kesken, hän on yhä vakavasti otettava opiskelija ja ottaa mielellään vastaan jatkuvaa opastusta vanhemmilta johtavilta veljiltä, kuten palvellessaan Pohjois-Amerikan läntisen ja luoteisen vyöhykkeen sekä Utahin kolmen vyöhykkeen valvojana, temppeliosaston toimialajohtajana ja seitsemänkymmenen johtokunnassa, jolloin hän työskenteli läheisesti kahdentoista apostolin kanssa.

Hiljattain vanhin Rasband totesi: ”Mikä suuri kunnia ja etuoikeus minulla onkaan saada olla vähäisin kahdentoista joukossa ja ottaa oppia heiltä kaikin tavoin ja kaikissa tilanteissa.”⁶

”Mitä he tiesivät, sen minä tiedän”

Vanhin Rasbandin toimiston seinää koristaa kaksi maalausta. Ensimmäisessä mormonilähetysaarnajat opettavat erästä perhettä Tanskassa 1850-luvulla. Toisessa taulussa varhainen lähetysaarnaja nimeltään Dan Jones saarnaa evankeliumia Brittein saarilla kaivon kannen päällä seisten. Maalaukset (ylhäällä oikealla) muistuttavat vanhin Rasbandia hänen omista esivanhemmistaan.

”Nämä alkuaikojen pioneirit antoivat kaikkensa Jeesuksen Kristuksen evankeliumille ja ovat jättäneet jälkeensä tuleville perinnön, jota seurata”, hän todisti.⁷ Vanhin Rasbandin esivanhempia kannusti eteenpäin vastoinkäymisistä ja vainosta huolimatta juuri se, mikä eniten pätevöittää häntä hänen uuteen kutsumukseensa: tieto ja varma todistus Herrasta ja Hänen työstään.

”Minulla on erittäin paljon opittavaa uudessa tehtävässäni”, hän on sanonut. ”Se tekee minut hyvin nöyräksi. Mutta kutsumuksessani on yksi asia, jonka osaan tehdä.

Osaan lausua todistukseni ’Kristuksen nimen erityisenä todistajana koko maailmassa’ (ks. OL 107:23). Hän elää!”⁸

Alkuaikojen pioneerien jälkeläisenä hän lisää: ”Mitä he tunsivat, sitä minä tunnen. Mitä he tiesivät, sen minä tiedän.”⁹

Ja se, mitä he toivoivat myöhemmin tuleville jälkeläisilleen, ilmenee vanhin Ronald A. Rasbandin elämässä, opetuksissa ja palvelutyössä. Hän seuraa esivanhempiansa esimerkkiä ja kunnioittaa heidän perintöään jatkaessaan matkaa yhtenä Herran erityisistä todistajista. ■

VIITTEET

1. Ronald A. Rasband, ”Oi Jeesuksen laupeus”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 89.
2. Ronald A. Rasband, ”Friend to Friend: Golden Nuggets”, *Friend*, lokakuu 2002, s. 8.
3. Ronald A. Rasband, ”Oi Jeesuksen laupeus”, s. 89.
4. Ronald A. Rasband, ”Erityisiä opetuksia”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 80.
5. Ronald A. Rasband, lehdistötilaisuudessa 3. lokakuuta 2015.
6. Ronald A. Rasband, pappeus- ja perheosaston hartaustilaisuudessa 1. joulukuuta 2015 lausuttu todistus.
7. Ks. Ronald A. Rasband, ”Oi Jeesuksen laupeus”, s. 89.
8. Ronald A. Rasband, pappeus- ja perheosaston hartaustilaisuudessa 1. joulukuuta 2015 lausuttu todistus.
9. Ronald A. Rasband, pioneeripäivän puhe Suolajärven tabernaakkelissa, 24. heinäkuuta 2007.

Koska olin ollut vuosia aiemmin vähemmän aktiivinen, eräs minut silloin tuntenut jäsen ei voinut uskoa, että minut oli kutsuttu piispaksi.

Patrick J. Cronin III

Pappeuden johtajistokomitean kokouksessa kokoaikaiset lähetyssaarnaajamme kertoivat tapaamisesta jäsenen kanssa, jonka jäsenkortti ei ollut seurakunnassamme. Tunnistin nimen heti ja mainitsin, että hän ja minä olimme kuuluneet monia vuosia sitten samaan seurakuntaan.

Yksi lähetyssaarnaajista sanoi: ”Niin, piispa, hän mainitsi sen ja vaikutti melko yllättyneeltä siitä, että sinä olet piispa.” Kysyin heiltä: ”Mitä hän sanoi?”

He kertoivat, että nainen näytti hyvin yllättyneeltä ja sanoi: ”*Hänkö* on piispa?”

Minun oli pakko nauraa ja selittää, että tämä sisar tunsikin minut hyvin erilaisena ihmisenä 30 vuotta sitten.

Kun pohdin tätä tapausta myöhemmin, mietin, kuinka paljon elämäni oli muuttunut niiden yli 30 vuoden aikana, jotka perheeni ja minä olemme olleet jäseniä. Olen tuntenut monet seurakuntamme jäsenet 20 vuotta ja olen palvellut seurakunnanjohtajana ja piispana, mutta yksikään noista jäsenistä ei tuntenut minua 30 vuotta sitten. Vaikka kerron toisinaan tapauksia menneisyydestäni opettaakseni parannusta ja Jeesuksen Kristuksen sovitusta, useimmat seurakunnastani eivät tiedä, mikä uskomaton matka elämäni kirkossa on ollut.

Perheeni ja minä tutustuimme kirkkoon toukokuussa 1979, ja tiesin heti, että se oli paikka, jonne kuuluimme. Meidät kastettiin kesäkuussa, ja alkuun olimme kaikki aktiivisia,

mutta ei kestänyt kauan, kun lakkasin käymästä kirkossa ja palasin vanhoihin tapoihin. En ollut koskaan todella epäillyt, etteivätkö evankeliumi ja palautus olleet totta, mutta en uskonut, että minusta olisi hyväksi kirkon jäseneksi.

Vuonna 1982 vaimoni, joka ei ollut koskaan horjunut uskossaan, haki avioeroa jatkuvan alkoholinkäyttöni vuoksi. Tuossa vaiheessa perheeni asui Oklahoman osavaltiossa, mutta minä olin palannut Illinoisin osavaltioon, jossa olin varttunut. Olin tullut pisteeseen, jossa olin menettämässä sen ainoan asian, jolla oli minulle todella merkitystä: perheeni.

Aloin rukoilla polvillani aamuin illoin Jumalaa, jonka olemassaolosta en ollut enää varma, tai jos Hän oli olemassa, arvelin Hänen unohtaneen minut jo kauan sitten. Silti minä rukoilin uskollisesti kolme kuukautta. Varhain yhtenä aamuna, kun olin hartaasti rukoilemassa, suuri rauhan tunne valtasi minut ja tiesin, että Jumala elää, että Hän tuntee minut ja että Hän rakastaa minua. Tiesin myös, etten koskaan enää koskisi pisaraankaan alkoholia.

Sinä samana iltana sain vaimoltani puhelun, jossa hän kertoi lähettävänsä minulle postissa avioeropaperit allekirjoitettavaksi. Tuon keskustelun kuluessa hän äkkiä sanoi: ”Sinussa on jotakin hyvin erilaista. En usko, että aiot enää koskaan juoda, ja minä aion repiä nämä paperit.” Me palasimme yhteen, ja kaksi vuotta myöhemmin hän synnytti kolmannen poikamme.

Hänkö

ON PIISPA?

Voisi olettaa, että minusta olisi tullut taas täysin aktiivinen kirkossa, mutta minä olen itsepäinen ihminen. Palasin joksikin aikaa ja sain jopa tehtävän vanhinten koorumin opettajana. Mutta pian minusta alkoi tuntua, etten ole riittävän hyvä opettamaan, ja minusta tuli jälleen epäaktiivinen.

Vuonna 1991 me muutimme pienen lähetyseurakuntaan. Muutamia kuukausia ennen nuorimman poikamme kahdeksanvuotispäivää vaimoni, joka oli Alkeisyhdistyksen johtaja, kysyi pojaltamme, kenen hän halusi kastavan hänet. Tietenkin hän halusi, että hänen isänsä suorittaisi tuon toimituksen. Vaimoni sanoi hänelle, ettei niin luultavasti tapahtuisi. Poika ei hyväksynyt sitä vastausta ja ryhtyi aktivoimaan isäänsä. Hän oli melko sinnikäs, ja jonkin ajan kuluttua huomasin palvelevani partiojohtajana, ja myöhemmin kastoin ja konfirmoin poikani.

Aktivoitumistani seuranneet kahdeksan kuukautta olivat tapahtumarikkaita. Meidät sinetöitiin perheenä Chicagon

tempelissä Illinoisissa, ja minut kutsuttiin jälleen palvelemaan vanhinten koorumin opettajana, mutta tällä kertaa pysyin tehtävässäni. Sitten minut kutsuttiin neuvonantajaksi seurakunnan johtokuntaan, ja viisi kuukautta myöhemmin minut kutsuttiin palvelemaan seurakunnanjohtajana. Noin kuukausi siitä, kun olin saanut kutsun, muistan ajatelleeni: ”Minäkö olen seurakunnanjohtaja?”

Olen kertonut monille vaikeuksia kokeville pyhille vuosien varrella, että jos minä pystyn edistymään evankeliumissa, niin kuka tahansa pystyy siihen. Kyse on vain siitä, että ymmärtää Vapahtajan ja Hänen sovituksensa todellisen voiman ja ottaa askeleet, jotka vievät Hänen luokseen.

Olen ikuisesti kiitollinen vaimolleni ja lapsilleni sekä kaikille uskollisille kotiopettajille, kooruminjohtajille, piispoille ja muille uskollisille pyhille, jotka olivat niin suurenmoisena esimerkkinä minulle. On ollut etuoikeus palvella Herraa ja pyhiä nämä kuluneet 20 vuotta. Elämäni on siunattu enemmän kuin olisin osannut mitenkään kuvitella. ■

Kirjoittaja asuu Illinoisissa Yhdysvalloissa.

PYHIEN KIRJOITUSTEN KÄÄNTÄMINEN sydämemme kielelle

Tämä kokemus on tuttu niille, jotka ovat olleet mukana pyhien kirjoitusten kääntämisessä englannista muille kielille. Näin tapahtuu yhä uudelleen:

Nuori armenialainen pitelee Mormonin kirjaa, joka käännettiin vasta äskettäin hänen äidinkielelleen, ja menee käännöstyössä auttaneen työryhmän jäsenen luo: ”Kiitos”, hän sanoo. ”Olen lukenut Mormonin kirjan englanniksi. Olen lukenut Mormonin kirjan venäjäksi. Olen lukenut sen ukrainaksi. Mutta en ymmärtänyt sitä todella ennen kuin luin sen armeniaksi. Kun luin sen armeniaksi, siinä oli vihdoinkin järkeä. Oli kuin olisin tullut kotiin.”

Kotiintulo

Jos Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on hengellinen

kotimme, niin on vain sopivaa, että se tuntuu mukavalta ja tutulta. Kotona me lepäämme. Me ravitsemme itseämme. Me puhumme rakkaittemme kanssa kielellä, jonka opimme äitimme polvella. Se on sydämemme kieltä, ja koska sydän on juuri se paikka, joka evankeliumin täytyy tavoittaa, pyhien kirjoitusten lukeminen sydämemme kielellä on ratkaisevan tärkeää.

Opissa ja liitoissa sanotaankin niin. Siellä Herra ilmoittaa, että ensimmäisellä presidenttikunnalla olevien pappeuden avainten välityksellä ”Herran käsivarsi ilmoitetaan voimakkaana kansakuntien – – saamiseksi vakuuttuneiksi niiden pelastuksen evankeliumista.

Sillä sinä päivänä tapahtuu, että jokainen saa kuulla evankeliumin täyteen oman puhetapansa mukaan ja omalla kielellään niiltä, jotka on asetettu tähän voimaan sen Lohduttajan palveluksella,

**LUKEMATTOMAT KOKEMUKSET OSOITTAVAT
HERRAN KÄDEN HÄNEN PYHIEN KIRJOITUSTENSA
KÄÄNNÖSTYÖSSÄ.**

R. Val Johnson
kirkon lehdet

Pyhät kirjoitukset koskettavat sydäntä voimallisemmin, kun ne luetaan äidinkielellämme – sydämemme kielellä.

Mormonin kirja on julkaistu kokonaisuudessaan 89 kielellä, ja osia siitä on käännetty lisäksi 21 muulle kielelle.

joka on vuodatettu heidän päällensä Jeesuksen Kristuksen ilmoittamiseksi.” (OL 90:10–11.)

Jim Jewell, joka työskenteli pyhien kirjoitusten käännöstyöryhmässä kirkon keskustuimistossa, kertoo, kuinka henkilökohtaisilta pyhät kirjoitukset voivat tuntua, kun ne käännetään sydämen kielelle:

”Kun Mormonin kirjaa käännettiin sesothoksi, afrikkalaisessa Lesothon valtiossa puhutulle kielelle, meidän piti löytää joku avuksemme arvioimaan käännöstyöryhmän työtä. Projektin valvoja Larry Foley löysi Lesothosta kirkon jäsenen, joka oli valmistunut Utahin osavalttiolisesta yliopistosta. Lesothossa koulukielenä on englanti, joten tämä nainen ja hänen lapsensa olivat käyneet koulua englanniksi ensimmäisestä luokasta lähtien, mutta he puhuivat silti kotonaan sesothoa.

Nainen suostui työskentelemään käännöksen parissa. Hänen arviointinsa luvuista, jotka lähetimme hänelle, oli todella hyödyllinen. Lähetimme hänelle toistuvasti yksityiskohtaisia kysymyksiä, jotka koskivat sanastoa ja kielen rakennetta, ja hän esitti niistä hyödyllisiä huomautuksia. Huomasimme kuitenkin, että hän oli korostanut keltaisella monia jakeita, jotka eivät liittyneet kysymyksiimme. Kun kysyimme häneltä korostetuista jakeista, hän sanoi: ’Ne ovat jakeita, jotka koskettivat syvästi sydäntäni ja joita en ollut koskaan ymmärtänyt täysin englanniksi. Korostin ne, jotta voisin käydä ne läpi lasteni kanssa.’”

Pyhien kirjoitusten kääntämisen malli

Raamatun kääntämisellä on pitkä ja kiehtova historia, joka alkaa siitä, kun osia Vanhasta testamentista käännettiin hepreasta kreikaksi. Myöhemmin Raamattu käännettiin kreikasta latinaksi, sitten latinasta, hepreasta ja kreikasta englanniksi ja lukuisille muille kielille.¹ Siitä syystä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko

ei käännä Raamattua eri kielille vaan ottaa käyttöön versiot, jotka noita kieliä puhuvat kristityt ovat jo hyväksyneet virallisiksi käännoiksi.²

Suurin osa kirkon tekemästä pyhien kirjoitusten käännöstyöstä koskee siis Mormonin kirjaa (joka käännetään ensimmäiseksi), Oppia ja liittoja sekä Kallisarvoista helmeä. Kieli, jolta nämä kirjat käännetään, on englanti – kieli, jolla profeetta Joseph Smith

”SILLÄ -- TAPAHTUU, ETTÄ JOKAINEN SAA KUULLA EVANKELIUMIN TÄYTEYDEN OMAN PUHETAPANSA MUKAAN JA OMALLA KIELELLÄÄN NIILTÄ, JOTKA ON ASETETTU TÄHÄN VOIMAAN” (OL 90:11).

PYHIEN KIRJOITUSTEN KÄÄNNÖSPROSESSI

1

Lupa kääntää

- Vyöhykkeen johtokunta hakee lupaa pyhiin kirjoitusten kääntämiseen, kun kieltä puhuvien kirkon jäsenten lukumäärä on kasvussa ja kun kirkon perusaineisto on käännetty kyseiselle kielelle.
- Hakemusta tarkastellaan useissa kirkon keskuustoimiston komiteoissa, joista joihinkin kuuluu kahdentoista apostolin koorumin ja ensimmäisen presidenttikunnan jäseniä.

Käännöstyön vaiheet

Alustava vaihe:

- Kirkon käyttöön valitaan jokin olemassa oleva raamatunkäännös.
- Ensimmäin käännetään perusaineisto: *Evankeliumin perusasiat* (sisältää perusopit sekä kirkon nimen, sakramenttirukoukset, kasterukouksen ja uskonkappalet), *Profeetta Joseph Smithin todistus* -lehtinen ja verkkosivu sivustolla lds.org.
- Tälle kielelle voidaan myös tulkata yleiskonferenssipuheita.

Vaihe 1:

- Mormonin kirja, Oppi ja liitot sekä Kallisarvoinen helmi (noin kymmenen vuoden työ).
- Perustavaa laatua olevat tekstit kuten ”Perhe – julistus maailmalle”, ”Elävä Kristus – apostolien todistus”, valikoituja kirkon lauluja ja *Saarnatkaa minun evankeliumiani*.

ne ilmoitti, hänen sydämensä kieli. Sen prosessin, jolla pyhät kirjoitukset käännetään muille kielille, pitäisi olla tuttu kirkon historiaa tutkiville. Se on monilta osin sama prosessi, jota profeetta käytti Mormonin kirjan kääntämiseen englanniksi.

Joseph Smith oli nöyrä, lähestulkoon kouluja käymätön maalaispoika. Mutta hänellä oli ominaisuuksia ja piileviä kykyjä, joita Herra tarvitsi työhön, joka oli tehtävä. Josephia ja hänen perhettään oli todellakin valmistettu, ja heidät oli asetettu sellaiseen asemaan, jossa he saattoivat tehdä tämän työn.³

Josephille annettiin myös apua – sekä jumalallista että kuolevaista – nefiläisten aikakirjojen kääntämiseen. Enkeli Moroni kävi Josephin luona joka vuosi neljän vuoden ajan ennen kuin Joseph sai luvan hakea aikakirjan. Me emme tiedä kaikkea, mitä Moroni opetti profeetalle, mutta Moronin käynnit ilmeisesti valmistivat Josephia hengellisesti ja henkisesti edessä olevaan tehtävään.⁴

Herra myös valmisti ”kääntäjät” hyvissä ajoin keinoksi kääntää kadonnutta kieltä. Nämä ”kääntäjät”, joita on kuvattu kahdeksi läpikuultavaksi metallikehyksiin kiinnitetyksi kiveksi, ja samankaltainen väline, jota sanotaan näkijänkiveksi, auttoivat profeettaa kääntämään nefiläisen aikakirjan englanniksi. Profeetta ei kertonut tästä prosessista yksityiskohtaisesti. Hän yksinkertaisesti todisti, että hän käänsi Mormonin kirjan ”Jumalan lahjan ja voiman” avulla.⁵

Saamansa jumalallisen avun lisäksi Josephilla oli kuolevaista apua kirjureiden muodossa, jotka työstivät kirjallisen teoksen ja jonka muut sitten latoivat, painoivat, kustansivat ja toimittivat maailmalle.

Samoin kuin Josephia valmistettiin ja autettiin käännoistyössään, Herra valmistaa niitä, jotka nykyään saavat tehtävän kääntää pyhiä kirjoituksia, ja he saavat työhönsä niin jumalallista kuin kuolevaistakin apua.

Ilmoituksen perustuvaa työtä

Vaativaan käännoistyöprosessiin liittyy sellaista hengellistä voimaa, jota kenties parhaiten kuvataan ”ilmoituksena neuvonpidon avulla”. Kaksi tai kolme henkilöä, jotka valitaan kääntäjiksi, muodostavat työtä tehdessään työryhmän muiden kanssa. Heillä on käytettävissään kirkon keskuustoimiston valvoja, paikallisia tarkastajia, sanasto⁶, käännoisoppaita, tietokoneohjelmia ja kirkollista tukea, joka ulottuu aina ensimmäiseen presidenttikuntaan saakka. (Katso oheista luetteloa.) Kun ensimmäinen presidenttikunta antaa lopullisen hyväksyntänsä käännokselle, sen jälkeen työ ladotaan, painetaan ja toimitetaan jakeluun. Koska se on valmistettu digitaalisessa muodossa, se julkaistaan myös sivustolla lds.org ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa.

Tämä yhdessä tehtävä työ on sekä intensiivistä että innoitettua. Siinä kiinnitetään tarkoin huomiota sisällön laadukkuuteen ja sen fyysisen muodon laatuun, jossa se toteutetaan.

Käännöksiä tarkastetaan monella tasolla, etenkin kirkollisella tasolla, jolla haetaan Herran hyväksyntää. Vasta kun tuo hyväksyntä saadaan, käännös etenee. Vaikka kyseessä ei olekaan aivan samanlainen ilmoitussellinen prosessi kuin se, jolla profeetta Joseph Smith käänsi Mormonin kirjan, Herra selkeästi johtaa käännöstyötä – lahjojensa ja voimansa avulla.

Se ei tarkoita sitä, että käännös on valmistuessaan täydellinen. Usein aika ja pyhiä kirjoituksia tutkivien myöhemmät tarkastukset tuovat esiin parannuksia kielioppiin ja sanastoon tai löytävät ladonta- tai oikeinkirjoitusvirheitä. Muutoksia opin selvittämiseksi tehdään harvoin. Kun niitä tehdään, ne tehdään ensimmäisen presidenttikunnan johdolla.

Herra pitää huolen

Herra tukee tätä käännöstyötä myös muutoin. Kun jokin tarve ilmaantuu, on tyypillistä, että kirkon keskus-toimiston käännöstyöryhmä toteaa Herran jo huolehtineen asiasta.

Yhtenä monista esimerkeistä on se, kun tarvittiin kääntäjää kääntämään ja äänittämään kirkon aineistoa mammin kielelle (mayojen kielen jälkeläinen, jota puhutaan Guatemalassa). Ensimmäisten Guatemalaan kutsuttujen lähetyssaarnaajien joukossa oli vanhin, jonka isoisä oli puhunut mamia. Tämä lähetyssaarnaaja oli kasvanut kaupungissa ja puhui vain espanjaa. Mutta joka ilta hänen isoisänsä tuli hänen luokseen unessa ja opetti hänelle mamia.

Tästä nuoresta vanhimmasta tuli mammin kielen pääkääntäjä kirkossa.

Usein käännöstyötä tehdään suurin henkilökohtaisin uhrauksin. Taloudellisesta tilanteesta riippuen jotkut kääntäjät lahjoittavat palveluksensa, ja muille maksetaan, jotta heillä olisi aikaa omistautua käännöstyölle.

Mies, josta tuli yksi urdun kielen kääntäjistä, kääntyi kirkkoon Pakistanissa toimiessaan siellä opettajana. Kääntymyksensä johdosta hän menetti työpaikkansa, hän menetti talonsa, jonka koulu, jossa hän oli opettanut, oli maksanut, ja hän menetti lastensa koulutuksen. Eräs kirkon käännöstyön valvoja kysyi häneltä, halusiko hän palvella kääntäjänä, ja tarjosi hänelle vaatimatonta korvausta. Toimittuaan muutaman kuukauden kääntäjänä tämä mies otti yhteyden valvojaan ja kysyi arasti, ostaisiko valvoja hänelle uuden kuulakärkikynän. Hänen käyttämästään kynästä oli loppunut muste. Vasta silloin valvoja huomasi ja korjasi kirjaamisvirheen, joka oli aiheuttanut sen, että kääntäjä oli saanut paljon vähemmän kuin mitä hänelle olisi pitänyt maksaa.

Mutta aivan kuten Herra siunasi Joseph Smithiä niin, että hän pystyi viemään työnsä päätökseen, Herra siunaa kääntäjiään. Esimerkiksi latviankielisten pyhien kirjoitusten kääntäjä oli lakimies, joka oli opiskellut oikeustiedettä Venäjällä, missä hän oli kokenut kääntymyksen palautettuun evankeliumiin. Palattuaan Latviaan hän oli perustamassa

Vaihe 2:

- Paljon muuta aineistoa voidaan pyytää käännettäväksi, kuten *Liahona*-lehti, seminaari- ja instituuttioppikirjoja, sunnuntaiopetuksen oppikirjoja, kirkon laulut ja lasten laulut, temppeleija sukututkimusaineistoa sekä vaarnan ja alueen lähetysten tulkkaus.

Tärkeimmät työryhmät

Käännöstyöryhmä:

- Kaksi tai kolme temppeleikoista kirkon jäsentä, joilla on riittävän kypsä ymmärrys ja tieto evankeliumista.
- Apuna jaekohtainen käännösopas, sanasto ja kirkon keskus-toimiston käännösvalvoja.

Kirkollinen tarkastuskomitea:

- Kolmesta viiteen miestä ja naista, jotka ovat kirkon johtohenkilöitä alueella.
- Heidät kutsutaan ja erotetaan auttamaan käännöksen luettavuuden ja opillisen tarkkuuden tarkastamisessa.
- Sanamuutoksia tehdään vasta kun komitea yksimielisesti hyväksyy muutokset ja ne ovat sopusoinnussa käännösoppaan kanssa.

Jäsentarkastajat:

- Myös jotkut paikalliset jäsenet tarkastavat käännöksen.
- He antavat palautetta sanamuodon selkeydestä ja sopivuudesta.
- Käännöksen selkeys varmistaa, että Pyhä Henki voi todistaa opetusten totuudesta.

Pyhien kirjoitusten kääntämisprosessiin tarvitaan sekä päätä että sydäntä, sekä henkisiä kykyjä että hengellistä näkemystä.

omaa toimistoa. Hän palveli myös seurakunnanjohtajana. Hän oli erittäin kiireinen, mutta kirkko tarvitsi häntä ja hänen englannin kielen taitoaan.

Hän pyysi aikaa rukoilla pyynnön johdosta, koska sen hyväksyminen, kuten hän sanoi kirkon edustajalle, ”veisi ruoan lasteni suusta”. Rukoiluun hän päätti ottaa tehtävän

vastaan, mutta pyysi Herraa siunamaan häntä niin, että hän voisi tehdä tätä vaikeaa, hengellisesti vaativaa ja aikaa vievää työtä.

Hän alkoi lähteä lakiasiantoiמיטתוontonsa tuntia aikaisemmin joka päivä ja käytti tuon tunnin Mormonin kirjan kääntämiseen. Hän sai käännöksen valmiiksi paljon lyhyemmässä ajassa kuin ne viisi vuotta, jotka prosessi

yleensä vie. Itse asiassa tämä oli yksi nopeimmista käännöksistä sen jälkeen kun Joseph käänsi Mormonin kirjan noin 60 päivässä.

Monia muitakin kokemuksia voitaisiin kertoa Herran käden vaikutuksen havainnollistamiseksi Hänen pyhien kirjoitustensa käännöstyössä. Ne kaikki vakuuttavat selkeästi, että tämä on Hänen työtään ja että se on Hänelle erittäin tärkeää. Hän valmistaa ihmisiä tekemään Hänen työtään. Hän valmistaa välineet, joita he tarvitsevat työn jouduttamiseksi. Ja Hän innoittaa ja siunaa heitä matkan varrella.

Tuloksena on maailma, jota Jumalan sana rikastuttaa ja joka annetaan Hänen lapsilleen sydämen kielellä. ■

VIITTEET

1. Ks. Lenet H. Readin kahdeksanosainen artikkelisarja ”How the Bible Came to Be” *Ensign*-lehdessä vuoden 1982 tammikuusta syyskuuhun.
2. Ks. esim. ”Church Edition of Spanish Bible Now Published”, mormonnewsroom.org.
3. Ks. Matthew S. Holland, ”Tie Palmyraan”, *Liahona*, kesäkuu 2015, s. 14–19.
4. Ks. Kent P. Jackson, ”Moroni’s Message to Joseph Smith”, *Ensign*, elokuu 1990, s. 12–16.
5. Joseph Smith, Mormonin kirjan johdanto. Laajempi kuvaus siitä, kuinka Joseph Smith käänsi Mormonin kirjan, on artikkelissa ”Book of Mormon Translation”, [Gospel Topics, topics.lds.org](http://GospelTopics,topics.lds.org).
6. Sanasto määrittelee jokaisen sanan englanninkielisissä pyhissä kirjoituksissa, jotta kääntäjät voivat ymmärtää paremmin sanojen merkityksen. Usein sanoilla on enemmän kuin yksi merkitys, joten kääntäjien täytyy luottaa tekstiyhteyteen, innoitukseen ja yhteistyöhön oikean ratkaisun löytämiseksi. Toisinaan kysymykset merkityksestä ratkaisee lopulta ensimmäinen presidenttikunta.

**HERRAN PYHIEN KIRJOITUSTEN KÄÄNNÖSTYÖSSÄ ON SELVÄÄ,
ETTÄ SE ON HÄNEN TYÖTÄÄN. HÄN VARUSTAA IHMISET NIILLÄ VÄLINEILLÄ,
JOITA HE TARVITSEVAT TYÖN JOUDUTTAMISEKSI, JA HÄN INNOITAA
JA SIUNAA HEITÄ MATKAN VARRELLA.**

**Presidentti
Russell M. Nelson**
kahdentoista
apostolin koorumin
presidentti

Vanhempien lähetyssaarnaajien

*Yksi parhaista tavoista, joilla
vanhemmat avioparit voivat
luoda suurenmoisia muistoja,
on palvella lähetystyössä.*

HETKIÄ

Kun ystävämme, jotka ovat 60- tai 70-vuotiaita, unohtavat jotakin, me usein sanomme leikkillisesti tuota muistikatkoa ”ikäihmisen hetkeksi”. Mutta haluaisin puhua toisenlaisesta ikäihmisen hetkestä – niin suurenmoisesta hetkestä, että sen muisto on ikuinen. Se on hetki, jolloin vanhempi lähetyssaarnaaja-aviopari ymmärtää, että he tekevät juuri sitä, mitä Herra haluaisi heidän tekevän. Sellaisina ikimuistoisina hetkinä he oivaltavat, että

- heillä on elinikäistä kokemusta jaettavana sekä lahjoja, taitoja ja evankeliumin ymmärrystä, joita he voivat käyttää muiden siunaukseksi
- heidän esimerkinsä on siunauksena heidän lapsilleen ja lastensa lapsille
- palvellessaan he luovat kestäviä ystävyysuhteita
- heidän avioliittonsa vahvistuu päivä päivältä
- palveleminen Hänen nimessään on suloista.

Kohti näitä hetkiä

Ystäväni, vanhemmat avioparit, monien teistä pitäisi pyrkiä kohti sellaisia hetkiä. Pohtikaa kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Jeffrey R. Hollandin kertomusta siitä, mitä eräs Chilessä palveleva vanhempi aviopari kykeni tekemään. Yhden nuoren lähetyssaarnaajavanhimman vanhemmat kuolivat. Lähetysjohtaja oli niin kaukana, ettei hän pystynyt pääsemään tuon lähetyssaarnaajan luo nopeasti.

”Mutta sillä alueella palveli suloinen [kypsiä] lähetyssaarnaaja-aviopari”, vanhin Holland kertoo. ”He

tulivat ja istuivat lähetyssaarnaajan vierellä ja hellästi huolehtivat hänestä ja lohduttivat häntä, kunnes lähetysjohtaja pystyi tulemaan paikalle. Meillä oli lähetysskentällämme hienoja nuoria lähetyssaarnaajia, mutta yksikään nuori naimaton lähetyssaarnaaja ei olisi voinut tehdä tuon vanhimman hyväksi sitä, mitä tuo aviopari kykeni tekemään.”¹

Heidän taitonsa tuolla hetkellä oli yksinkertaisesti välittää myötätuntoa, kun sitä tarvittiin. He eivät olleet huolissaan siitä, että pitäisi puhua jotakin muuta kieltä paitsi Kristuksen kaltaisen rakkauden kieltä. He eivät surreet sitä, etteivät olleet lapsenlapsensa syntymäpäivillä tai vauvan siunaustilaisuudessa, niin tärkeitä kuin nuo tapahtumat kenties ovatkin. He olivat kiinnostuneita siitä, että he olivat siellä, missä Herra voisi käyttää heitä yhden lapsensa elämän siunaukseksi. Ja koska he olivat halukkaita, Herra saattoi antaa heidän edustaa Häntä.

Palvelemiselle löytyy harvoin sopiva hetki

Totuus on, ettei yhdellekään vanhemmalle lähetyssaarnaajalle löydy kotoa lähtemiselle kaikin puolin sopivaa hetkeä. Ei sitä löytynyt Joseph Smithille, Brigham Youngille, John Taylorille tai Wilford Woodruffillekaan. Heilläkin oli lapsia ja lastenlapsia, ja hekin rakastivat perhettään aivan kuten me rakastamme. Mutta he rakastivat myös Herraa ja halusivat palvella Häntä. Jonakin päivänä me kenties tapamme nämä tukipilarit, jotka olivat perustamassa tätä taloudenhoitokautta. Kun se tapahtuu, me riemuitsemme

siitä, ettemme pyrkinneet varjoihin, kun meidän olisi pitänyt palvella.

Jotkut pitävät ehkä parempana palvella niin, että asuvat edelleen kotona. Kun Aase Schumacher Nelson (ei sukua) joutui halvauksen jälkeen pyörätuoliin, hän pelkäsi, ettei hänen elinikäinen toiveensa lähteä lähetystyöhön miehensä Donin kanssa toteutuisi. Sitten eräs naapuri puhui heille kirkon palvelulähetystyöstään piispan varastohuoneella. Rohkaistuneina he puhuivat paikan valvojan kanssa, täyttivät suosituslomakkeensa, ja heidät kutsuttiin palvelemaan kahtena päivänä viikossa varastohuoneessa lähellä kotiaan.

”On helppoa vain vetäytyä taka-alalle ja ajatella: ”Voi, ei minua enää tarvita””, Aase Nelson sanoo. ”Mutta nyt minä tunnen, että minua *kyllä* tarvitaan. Ja se on ollut minulle todistuksena.”

Teitä todellakin tarvitaan

Jos tunnette houkutusta ajatella, ettei teitä tarvita, saanen vakuuttaa teille, että teitä tarvitaan. Kirkossa ei ole sellaista lähetysjohtajaa, joka ei ottaisi innokkaasti lisää aviopareja palvelemaan lähetyskentälleen. Ikäihmiset vahvistavat nuorempia lähetysaarnajavanhimpia ja -sisaria. He antavat tukea, joka auttaa muita palvelemaan paremmin omissa tehtävissään. Ja osaatteko kuvitella, mitä johtohenkilölle, joka on ollut jäsen vasta muutaman vuoden, merkitsee se, että hänellä on käytettävissään kokeneita kirkon jäseniä? Vanhemmat avioparit ovat usein kirjaimellinen vastaus piispojen ja seurakunnanjohtajien rukouksiin.

Me kannustamme lähetysjohtajia pyytämään aviopareja, jotta nämä täyttävät tarpeita heidän lähetyskentillään. Piispojen tulee etsiä aviopareja, jotka voisivat palvella. Lds.org-sivustolla on sivukaupalla palvelumahdollisuuksia vanhemmille aviopareille. Mutta ennen kaikkea avioparit voisivat

Aviopari Soulissa Etelä-Koreassa nauttii yhdessä palvelemisen suloisuudesta.

polvistua ja kysyä taivaalliselta Isältä, onko nyt oikea aika heidän palvella lähetystyössä yhdessä. Kaikista vaatimuksista *halu* palvella lienee kaikkein tärkein (ks. OL 4:3).

Kun ylistän vanhempien lähetysaarnajien työtä, ymmärrän, että on monia, jotka haluaisivat palvella mutta eivät pysty siihen. Iän tai huonon terveyden tuomat rajoitteet ansaitsevat realistisen arvioinnin samoin kuin perheenjäsenten tärkeät tarpeet. Kun sisimmässä palaa halu ja silti on näitä rajoitteita, muut voivat olla käsiänne ja jalkojanne ja te voitte tarjota tarvittavat varat.

Vanhemmat avioparit, keitä ja missä sitten olettekin, rukoillettehan tästä mahdollisuudesta luoda suurenmoisia vanhempien lähetysaarnajien hetkiä yhdessä. Taivaallinen Isä auttaa teitä tietämään, mitä voitte tehdä. ■

VIITE

1. Jeffrey R. Holland artikkelissa Joseph Walker, ”Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 14. syyskuuta 2011, s. 3.

Ylinnä: Malmrosen tapaavat koulutuskeskuksen johtaja Robisonin säännöllisesti keskustellakseen siitä, kuinka he voivat käyttää lahjojaan palvellessaan muita. Yllä: Nuoret lähetysaarnajat koulutuskeskuksessa Accrassa Ghanassa sanovat, että vanhin ja sisar Malmrosen tarjoaman tuen johdosta tuntuu kuin heidän rinnallaan palvelisi toinen äiti ja isä.

KOTOA KÄSIN TAI POISSA KOTOA

Palvellessaan kotoa käsin tai poissa kotoa vanhemmat lähetysaarnajat auttavat seurakunnissa, lähetystoimistoissa, vierailukeskuksissa, tempeleissä, köyhien ja syrjäytyneiden asuinalueilla, terveydenhoidon tehtävissä, työllistämiskeskustoissa, omavaraisuusohjelmissä, riippuvuudesta toipumisen ohjelmissä, sukututkimuksessa, asiakirjojen säilytyksessä, kirkon koululaitoksessa, tiedotuksessa, humanitaarisissa palveluissa ja muualla. Ja yhä lisää aviopareja tarvitaan.

Vanhemmat lähetyssaarnaajat —

TARVITTUJA,
SIUNATTUJA
JA
RAKASTETTUJA

*Palveleminen
lähetyssaarnaaja-
avioparina voi olla
joustavampaa, tulla
vähemmän kalliiksi ja
suoda enemmän iloa
kuin luullaan.*

Richard M. Romney

kirkon lehdet

”VOITTEKO TULLA AUTTAMAAN?”

Siihen kysymykseen Gerald ja Lorna Malmrose Washingtonista Yhdysvalloista olivat vastanneet aiemminkin. He vastasivat myöntävästi, kun heidän entinen piispansa, joka kysymystä esittäessään palveli lähetysjohtajana, tiedusteli, voisivatko he palvella hänen kanssaan Länsi-Intiassa. He vastasivat myöntävästi jälleen, kun heidän vaarnanjohtajansa kutsui heidät palvelulähetystyöhön kirkon keskus-toimistoon Salt Lake Cityyn Utahiin työskentelemään tietokoneiden ja henkilöstöhallinnon parissa.

Kun heidän entinen piispansa ja lähetysjohtajansa Reid Robison soitti uudestaan, tällä kertaa lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksen johtajana Accrassa Ghanassa, hän kysyi, auttaisivatko Malmrosset jälleen kerran.

”Me tiesimme, että voisimme turvata Herraan”, vanhin Malmrose sanoo. ”Niinpä päätimme turvata Häneen jälleen.” He vastasivat myöntävästi, täyttivät suosituslomakkeensa, saivat kutsunsa ja olivat pian Ghanassa.

Palvelemista avioparina

Malmrosen pariskunnan kokemukset havainnollistavat lähetystyössä palvelevista vanhemmista aviopareista muutamia periaatteita, joita kaikki eivät kenties ymmärrä:

- *On olemassa kahdentyyppistä lähetystyötä.* 1) Kirkon presidentti kutsuu vanhempia aviopareja palvelemaan joko omasta kodista käsin tai poissa kotoa. 2) Vaarnanjohtaja kutsuu kirkon palvelulähetysaarnajiksi aviopareja täyttämään paikallisia tai alueellisia tarpeita osa-aikaisesti, 8–32 tuntia viikossa. Nämä avioparit asuvat yleensä kotona ja palvelevat sieltä käsin, mutta he saattavat toisinaan palvella myös poissa kotoa.
- *Lähetysjohtajia kannustetaan etsimään aviopareja, jotka voivat vastata heidän lähetyskenttäänsä tarpeisiin, ja avioparit voivat ilmoittaa, miten ja missä he haluaisivat palvella.* ”Emme sano, että avioparit voivat valikoida oman lähetystyötehtävänsä”, on vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista selittänyt. ”Kutsu on aina kutsu. – – [Mutta] puhumme vanhempien aviopariemme kanssa siitä, missä ja miten he haluaisivat palvella, ja otamme huomioon kaikki näkökohdat, jotta he voisivat palvella missä ja miten he haluavat palvella.”¹
- *Lähetysjohtajat neuvottelevat avioparien kanssa siitä, kuinka nämä voivat parhaiten käyttää taitojaan ja kykyjään.* ”Jotta vanhempi aviopari saisi mahdollisimman merkityksellisen kokemuksen”, sanoo koulutuskeskuksen johtaja Robison, ”heillä pitää olla tilaisuus työskennellä sekä sellaisten asioiden parissa, joista he ovat innoissaan, että asioissa, joissa heidän taitonsa saavat heidät tuntemaan, että heillä on jotakin annettavaa.”

VALMIS- TAUTUKAA LÄHTEMÄÄN

”Tarvitsemme monia, monia vanhempia lähetyssaarnaaja-aviopareja lisää. – – Valmistautukaa lähtemään. – – Elämässänne on harvoin aikoja, jolloin voitte nauttia [niin paljon] siitä suloisesta hengestä ja tyydytyksestä, joka tulee yhteisestä [palvelemisesta] Mestarin työssä.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 6.

Koulutuskeskuksen johtaja Robison esimerkiksi tiesi, että vanhin Malmrose puhuu ranskaa, ja se on hyödyllistä, koska monet afrikkalaiset puhuvat ranskaa. ”Olin kuvitellut, että hän olisi tekemisissä matkajärjestelyjen ja viisumien hankkimisen kanssa”, koulutuskeskuksen johtaja Robison sanoo. ”Mutta kun hän tuli sinne, oivalsin, ettei sellainen välttämättä vastaanut hänen todellisia kiinnostuksen kohteitaan. Niinpä kutsuin hänet käyttämään tietokonetaitojaan. Hän on säästänyt meiltä tuntikausia. Vanhin Malmrose auttaa myös lähetyssaarnaajia, etenkin ranskaa puhuvia lähetyssaarnaajia, valmistamaan nimiä ja tekemään temppeilyötä heidän sukulaistensa puolesta. Sisar Malmrose, jolla on lähihoitajan pätevyys, sai tehtävän työskennellä lähetyksentän lääkärin ja sairaanhoitajan kanssa.

Hän valmistaa tien

Malmrosen pariskunnan tavoin muut avioparit huomaavat, että kun he turvaavat Herraan, Hän valmistaa tien. Niin kävi Alvin ja Corazon Rietalle, jotka ovat kotoisin Kawitista Caviten provinssista Filippiineiltä.

”Kaksi vuotta ennen päätöstämme palvelella aloimme toteuttaa käytännössä tarkkoja perheemme yritystä koskevia suunnitelmia”, vanhin Rieta selittää. ”Poikamme ja tyttäremme olivat valmistuneet korkeakoulusta ja ottaisivat paikkamme, mutta mietimme, kuka ratkaisisi yrityksen kohtaamat ongelmat ja kuinka asiakkaamme reagoisivat suunnitelmiimme.”

Sisar Rieta oli myös huolissaan iäkkään äitinsä jättämisestä. ”Pelkäsin, että menettäisimme hänet ollessamme poissa”, hän sanoo. ”Minusta tuntui myös, etten ole evankeliumin opettamiseen liittyvän haasteen tasalla.”

He keskustelivat piispansa ja erään avioparin kanssa, joka oli äskettäin palvellut Davaossa. ”He kaikki lausuivat lujan

todistuksen, että Herra opastaisi kutakin avioparia tietämään, kuinka ratkaista kotia, perhettä ja lähetyksentöiden rahoitusta koskevat asiat”, sisar Rieta sanoo.

”Kun pyysimme johdatusta”, vanhin Rieta kertoo, ”saimme vastauksia pelkoihimme – yrityksemme menestyi haasteista huolimatta, asiakkaamme ilmaisivat iloaan ja tukeaan ja perheemme lähentyi pitäessään huolta sairaasta äidistämme. Me aloimme ymmärtää, että Herra todella auttaisi meitä.”

Rietat palvelevat nyt Cagayan de Oron lähetyksentällä Filippiineillä tukien jäseniä ja johtajia.

On paljon, mitä voitte tehdä

Jotkut avioparit miettivät fyysisiä rajoituksia, mutta eivät utahilaiset Keith ja Jennilyn Mauerman. Vuosia sitten, neljä kuukautta sen jälkeen kun heidät oli vihitty Los Angelesin temppeleissä Kaliforniassa, Keith kutsuttiin asevoimiin ja lähetettiin taistelulentäille. Koska hän oli laskuvarjojoukkojen ryhmän johtaja, hän käveli muiden sotilaiden edellä, kun maamiina räjähti. Hän menetti molemmat jalkansa. Kun hän tuli takaisin kotiin, Jennilyn kiiruhti hänen rinnalleen.

”Tiesin, ettei minun tarvinnut olla huolissani”, Keith sanoo, ”koska meillä on iankaikkinen avioliitto. Vaimoni on tukenut minua koko ajan. Hän vahvistaa minua edelleen joka päivä.”

Kun sisar Mauerman jäi eläkkeelle, he päättivät palvella lähetyksentöiden parissa. Mutta aiheuttaisiko vanhin Mauermanin jalattomuus ongelman? ”Aina on asioita, joita *en voi* tehdä”, hän sanoo, ”mutta koska on hyvin monia asioita, joita *voim* tehdä, tiesimme, että meille löytyisi paikka.”

Heidän täyhtäessään suosituslomakkeita hän merkittiin rastin kohtaan, joka osoitti hänen palvelleen armeijassa. Pian he saivat soiton kirkon sotilasohjelmaosastolta.

”Minulla oli henkilöllisyyskortti, jonka avulla pääsimme sotilastukikohtiin, joten meiltä kysyttiin lupaa suositella meitä sotilasohjelmaan liittyvään lähetystyöhön.”

Mauermanit kutsuttiin palvelemaan sotilastukikohdassa Pohjois-Carolinassa Yhdysvalloissa. Vanhin Mauerman muistelee: ”Portilla olevassa kyltissä luki ’Fort Bragg, las-kuvarjojoukkojen koti’. Kun vartija tervehti meitä lasku-varjojoukkojen tunnuslauseella ’Loppuun asti!’, kuulin sen ensimmäisen kerran vuosikausiin. Paikka tuntui kodilta, vaikka en ollut koskaan ollut Fort Braggissa. Tiesin, että lähetystyökutsomme sopi meille täydellisesti ja että Herra oli tietoinen minusta.”

”Pidimme oppiainehita omavaraiseksi tulemisesta ja

Yleismaailmallisia kieliä

Kun Randy ja Lou Ellen Romrell Utahista kutsuttiin Cuia-bán lähetyskentälle Brasiliaan, he olivat huolissaan. Vaikka vanhin Romrell oli palvellut Brasiliassa nuorena lähetys-saarnaajana, hän oli antanut portugalin kielen taitonsa ruostua. Eikä sisar Romrell osannut portugalia. Opiskeleminen ja ahkeroinen auttoivat kuitenkin vanhin Romrellin portugalin kieltä palautumaan ja sisar Romrellia oppimaan portugalia. Samoin auttoi ukulele.

”En aikonut ensin ottaa sitä mukaan”, sisar Romrell sanoo, ”mutta vanhin Romrell tunsin innoitusta, ja on hämmästyttävää nähdä, mitä se on saanut aikaan. Kun ope-tamme tutkijoita ja työskentelemme uudelleenaktivoinnissa

Selviytyttyään taloudellisista huolistista vanhin ja sisar Rieta palvelevat omassa maassaan Filippiineillä.

Mauermaneille palveleminen sotilasohjelmassa sopii täydellisesti. ”Tuntuu kuin tulisi kotiin”, he sanovat.

Saatuinaan innoitusta ottaa ukulelen mukaan Romrellit käyttävät sitä avaimena musiikin yleismaailmalliseen kieleen käydessään kodeissa ja laulaessaan kirkon lauluja.

sinnikkyydestä sekä avioliiton vahvistamisesta”, sisar Mauerman sanoo. ”Alkuun emme halunneet kertoa omasta taustastamme, mutta huomasimme, että siitä kertominen vaikutti todella paljon. Sotilaat ja heidän puolisonsa katsoivat meitä ja sanoivat: ’Jos te pystytte siihen, mekin pystymme.’”

Mauermanien kokemus Pohjois-Carolinassa oli niin myönteinen, että he pyysivät saada palvella uudelleen. Nykyään he matkustavat yli 60 kilometriä kotoaan Oremista Salt Lake Cityyn kaksi kertaa viikossa palvelemaan kirkon sotilasohjelmatoimistossa. He opettavat myös vanhempia aviopareja lähetysaarnaajien koulutuskeskuksessa Provossa, missä he ovat huomanneet, että lähes jokaisessa ryhmässä on joku, joka on voittanut esteitä voidakseen palvella.

ja perehdyttämisessä, on hauskaa saada sen avulla ihmiset laulamaan kirkon lauluja. Me taas opimme kieltä, ja kirkon laulut tuovat voimakkaan hengen mukanaan.”

Vaikka portugalin kieli ei ole vielä sisar Romrellin hallussa, musiikin kieli on jo. ”Musiikki tuo ihmisiä yhteen”, hän sanoo. ”Vaikka en ymmärräkään kaikkea, mitä käynnin aikana sanotaan, niin kun laulamme, luomme yhteyden.” Kun Romrellit kutsuttiin puhumaan kouluissa amerikkalaisesta kiitospäivän vietosta, he lauloivat kiitollisuudesta kertovia kirkon lauluja – ukulelen säestyksellä. Ja sisar Romrell käyttää myös tavanomaisempaa soitinta, pianoa, säestäessään lauluja kirkossa.

Ja portugalin kieli? ”Vaikka sitä ei puhuisi sujuvasti, niin jo muutamien sanojen oppiminen auttaa”, hän sanoo. ”Pelkästään se, että sanoo hei ja tervehtii ihmisiä, merkitsee

”SUN TAHTOSI AIN TÄYTTÄEN”

”Kun ajattelen suurta tarvetta saada vanhempia lähetysaarnajia, ajattelen aina rakasta kirkon laulua ‘Käyn minne vain tahdot Sä’ (MAP-lauluja, 176) ja sen sanomaa: ‘Sun tahdoti ain täyttään.’”

Vanhin Dallin H. Oaks kahden-toista apostolin koorumista

AVIOPAREJA TARVITAAN

”Sanomamme kaikille vanhemmille aviopareillemme on yksinkertainen: me tarvitsemme teitä kipeästi. Me teemme kaiken voitamme tehdäksenne teidän lähtemisenne mahdollisimman vaivattomaksi. – Nämä ajat huutavat sitä. On ihmisiä, jotka tarvitsevat teitä. Pyydän – lähtekää.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, Deseret News, 14. syyskuuta 2011.

jo paljon. Anna heidän tietää, että opettelet kieltä. Pidä asiat yksinkertaisina ja turvaa Henkeen.” Ja Henki on tietenkin se kieli, jota jokainen osaa.

Palvelemista kotoa käsin

Utahilaiset Paul ja Mar Jean Lewis olivat jo palvelleet lähetystyössä yhdessä kolme kertaa (Palmyran temppelissä New Yorkissa, Hongkongin temppelissä Kiinassa sekä seminaarien ja instituuttien parissa Kroatiaassa, Serbiassa ja Sloveniassa). He valmistautuivat palvelemaan jälleen, kun heidän vaarnanjoh-

harhautuneet pois polulta. On ihana siunaus nähdä heidän tulevan takaisin, saavan toimitukset ja menevän temppeliin.”

”Ajatellessaan palvelemista lähetystyössä monet avioparit ovat huolissaan siitä, mitä he tekevät kotinsa ja autonsa suhteen tai mitä heiltä jää kokematta perheensä kanssa”, vanhin Lewis sanoo. ”Me olemme pystyneet asumaan omassa kodissamme ja ajamaan omalla autollamme. Meitä rohkaistaan käymään perheen tapahtumissa, kunhan ne eivät häiritse lähetystyötehtäviamme. Ja olimme täällä jopa yhden lapsenlapsemme syntyessä.”

Palvellessaan kotoa käsin Lewisit nauttivat saadessaan tutustua kokoaikaisiin lähetysaarnajiin ja oman vaarnansa jäseniin.

Sorensenit antavat koululaisille Cookinsaarella pieniä kiviä muistuttamaan heitä siitä, että he pysyisivät ”kallionlujina Kristuksessa”.

tajansa kysyi: ”Olisitteko halukkaita palvelemaan täällä omassa vaarnassamme tukien lähetyskenttää, jonka alueella asumme?”

”Olemme täällä uusia, joten se oli hieno tilaisuus”, sisar Lewis sanoo. ”Palvelemme nuorten lähetysaarnajavanhimpien ja -sisarten kanssa, olemme tiiviisti tekemisissä lähetysjohtajan kanssa, käymme piiri- ja vyöhykekokouksissa ja työskentelemme seurakuntien lähetystyönjohtajien kanssa.” He myös käyvät tutkijoiden ja vähemmän aktiivisten jäsenten luona.

”Olemme tavanneet ihania ihmisiä, joihin emme muutoin olisi koskaan tutustuneet”, sisar Lewis sanoo, ”myös sellaisiin, jotka ovat

Perheen siunauksia

Toisaalta Jill ja Kent Sorensen, jotka asuvat saman vaarnan alueella, sanovat, että yksi parhaista tavoista vahvistaa heidän perhettään on ollut palveleminen poissa kotoa. Sisar Sorensen sanoo: ”Yksi yleisimmistä selityksistä, mitä avioparit antavat sille, etteivät lähde, on perhe: lastenlapset, naimisissa olevat lapset vaikeuksineen, vauvaa odottavat tyttäret, ikääntyvät vanhemmat – ja niin edelleen. Perhe on tärkeä, ja heitä kaipaava joka päivä. Mutta lähteminen lähetystyöhön lähettää voimallisen viestin, että lähetystyökin on tärkeää.”

Vanhin Sorensen huomauttaa myös, että ”on

hyvin monia tapoja pitää yhteyttä nyt kun tilanteen voi tarkistaa milloin tahansa”.

Sorensenien taival lähetystyön parissa alkoi kolme vuotta sitten, kun heidän piispansa pyysi heitä isännöimään kuukausittaisia takkavalkeailtoja aviopareille, jotka harkitsivat palvelemista lähetystyössä. ”Kun kerran olimme puhuneet siitä jatkuvasti”, sisar Sorensen sanoo, ”meidän oli lähdettävä itse!” He saivat kutsun palvella Cookinsaarilla, missä Jillin isovanhemmat olivat palvelleet 50 vuotta aiemmin.

Tällä hetkellä heitä pyydetään muiden velvollisuuksien ohella opettamaan kouluissa raamattuaiheisia oppitunteja.

”Me puhumme Kristuksesta kalliona”, vanhin Sorensen sanoo. ”Me annamme oppilaille pienen kiven ja kannus-

Kautta maailman avioparit sanovat, että muiden auttamisen lisäksi palveleminen yhdessä vahvistaa heidän avioliittoaan ja tuo heitä lähemmäksi taivaallista Isää.

tamme heitä pysymään kallionlujina Kristuksessa. Minne tahansa nyt menemmekin, ihmiset sanovat meidät nähdesään: ’Kallionlujina!’”

Tulkaa auttamaan

Jos harkitsette kokoaikaista lähetystyötä tai kirkon palvelulähetystyötä, kaikki nämä avioparit esittäisivät teille saman kysymyksen, jonka lähetysjohtaja Robison esitti Gerald ja Lorna Malmroselle: ”Voitteko tulla auttamaan?” Ja he kertovat teille, että osallistutepa millä tavoin tahansa, tämä lupaus on varma: teitä tarvitaan, te voitte auttaa ja teitä siunataan ja rakastetaan. ■

VIITE

1. ”Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries”, *Deseret News*, 14. syyskuuta 2011, deseretnews.com.

MONIA TAPOJA PALVELLA

Tarkastele tämänhetkisiä mahdollisuuksia, kuuntele parhaillaan palvelevia ja löydä vastauksia kysymyksiin sivustolla lds.org/callings/missionary.

HELPOMPAA KUIN KOSKAAN

Joustavien menettelytapojen ansiosta avioparien on yksinkertaisempaa palvella.

- Kirkon palvelulähetysaarnajat voivat asua kotona ja palvella asuinpaikkakunnallaan.
- Avioparit voivat palvella puoli vuotta, vuoden, puolitoista vuotta tai 23 kuukautta. He voivat palvella asuinmaansa ulkopuolella myös lyhyemmän ajan kuin puolitoista vuotta, jos he maksavat itse omat matkakulunsa.
- Avioparit voivat omalla kustannuksellaan pitää lähetystyöstään pienen vapaan (yleensä 7–10 päivää) ja käydä kotona jonkin erittäin tärkeän perhetilanteen vuoksi.
- Asumiskuluilla on katto. Avioparit maksavat vain tietyn summan kuukaudessa asumiskuluja, joihin sisältyvät vuokra, vesi, sähkö ja kalusteet.
- Asunnot ovat turvallisia ja mukavia. Lähetys- tai vyöhyketoimistot hankkivat asuntoja, jotka ovat siistejä, kohtuullisesti kalustettuja ja edullisia.
- Aikataulu on vähemmän vaativa. Avioparien ei odoteta noudattavan samoja työtuntimääriä eikä toimintoja, joita odotetaan nuorilta naimattomilta lähetysaarnajilta.
- Perheen kanssa voi olla yhteydessä useammin. Avioparit saavat pitää yhteyttä perheeseensä useammin kuin nuoret naimattomat lähetysaarnajat.

KUN pornografia ravistelee kotia

– SEKÄ VAIMOLLA
ETTÄ AVIOMIEHELLÄ
on tarve parantua

*Olen nähnyt läheltä, että
Vapahtajan parantavaa
voimaa voi saada yhtä
hyvin vaimo kuin aviomies,
kun aviomies pyrkii vastus-
tamaan pornografiaa.*

Julkaistaan nimettömänä

Siihen mennessä kun olin ollut puoli vuotta piispana, usea aviopari seurakunnassamme oli tullut luokseni ja kertonut minulle luottamuksellisesti aviomiehen pyrkimyksistä lopettaa pornografian käyttö. Joissakin tapauksissa vaimo oli päästään pyörällä järkytyksestä saatuaan juuri tietää tuhoisasta salaisuudesta. Toiset taas olivat olleet siitä tietoisia kuukausia tai vuosia.

Olen tuntenut myötätuntoa jokaista tällaista avioparia kohtaan, ja olen tuntenut Vapahtajan lunastavan voiman, kun olen neuvonut säännöllisesti ja huolella jokaista tällaista veljeä auttaakseni heitä ravistamaan yltään kahleet, jotka sitovat heitä lujasti (ks. 2. Nefi 9:45).

Henki on kuitenkin vaikuttanut kenties voimakkaimmin silloin kun olen keskustellut sellaisen miehen vaimon kanssa. Olen huomannut, että vaikka jotkin haavat ovat tuoreita ja toiset vuosien altistumisen arpeuttamia, kaikki nämä sisaret joutuvat selviytymään syvästä hengellisestä tuskasta, jonka aiheuttavat sellaiset kysymykset kuten ”Mitä minä olen tehnyt saadakseni hänet menettämään kiinnostuksensa minuun?” tai ”Miksi hän haluaa kuvitella olevansa jonkun toisen kanssa mieluummin kuin minun kanssani?”

Koska rikkoja on aviomies, piispan on helppo tuntea, että aviomies on se, joka eniten tarvitsee keinoja saada osakseen Vapahtajan parantavaa voimaa, mutta olen oppinut, että vaimon tarve toipua tuskasta ja järkytyksestä on yhtä suuri kuin aviomiehen tarve toipua synnistä ja pakonomaisista haluista.

Saarnassaan nefiläisille profeetta Jaakob tuomitsi miehet siitä, että he olivat olleet uskottomia vaimoilleen, ”joista monien tunteet ovat tavattoman arat ja siveät ja herkäät Jumalan edessä, mikä on mieluisaa Jumalalle” (MK Jaak. 2:7). Hän jatkoi: ”Te olette särkeneet herkkien vaimojenne sydämen – – huonon esimerkkinne vuoksi heidän edessään; ja heidän sydämensä nyyhkytykset kohoavat ylös Jumalan luokse teitä vastaan” (MK Jaak. 2:35). Olen itse nähnyt noita nyyhkytyksiä. Ne eivät monestikaan johdu vain syvästä petetyksi tulemisen tunteesta, jota vaimo kokee miehensä pornografian käytöstä, vaan myös niistä halventavista sanoista ja pahantuulisesta käytöksestä, jotka miehen sisäinen taistelu tuo usein esiin. Itse asiassa on tavallista, että mies, jonka pornografian käyttö on tullut ilmi, syyttää käytöksestään vaimoaan vedoten erilaisiin tekoihin, joita vaimo on tehnyt tai jättänyt tekemättä. Murheellista kyllä, on myös tavallista, että vaimo alkaa sisäistää nämä syytökset ja jopa uskoa niihin.

Yksi sellainen aviopari istui toimistossani vain päiviä sen jälkeen kun aviomies oli paljastanut käyttävänsä

pornografiaa, mikä tapa oli ollut hänen vitsauksenaan nuoruudesta saakka. Kuunnellessaan Apuyhdistyksen oppiaihetta, joka perustui sisar Linda S. Reevesin huhtikuun 2014 yleiskonferenssipuheeseen ”Kristukseen keskittyvä koti – suoja pornografiaa vastaan”, vaimo oli alkanut huomata miehensä häntä arvostelevassa käytöksessä monia niistä piirteistä, joita opettaja oli kuvannut. Oppiaiheeseen jälkeen hän oli esittänyt aviomiehelleen suoran kysymyksen, ja tämä oli tunnustanut salaisuuden, jota oli peitelty hyvin pitkään. Vaimon jo valmiiksi kolhittua itsetuntoa pahensi nyt kiihkeä kauna. Kun tapasin heidät ensimmäisen kerran, heillä oli vaikeuksia nähdä, kuinka heidän avioliittonsa voisi jatkua. Vakuutin heille, että toivoa oli, annoin joitakin alustavia neuvoja ja kehotin heitä sitten tulemaan takaisin ja kumpaakin keskustelemaan kanssani kahden kesken.

KUINKA PAPPEUSJOHTAJAT VOIVAT AUTTAA

Kun johtajat toimivat niiden jäsenten kanssa, joiden puoliset pyrkivät vastustamaan pornografiaa, niin heidän ponnistelunsa sen varmistamiseksi, että nämä jäsenet tuntevat tullessa kuulluiksi ja ymmärretyiksi, saattaa olla aivan yhtä tärkeää kuin mikään neuvo, jonka he voivat antaa. Harkitse Ministering Resources [Resursseja palvelemiseen] -kohdan (ks. ministering.lds.org) seuraavia ehdotuksia:

- Keskustelkaa säännöllisesti yhdessä ja anna tukea.
- Tähdennä Vapahtajan kykyä auttaa pornografian käyttäjän puolisoa parantumaan (ks. Alma 7:11 ja Matt. 11:28–30).
- Milloin sopivaa, kehoita henkilöä harkitsemaan riippuvuuksista toipumisen ohjelman tai muun vastaavan tukiryhmän kokouksiin osallistumista.

- Auta puolisoa ymmärtämään, että hän voi saada omaa innoitusta tietääkseen, kuinka asettaa selkeät rajat suhteessa puolisoonsa ja kotona.
- Auta puolisoa löytämään uskottu ystävä tai sukulainen, joka voi antaa hänelle merkityksellistä tukea jatkuvasti.
- Auta pornografiaa käyttävää henkilöä ottamaan vastuu teoistaan ja tukemaan puolisoaan.
- Käy läpi puolisololle ja perheenjäsenille tarkoitettu aineisto sivustoilla overcomingpornography.org ja addictionrecovery.lds.org.
- Harkitse pornografian käyttäjän puolison ohjaamista ammattiavun tai neuvonnan piiriin. Etsi paikallisia resursseja, jotka tarjoavat palveluja sopusoinnussa evankeliumin periaatteiden kanssa.

Alla: Kerri oli järkyttynyt saadessaan tietää aviomiehensä pornografiaongelmasta, mutta hän löysi toivoa ja koki parantumisen Jeesuksen Kristuksen ja Hänen sovituksensa avulla. Katso hänen tarinansa sivustolla overcomingpornography.org.

NEUVOJA JA LOHTUA PUOLISOILLE

“Me johtohenkilöt olemme myös hyvin huolissamme pornografiariippuvuudesta kärsivien puolisoista ja perheestä. Vanhin Richard G. Scott on pyytänyt hartaasti: ‘Ellette ole itse syällisiä vakavaan syntiin, älkää kärsikö tarpeettomasti toisen syntien seurauksista. – Voitte tuntea myötätuntoa. – Teidän ei kuitenkaan pidä ottaa kannettavaksenne vastuuta noista teoista.’ Tietäkää, että te ette ole yksin. On olemassa apua. Saatavana on riippuvuuksista toipumisen ohjelman tapaisia puolisoille, muun muassa puhelintapauksia, jolloin puoliset voivat soittaa kokouspaikalle ja osallistua tapaamiseen omasta kodistaan käsin.”

Linda S. Reeves, toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa, “Kristukseen keskittyvä koti – suoja pornografiaa vastaan”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 16.

Sen lisäksi että rukoilin palavasti valmistautuessani noihin tapaamisiin, kävin myös läpi ehdotuksia, joita on lds.org-sivustolla kohdassa Ministering Resources [Resursseja palvelemiseen], etenkin resursseja pornografian käyttäjän puolison tukemiseen, josta luin seuraavaa: ”Ilmaise rakkautesi ja huolenpitosi sekä häntä kohtaan että hänen puolisoaan kohtaan. Tee selväksi, ettei hän ole vastuussa puolisonsa pornografian käytöstä tai huonosta käytöksestä eikä hänen odoteta sietävän loukkaavaa käytöstä.”

Kun tapasin tämän sisaren, noudatin tätä neuvoa ja lisäsin siihen vakuutuksen, että hänen miehensä teoissa ei ollut lainkaan kyse hänestä, ei mistään, mitä hän oli tehnyt tai jättänyt tekemättä, vaan sen sijaan kyse oli miehen omasta sisäisestä ristiriidasta. Katselin, kuinka tämän vaimon valtasi helpotuksen ja lohdutuksen tunne, kun hän tajusi nämä sanat ja tunsin Hengen vahvistavan, että ne olivat todellakin totta. Puhuttelun lopussa hän kysyi, voisinko antaa hänelle pappeuden siunauksen. Ymmärsin, että olin ainoa, jonka puoleen hän voisi kääntyä pyytämään sellaista siunausta, koska hän halusi pitää tilanteensa salassa sukulaisilta ja ystäviltä.

Edistääkseni parantumisprosessia kehoitin miestä osallistumaan paikalliseen myöhempien aikojen pyhien riippuvuuksista toipumisen ryhmään ja kannustin vaimoa osallistumaan vastaavaan puolisoille ja perheenjäsenille tarkoitettuun ryhmään. Vaimo kertoi minulle lohdusta, jota hän tunsin tavattuaan muita sisaria, jotka ymmärsivät

hänen kärsimystään, ja saamastaan toivosta nähtyään aviopareja, jotka olivat raivanneet tiensä läpi saman koettelemuksen ja onnistuneet selviytymään siitä yhdessä.

Useita kuukausia on nyt kulunut ensimmäisestä tapaamisestani tämän avioparin kanssa, ja rakkauteni heitä kohtaan ja heistä välittämiseni on kasvanut lukuisien keskustelujemme johdosta. Vaikka ymmärränkin, että heidän kulkemallaan polulla tulee takapakkeja, minulle on ilo saada kuulla jokaisen kuluvaan kuukauden myötä, että mies on pysytellyt vapaana himosta ja pornografiasta, ja huomata vaimon omanarvontunnon ja itsevarmuuden lisääntyvän, mikä on helposti nähtävissä.

Äskettäisissä puhutteluissa heidän kanssaan aiempien tapaamistemme ahdistus ja kyyneleet ovat korvautuneet toistuvasti hymyillä ja jopa naurulla. Mutta ehkäpä suurin seuraus on ollut toivo – toivo siitä, että heidän avioliittonsa voi jatkua, ja myös siitä, että sillä on jopa mahdollisuus kehittyä joksikin kauniiksi ja ylentäväksi.

Ymmärrän, ettei jokaiselle parille valitettavasti käy näin. Jotkin avioliitot saattavat rikkoutua, kun pornografian käyttäjä kielletty edistymästä. Valitsipa aviomies minkä polun hyvänsä, olen kuitenkin oppinut, että neuvo huolehtia vaimosta on innoitettu. Toivon, ettei yksikään tässä tilanteessa oleva sisar koskaan tunne, että piispa jättää hänet huomioimatta, arvioi häntä erheellisesti tai ymmärtää hänet väärin. Piispan huolenpito on yksi tärkeimmistä kanavista, millä Vapah-taja ilmaisee voimansa parantaa täysin jokaisen sydämen – myös ne, jotka on lävistetty syville haavoille (ks. MK Jaak. 2:35). ■

Vartijoina TORNISSA

”Sinun muureillesi, Jerusalem, minä olen asettanut vartijoita. Hetkeksikään he eivät saa herpaantua, eivät päivällä eivätkä yöllä. – Te, jotka huddatte Herra, älkää suoko itsellenne lepoa!”

Jes. 62:6

Vartijat

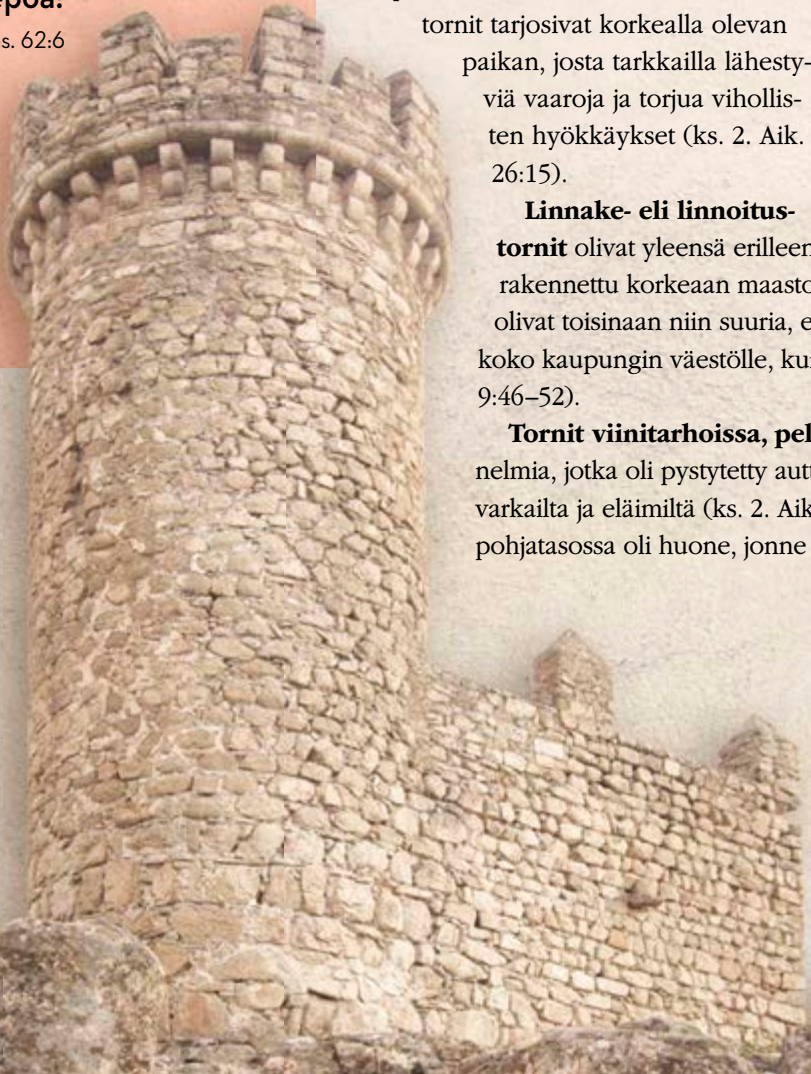
Vartijat olivat vartiomiehiä, jotka oli sijoitettu muurille tai torniin vahtimaan kaukaa lähestyviä vaaroja ja varoittamaan niistä. Heidät palkattiin suojelemaan kaupunkia sekä viinitarhoja, peltoja tai laitumia.

Erilaisia torneja

Kaupunginmuurien tornit rakennettiin yleensä porteille tai kulmauksiin (ks. 2. Aik. 26:9). Sekä porteilla että kulmauksissa olevat tornit tarjosivat korkealla olevan paikan, josta tarkkailla lähestyviä vaaroja ja torjua vihollisten hyökkäykset (ks. 2. Aik. 26:15).

Linnake- eli linnoitus-tornit olivat yleensä erilleen pystytettyjä rakennelmia, jotka oli rakennettu korkeaan maastoon tai muihin strategisiin paikkoihin. Ne olivat toisinaan niin suuria, että ne riittivät viimeiseksi turvapaikaksi koko kaupungin väestölle, kun sen kimppuun hyökättiin (ks. Tuom. 9:46–52).

Tornit viinitarhoissa, pelloilla tai laitumilla olivat pieniä rakennelmia, jotka oli pystytetty auttamaan sadon ja karjan suojelemisessa varkailta ja eläimiltä (ks. 2. Aik. 26:10; Jes. 5:2; 27:3). Usein tornien pohjatasossa oli huone, jonne työkalut varastoitiin.

VELVOLLISUUS VALVOA

”Profeetat ovat kautta vuosisatojen täyttäneet velvollisuutensa varoit-

taessaan ihmisiä edessä olevista vaaroista. Herran apostoleilla on velvollisuus valvoa, varoittaa ja auttaa niitä, jotka etsivät vastauksia elämän suuriin kysymyksiin.”

Vanhin M. Russell Ballard kahdenoista apostolin koorumista, ”Jumala on ruorissa”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 25.

RAAMATULLISIA TOSIASIOITA

Vanhassa testamentissa Herra verrataan toisinaan linnoitustai linnaketornin turvaan tai muihin suojaa antaviin asioihin (ks. Ps. 18:2;

61:4; Sananl. 18:10; 2. Sam. 22:3) ja profeettoja verrataan toisinaan vartijoihin tai tähystäjiin (ks. Jes. 62:6; Jer. 6:17; Hes. 3:17; 33:7; Hoos. 9:8; Miika 7:4).

”Minä olen pannut sinut Israelin kansalle vartijaksi. Kun kuulet suustani sanan, sinun tulee varoittaa heitä minusta.” (Hes. 3:17; ks. myös Hes. 33:1–7.)

Vartijat tornissa:

Katsovat korkeammalta. Jumalan kutsumina ja valtuuttamina palvelijoina profeetat ovat erillään maailmasta, lähentyvät Häntä ja saavat nähdä asioita taivaallisemmasta näkökulmasta.

Näkevät asioita, joita muut eivät näe. ”Näkijä voi tietää menneistä ja myös tulevaisista, ja heidän kauttaan kaikki ilmoitetaan, tai pikemminkin salaiset asiat tuodaan julki ja kätkeytyvät asiat tulevat valoon, ja asiat, jotka eivät ole tiedossa, ilmaistaan heidän kauttaan, ja heidän kauttaan ilmaistaan myös asioita, joita ei muuten voitaisi tietää” (Moosia 8:17).

Ovat valppaita. Profeetoilla on vakava vastuu varoittaa meitä tulevista vaaroista, ja he tekevät edelleen niin yleisestä mielipiteestä tai yhteiskunnan suuntauksista riippumatta.

Varoittavat vaaroista, jotka ovat yhä kaukana. ”Profeetta tuomitsee synnin ja ennustaa, mitä siitä seuraa. Hän saarnaa vanhurskautta. Toisinaan profeettoja voidaan innoittaa ennustamaan tulevaisuutta ihmiskunnan hyväksi.” (Pyhien kirjoitusten opas, ”Profeetta”, lds.org/scriptures/gs/fi.)

Tarjoavat turvaa ja suojaa. Noudattamalla profeettojen varoituksia me voimme löytää turvaa ja välttää onnettomuudet, jotka saattavat kohdata meitä henkilökohtaisesti tai joukkona, jos emme ole kuuliaisimpia. ■

TOINEN MAHDOLLISUUS

Kun tapasin hänet ensimmäisen kerran, kannoin viuluani.

Hän laahusti lähelle minua, kun kävelin ruokalaan viulukotelo säärtäni vasten läpsyen.

”Viulu”, hän sanoi lähestyessään.

”Kyllä”, vastasin.

En ollut koskaan kunnolla jutellut kenenkään vammaisen kanssa enkä tiennyt, mitä muutakaan sanoisin. Hän seurasi minua pöytään ja istuutui viereeni osoittaen viulukoteloani.

”Viulu”, hän sanoi uudelleen.

Avasin kotelon, ja hänen silmänsä kirkastuivat. Hän näppäili kieliä liian kovakouraisesti. Sydämeni jyskytti, kun kuvittelin, että jokin viuluni kielistä katkeaisi, ja painoin kotelon kannen kiinni. Hän halasi minua ennen kuin hän lähti.

Näin hänet usein sen jälkeen.

Aina kun hän näki minut, hän kietoi kätensä harteilleni ja suukotti minua pääläelle.

Viulu”, William sanoi tullessaan lähemmäs.

Koko lukion loppuajan yritin aina vältellä häntä nähdessäni hänen tulevan. Kun hän löysi minut ja hukutti minut halauksiinsa ja märkiin suukoihinsa, kestin sitä muutaman sekunnin pakottaen hymyn huulilleni ja sitten kävelin nopeasti pois sanomatta sanaakaan.

”Voi ei”, mutisin nähdessäni hänet viimeisessä lukion orkesterikonsertissani. Konsertin jälkeen hän hakeutui auditorion ulkopuolelle, missä seisoin ystävieni kanssa.

Ystäväni perääntyivät, kun hän tuli luokseni hymyillen ja kädet levitettyinä halaukseen.

”William!”

Käännyin ja näin naisen ottavan juoksuaskelia meitä kohti.

”Anteeksi”, hän sanoi työntäen kätensä pojan kainaloon. ”William rakastaa viulua. Hän pyysi hartaasti, että toisin hänet tähän konserttiin tänä iltana. Lähdetään, kulta.”

En ollut ennen tuota hetkeä tajunnut, etten edes tiennyt hänen nimeään. Olin tavannut Williamin kaksi vuotta aiemmin mutta käyttänyt niin paljon aikaa hänen välttelemiseensä, etten ollut koskaan yrittänyt todella tutustua häneen. Katsellessani, kun William ja hänen äitinsä lähtivät, häpeän tunne vyöryi ylitseni.

Vuosia myöhemmin kun olin naimisissa, synnytin kauniin pienen pojan, jolla on

Downin syndrooma ja jolle annoimme nimen Spencer. Huomasin ajatusteni askartelevan usein Williamissa, kun katselin poikaani, ja mietin, kokisiko Spencer samankaltaisia asioita. Välttelisivätkö ihmiset häntä, koska hän suukotteli liian paljon tai halasi liian tiukasti? Vaivaisivatko hänen rajoituksetensa hänen ikätovereitaan?

Kun Spencer oli neljän kuukauden ikäinen, vein hänet vastaanotolle paikalliseen sairaalaamme. Nostaessani häntä autosta näin kahden ihmisen tulevan ulos sairaalasta. Epäuskoisena tajusin, että siinä olivat William ja hänen äitinsä.

”William!” huusin sydän pamppailen, kun tulimme lähemmäs.

”Hei!” William laahusti pysäköintialueen poikki leveä hymy kasvojaan valaisten. Hän ojensi kätensä ja tarttui omaani puristaen sitä innokkaasti.

”Mitä sinulle kuuluu?” kysyin häneltä.

”Viulu”, hän sanoi innostuksen loistaessa hänen silmissään.

Viulu. Hänkin muisti minut. ”Niin”, sain sanottua naurahtaessani kyynel silmin, ”minä soitin viulua.”

Puhuessamme sydämeni kohosi rukoukseen rakastavan taivaallisen Isän lempeistä armoteoista. Hän tiesi, kuinka paljon olin halunnut tavata Williamin uudelleen. Olen kiitollinen siitä, että Jumala näki minut – joten kuten selviytyvän nuoren äidin, joka oli lannistua poikansa terveysongelmista ja huolissaan tämän tulevaisuudesta – ja antoi minulle kokemuksen, joka muistutti minua siitä, että Hän on tietoinen meistä. ■

Kaylee Baldwin, Arizona, USA

Kuulin naisen laskevan lukemattomalta tuntuvan määrän kolikoita tiskille ostotensa maksamiseksi.

MENE AUTTAMAAN HÄNTÄ

Seisoin huoltoaseman kassajonossa. Edessäni äiti, jolla oli mukanaan kaksi pientä lasta, pyysi kolmen dollarin arvosta polttoainetta ja kahta vaniljajäätelötötteröä.

Ensi näkemältä huomasin, ettei heillä ollut juuri mitään. Lapset olivat paljasjaloin, ja heidän vaatteensa olivat repaleiset.

Kuulin naisen laskevan lukemattomalta tuntuvan määrän kolikoita tiskille ostotensa maksamiseksi.

Kun olin maksanut oman polttoaineeni, kävelin ulos ja vilkaisin naisen autoa. Se oli vanhaa mallia, joka todennäköisesti kulutti paljon polttoainetta.

Tunsin myötätunnon piston tätä kahden lapsen äitiä kohtaan, mutta käynnistin moottoripyöräni ja lähdin päivän puuhiini.

Olin ajanut tiellä tuskin minuuttiaakaan, kun kuulin äänen: ”Mene auttamaan häntä.” Tuo kehotus tuli kaksi kertaa.

Pudistin päätäni ajatellen, että nainen oli luultavasti jo lähtenyt. Mitä minä edes sanoisin hänelle?

Ääni sanoi selkeästi kolmannen kerran: ”Mene auttamaan häntä!”

Käännyin takaisin kohti huoltoasemaa yrittäen miettiä, mitä sanoisin, jos nainen olisi yhä siellä.

Saavuttuani paikalle näin, että hänen autonsa ovet olivat levällään. Hän istui ajajan paikalla, ja hänen kaksi pientä lastaan söivät jäätelöitään takapenkillä.

Pidin pienen rukouksen kysyen taivaalliselta Isältä, mitä minun pitäisi sanoa. Sama ääni sanoi minulle:

”Esittele itsesi ja kysy, tarvitseeko hän apua.” Menin hänen autonsa luo ja esittäydyin. Kerroin hänelle, että olin tuntenut innoitusta kysyä häneltä, tarvitseeko hän apua.

Hän alkoi itkeä ja sanoi: ”Minä rukoilin juuri Jeesta ja pyysin, että Hän lähettäisi jonkun auttamaan minua.”

Taivaallinen Isä oli vastannut hänen rukoukseensa. Maksoin hänelle täyden tankin polttoainetta ja annoin hänelle erään juuri siihen aikaan uusia työntekijöitä etsineen vanhinten koorumimme jäsenen puhelinnumeron. En tiedä, mitä sille nuorelle äidille myöhemmin tapahtui, mutta olen kiitollinen siitä, että noudatin kehotusta auttaa häntä. ■

Thomas Robbins, Kalifornia, USA

ÄLÄ AMMU

Bob ja minä istuimme poliisiautossamme odottaen, että näkisimme jonkinlaista liikehdintää kauempana kadulla. Olimme aloittaneet tarkkailumme kaksi tuntia aiemmin havaittuamme auton, joka oli mainittu poliisiradion hälytyksessä.

”Ryöstö käynnissä”, hälytyksessä oli

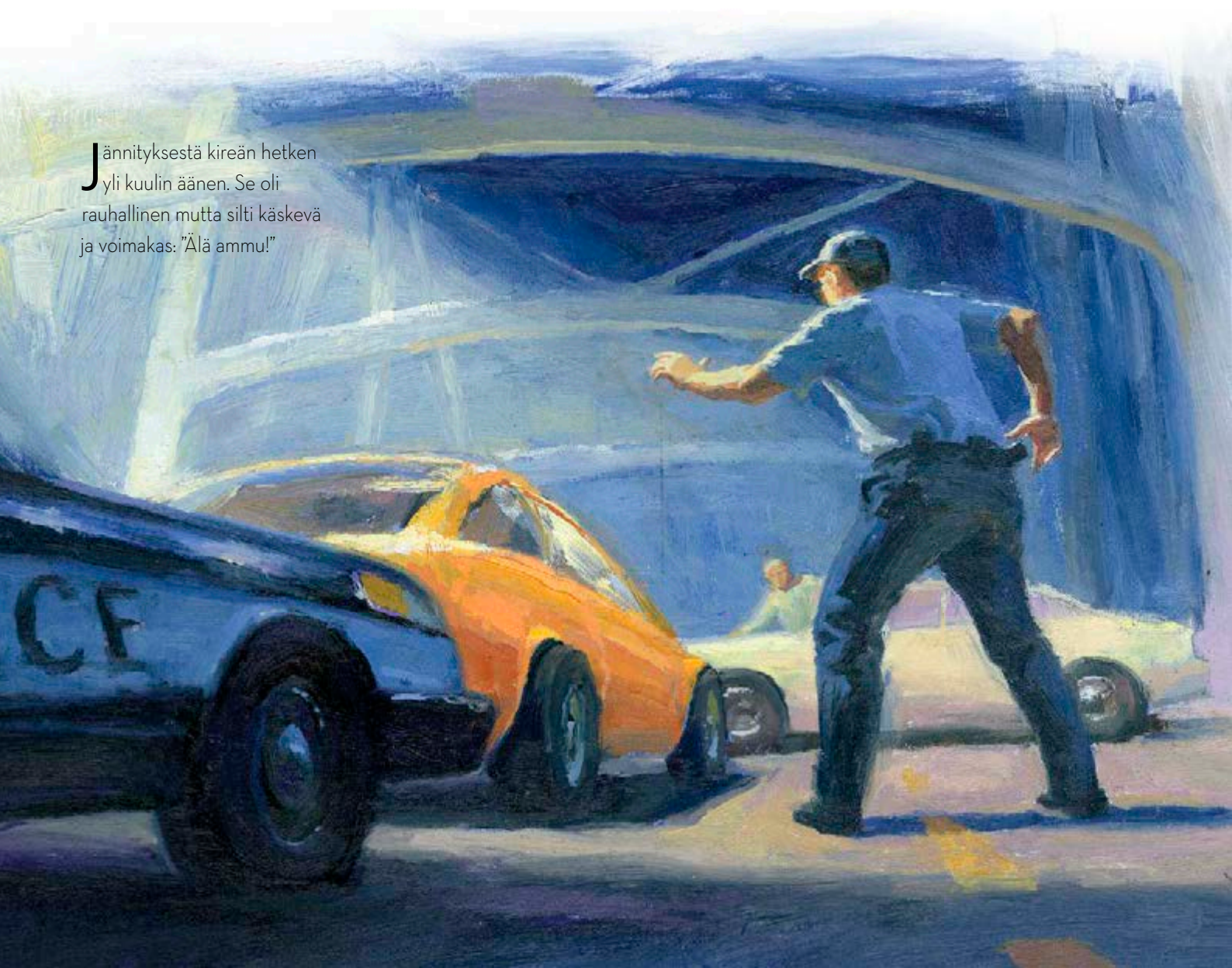
sanottu. ”Kaksi miestä, kumpikin aseistettuja. Heidät on juuri nähty oranssissa autossa. Todistajien mukaan miehet ovat väkivaltaisia ja valmiita ampumaan.”

Alueella oli tapahtunut äskettäin sarja aseistettuja ryöstöjä, ja parhaista yrityksistämme huolimatta ryöstäjät olivat tähän asti onnistuneet pakenemaan.

Nämä ajatukset karisivat mielestäni heti kun näin kahden hahmon tulevan eräästä talosta pimeälle kadulle ja hypäävän oranssiin autoon. He olivat nyt tulossa meidän suuntaamme.

”Pyydämme taustatukea”, sanoin.
”Epäillyt matkalla meistä päin pohjoiseen.”

Jännityksestä kireän hetken yli kuulin äänen. Se oli rauhallinen mutta silti käskevä ja voimakas: ”Älä ammu!”

Taustatukemme, kaksi siviili-asuista etsivää merkitsemättömässä autossa, ohittivat oranssin auton, ja Bob ja minä seurasimme sitä. Kun kolme autoamme olivat edenneet sillalle, taustajoukkomme kääntyivät äkkiä poikittain sillalla oranssin auton eteen ja me pysähdyimme sen taakse tukkien epäilyiltämme tien. Auto pysähtyi miltei heti, ja kumpikin hahmo painoi päänsä alas pois näkyvistämme.

”Nouskaa autosta kädet pään päällä!” komensin noustuani autostamme. Kukaan ei reagoinut.

Varautuneena ampumaan komenisin uudelleen: ”Nouskaa autosta kädet pään päällä. Tehkää se nyt!”

Äkkiä ajaja kohottautui ja kääntyi kohti minua. Näin metallin välähtävän hänen käsissään olevassa esineessä.

Poliisikoulutukseni ja terve järki käskivät minua painamaan liipaisinta pelastaakseni henkeni. Mutta jännityksestä kireän hetken yli kuulin äänen. Se oli rauhallinen mutta silti käskävä ja voimakas: ”Älä ammu!”

Oletin tulevani ammutuksi hetkenä minä hyvänsä, mutta odotin, että joku autossa avaisi tulen ensin. Sen sijaan ajaja kohotti molemmat kätensä, nosti päänsä yläpuolelle esineen, joka näytti aseelta, ja pudotti sitten kädet syliinsä.

”Seis!” sanoin rynnätessäni autolle. ”Liikkumatta!”

Hetki tuntui television rikossarjan kohtaukselta – kunnes tajusin, että paatuneet rikolliset autossa olivat itse asiassa kaksi pelästynyttä nuorta

tyttöä. Se, mitä olin luullut aseeksi, oli vain turvavyön solki.

Saimme pian tietää, että tytöt olivat lainanneet autoa poikaystävilleen. Heillä ei ollut aavistustakaan, millaisia miehiä nämä olivat.

”Luulin, että kuolisit, Cal!” Bob sanoi minulle myöhemmin. ”Minä olin vähällä ampua. En tiedä, miksi en tehnyt niin.”

Ne kaksi merkitsemättömässä autossa ollutta etsivää sanoivat samaa, vaikka kukaan muu kuin minä ei ollut kuullut sitä ääntä. Tiedän, että vain taivaan voima saattoi pelastaa nuo kaksi tyttöä kuolemalta ja neljä poliisia tekemästä järkyttävää virhettä. Tuo kokemus antoi minulle varman tiedon siitä, että taivaallinen Isämme voi puuttua tilanteeseen ja tekee niin meidän hyväksemme. ■

Julkaistaan nimettömänä

OPETA HEITÄ LUKEMAAN MORMONIN KIRJAA

Palvellessamme Geneven lähetyksentällä Sveitsissä minut kutsuttiin ja erotettiin seurakunnanjohtajan tehtävään ja vaimoni kutsuttiin Apuyhdistyksen johtajaksi. Yhdessä me työskentelimme kaikin voimin elvyttääksemme vaikeuksissa olevan seurakunnan. Vaikka seurakunta oli perustettu 1960-luvulla, siellä ei ollut

kastettu ketään moniin vuosiin eikä sieltä ollut lähtenyt lähetyssaarnaajia lähetyksentälle 15 vuoteen.

Oli ilmeistä, että me tarvitsimme Herran apua löytääksemme ratkaisuja lukuisiin vaikeuksiin, joita seurakunnassa oli. Kun olin rukoillut seurakunnan haasteiden vuoksi, Herran Henki sanoi minulle: ”Opeta jäseniä lukemaan Mormonin kirjaa, niin menestyt.”

Teimme heti suunnitelmia sitouttaaksemme kaikki jäsenet siihen, että he alkaisivat lukea Mormonin kirjaa.

Se tuotti ihmeellisiä tuloksia. Seurakuntaan palasi rauha ja Hengen vaikutus. Kirkkoon liittyi uusia perheitä. Palveluhalunsa innoittamana eräs nuorukainen lähti lähetystyöhön. Useat vaikeuksissa olleet avioliitot vahvistuivat ja perhesuhteet tiivistyivät. Tämä seurakunta jatkaa edistymistään tänäkin päivänä.

Me ja seurakunnan jäsenet olemme itse nähneet Mormonin kirjan ihmeellisen voiman. Se on todellakin uskontomme lakikivi sekä lakikivi todistuksellemme evankeliumista ja Jeesuksesta Kristuksesta. Me rakastamme sitä koko sydämestämme. Se on loppumattoman ja muuttumattoman tiedon lähde.

Tämä kokemus opetti meille, että Mormonin kirja on varmin keino auttaa veljiämme ja sisariamme siirtymään pois maata peittävän hengellisen pimeyden varjoista. Tämä kirja tuo rauhaa, iloa, onnea ja voimakkaan halun seurata Vapahtajaa Jeesusta Kristusta. ■

Emilien Rioux, Quebec, Kanada

Tunnistakaa Saatanan väärennökset

Dennis C. Gaunt

Työnsin ruokakaupassa pari Yhdysvaltain dollaria lompakkooni, kun yksi seteleistä kiinnitti huomiotani. Mielestäni sen vihreä väri oli hiukan kirkkaampi kuin muiden, joten tutkin sitä tarkemmin. Sitten huomasin, ettei presidentti George Washingtonin kuva näyttänyt aivan yhtä terävältä. Jopa paperi tuntui vääreältä. Se oli väärennös! Kassahenkilö vaihtoi sen aidoksi dollarin seteliksi ja luovutti sitten väärennetyn setelin myymälänhoitajalle.

Olen ajatellut sen jälkeen paljon tuota väärennettyä dollarin seteliä. Mietin, kuinka kauan se oli ollut kierrossa ja kuinka monia ihmisiä se oli vuosien varrella huijannut. Itse asiassa olisin saattanut itsekin tulla huijatuksi, ellen olisi ollut tarkkaavainen. Mutta vertaamalla sitä aitoon seteliin ja keskittymällä eroavuuksiin samankaltaisuuksien sijaan näin, että se oli väärennös.

Mormonin kirja on täynnä esimerkkejä hengellisistä väärentäjistä, jotka noudattivat Saatanan menetelmiä

valehtelemalla ja pettämällä muita omaksi hyödykseen. Tutkimalla heidän keinojaan ja menetelmiään me alamme huomata heidän virheensä ja erheensä samalla tavoin kuin koulutettu silmä alkaa huomata eron aidon ja väärän rahan välillä. Mitä enemmän koulutamme silmäämme huomaamaan eroavuuksia, sitä valmiimpia olemme paljastamaan nykyajan väärentäjät ja vastustamaan heidän valheitaan.

Tiedon kerääminen Saatanan väärennöksistä

Saatana pyrkii johtamaan meitä harhaan hänelle ominaisella hengellisellä väärentämisellä, ja jos emme ole tarkkaavaisia, meitä saatetaan pettää. Presidentti Joseph F. Smith (1838-1918) on varoittanut: ”Saatana on taitava jäljittelijä, ja sitä mukaa kuin aitoa evankeliumin totuutta annetaan maailmalle yhä runsaammassa määrässä, hän levittää harhaoppien vääriä rahaa. Kavahtakaa tätä hänen väärennettyä rahaansa, sillä ette saa ostetuksi

**Kun kohtaamme
hengellisiä
väärennöksiä,
Mormonin kirja
voi auttaa meitä
ratkaisemaan, mikä
on totta ja mikä ei.**

mitään muuta kuin pettymystä, kurjuutta ja hengellistä kuolemaa.”¹

Paras puolustus, mikä meillä on Saatanan väärennösten huijauksia vastaan, on tuntee mahdollisimman hyvin evankeliumin totuudet. Mitä syväliemmin tunnemme totuuden, sitä helpompaa on huomata eroavuudet, kun Saatana esittelee meille väärennöksiään. Kun hän sitten tekee niin, meidän pitää etsiä eroavuuksia eikä samankaltaisuuksia, aivan kuten minä

tein dollarin seteliäni kohdalla, koska sillä tavoin valheet aina paljastuvat.

Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on opettanut: ”Mormonin kirja paljastaa Kristuksen viholliset. – – Äärettömässä ennaltatietämisessään Jumala muovasi Mormonin kirjan niin, että me voimme havaita erheet ja osaamme taistella aikamme vääriä kasvatuksellisia, poliittisia, uskonnollisia ja filosofisia periaatteita vastaan.”²

Me olemme nyt sodassa Saatanan

kanssa. Meidän – kuten minkä tahansa sotajoukon – tulee tietää, mitä vihollinen aikoo tehdä. Esimerkiksi tieto siitä, milloin ja missä vihollinen hyökkää, voi olla korvaamaton. Siitä syystä sellaisen tiedon hankkimista kutsutaan ”tiedustelutiedon keräämiseksi”. Vihollisemme tunteminen tarkoittaa sitä, että tulemme nokkelammiksi kuin vihollisemme. Mormonin kirja voi auttaa meitä ”keräämään tiedustelutietoa” Saatanan väärentämismenetelmistä.

Imarteleva puhe on väärennös

Hyvinkin yli puolet väärentäjistä Mormonin kirjassa käyttää imartelevaa puhetta ja karismaattista persoonallisuutta tavoitteidensa saavuttamiseksi. Esimerkiksi Serem ”oli oppinut, niin että hän taisi täydellisesti kansan kielen; sen vuoksi hän saattoi mielistellä paljon ja puhua hyvin voimallisesti, Perkeleen voiman mukaisesti” (MK Jaak. 7:4). Kuningas Nooan jumalattomat papit puhuivat ”tyhjiä ja

mielistelevillä sanoilla” (Moosia 11:7) saaden näin ihmiset mukaan epäjumalanpalvelukseen ja muihin jumalattomuuksiin. Korihor saavutti samankaltaisia tuloksia omana aikanaan ”johdattaen monien sydämen harhaan” (Alma 30:18). Amalikkia ja Gadianton käyttivät kumpikin tätä mieltymystä imarteluun nostattaakseen jumalattomien seuraajien armeijoita (ks. Alma 46:10; Hel. 2:4).

Se ei ole sattumaa. Imartelu on pinnallista, valheellista, onttoa ja lioiteltua. Nefi varoitti niistä, jotka ”opettavat tällä tavoin vääriä ja turhia ja mielettömiä oppeja ja pöyhkeilevät sydämessään ja yrittävät syvälle kätkeä suunnitelmansa Herralta; ja heidän tekonsa ovat pimeässä (2. Nefi 28:9).

Imartelua käytetään usein peittämiseen. Sillä on yleensä jokin salattu syy tai taka-ajatus. Imartelussa on kyse esitystavasta sisällön kustannuksella, ja se vetoaa luonnollisen ihmisen turhamaisuuteen ja ylpeyteen. Herran profeetat kertovat meille sen sijaan yksinkertaisia ja silti tärkeitä totuuksia, jotka meidän *on tarpeen* kuulla.

Imartelu on Saatanan puhumaa kieltä. Presidentti James E. Faust (1920–2007), toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on selittänyt: ”[Saatanan ääni] kuulostaa usein kovin järkevältä ja hänen sanomansa oikeutetulta. Se on houkutteleva, kiehtova ääni, jossa on viihdyttävä sävy. Se ei ole kova eikä karkea. Ei kukaan kuuntelisi Saatanan

”[Saatanan ääni] on houkutteleva, kiehtova ääni – –. Ei kukaan kuuntelisi Saatanan ääntä, jos se kuulostaisi kovalta tai ilkeältä.”

ääntä, jos se kuulostaisi kovalta tai ilkeältä.”³

Kun maailma esittää meille ajatuksen, filosofian tai mielipiteen, joka tuntuu vetoavan pelkästään turhamaisuutemme tai ylpeytemme tai vain kuulostaa liian hyvältä ollakseen totta, sen pitäisi olla meille välitön varoitus. Kohdelkaa noita ideoita väärennöksinä. Verratkaa niitä totuuksiin, joita Herran profeetat opettavat. Etsikää eroavuuksia, älkää samankaltaisuuksia, niin väärennetyt ideat käyvät ilmeisiksi.

Nehor – suosittu väärentäjä

Nehor käytti runsain mitoin Saatanan imartelumenetelmää. Tutki-kaamme häntä esimerkkitapauksena hengellisestä väärentäjästä. Nehor,

jonka oppi näytti hyväksyvän ajatuksen lunastajasta, oli suosittu ja karismaattinen saarnaaja nefiläisten keskuudessa. Nehor sai monia seuraajia opettamalla, että ”koko ihmiskunta pelastuu viimeisenä päivänä” ja saa iankaikkisen elämän (Alma 1:4).

Näemmekö, miksi Nehorin sanoma on niin houkutteleva? Hän opetti rennosti ja sallivasta Jumalasta – Jumalasta, joka pelastaisi jokaisen, koska Hän rakastaa kaikkia, tekivät he mitä tahansa. Voi siis mennä ja tehdä, mitä haluaa, koska se kaikki on hyvää. Tämä filosofia on houkutteleva, ja sen omaksuivat yhtä hyvin Nehorin ajan ihmiset (ks. Alma 1:5) kuin sen omaksuvat monet nykyään. Vapaalippu taivaaseen on jotakin, minkä ihmiset ilmeisesti haluavat.

Mikä siis oli ongelma Nehorin sanomassa? Tarkastelkaamme jälleen hänen väitteensä pääkohtia:

- Jumala loi kaikki ihmiset – totta.
- Jumala rakastaa kaikkia ihmisiä – totta.
- Meidän ei pitäisi pelätä Jumalaa – totta.
- Meidän tulee riemuita pelastuksen ajatuksesta – totta.

Tähän mennessä Nehorin opetus-ten ja evankeliumin totuuksien välillä on paljon samankaltaisuuksia. Mutta muistakaa – aivan kuten väärennetyh rahan kohdalla, meidän pitää etsiä eroavuuksia, ei samankaltaisuuksia. Tarkastelkaamme siis Nehorin viimeistä kohtaa:

- Jumala suo jokaiselle iankaikkisen elämän – valhetta!

Tässä on se tärkeä eroavuus, joka kertoo meille, että Nehor on hengellinen väärentäjä. Pelastus fyysisestä kuolemasta taataan *kyllä* kaikille, mutta pelastus hengellisestä kuolemasta on ehdollinen ja riippuu halustamme tehdä parannus. Jos teemme parannuksen, silloin voimme saada iankaikkisen elämän (ks. MK Jaak. 6:11). Mutta se ei ole mitään vapaamatkustusta.

Gideon ja Alma tunnistivat väärentäjän

Nehorin pahuus paljastui sinä päivänä, kun hän tapasi Gideonin, vanhurskaan opettajan Jumalan

kirkossa. Gideon oli noussut vastustamaan kuningas Nooa vuosia aiemmin, joten hänellä oli kokemusta hengellisistä väärentäjistä (ks. Moosia 19:4–8). Nehor ”alkoi kiistellä ankarasti [Gideonin kanssa] voidakseen eksyttää kirkon väen; mutta [Gideon] piti puolensa häntä vastaan ojentaen häntä Jumalan sanoilla” (Alma 1:7). Gideon tunnisti Nehorin väärentäjäksi. Tultuaan paljastetuksi Nehor turvautui erääseen toiseen Saatanan menetelmistä – murhaan. Mutta Gideon ei kuollut turhaan. Ihmiset toivat väärentäjä Nehorin Alman eteen tuomittavaksi.

Alma ymmärsi, että Nehor oli syyllistynyt pappisvaltaan ja murhaan. Hän ymmärsi myös, että jos Nehoria ei niistä tuomittaisi, pappisvalta kansan keskuudessa ”koituisi sen täydelliseksi tuhoksi” (Alma 1:12). Niin Nehor tuomittiin kuolemaan, ja hän ”kärsi häpeällisen kuoleman” (Alma 1:15).

Gideon ja Alma ovat esimerkkejä meille. Kun meillä on Henki, me näemme ja kuulemme ”asioista, niin kuin ne todella ovat” (MK Jaak. 4:13). Me tunnistamme Saatanan väärennetyt suunnitelmat ja juonet ”täysin varmasti – kuin päivänvalo eroaa pimeästä yöstä” (Moroni 7:15).

”Väärentävä” vihollisemme on nokkela, mutta kuten Gideon ja Alma, me voimme olla nokkelampia. Aivan kuten minä aloin vähitellen huomata eroavuuksia muutamien

SAATANA LEVITTÄÄ VALHEITA

”Saatana, meidän vastustajamme, haluaa meidän epäonnistuvan. Hän levittää valheita pyrkimyksensä hävittää meidän uskomme. Hän ehdottaa vieokkaasti, että epäilijät, skeptikot ja kyynikot ovat valistuneita ja älykkäitä, kun taas ne, jotka uskovat Jumalaan ja Hänen ihmeisiinsä, ovat naiiveja, sokeita tai aivopestyjä. Saatana puhuu sen puolesta, että on hienoa epäillä hengellisiä lahjoja ja tosi profeettojen opetuksia.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Älä pelkää vaan usko”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 78.

dollarin setelienei välillä, me voimme vähitellen kouluttaa silmäämme sekä mieltämme ja henkeämme tunnistamaan eroavuudet totuuden ja valheidenvälillä. Kun teemme niin, huomaamme väärentäjät ja vastustamme heidän valheitaan. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 362.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Ezra Taft Benson*, 2014, s. 139.
3. James E. Faust, ”Voimat, jotka pelastavat meidät”, *Liahona*, tammikuu 2007, s. 4.

Siunausten mittaamista Madagaskarissa

Mindy Anne Selu

kirkon lehdet

Kun Solofo Ravelojaonan vaimo oli kärsinyt sydäntäsärkevästi keskenmenon ensimmäisessä raskaudessaan, Solofo tunsi, että heidän rukouksiinsa vastattiin vuotta myöhemmin toisen raskauden muodossa. Hän ja hänen vaimonsa Hary Martine pitävät tyttärensä syntymää yhtenä suurimmista siunauksistaan. Solofo selittää: ”Koska pyysimme Jumalalta ja Hän antoi meille tyttäremme, me annoimme hänelle nimen, joka malagasin kielellä tarkoittaa ’Jumalan vastaus’.”

Solofo, nuori madagaskarilainen aikuinen, pitää kiinni tiedostaan, että Jumala vastaa rukouksiin ja siunaa aikanaan uskollisia. ”Elämä on rankkaa”, Solofo sanoo, ”ja kun ihmiset eivät saa, mitä he haluavat, jotkut alkavat kysellä: ’Miksi minulle kävi näin?’ He saattavat lähteä kirkosta tai kyseenalaistaa uskonsa Jumalaan. Mutta kun me elämme evankeliumin mukaan ja luumme pyhiä kirjoituksia, silloin on helpompaa. Kun todella elää evankeliumin mukaan, voi todella nähdä siunauksia.”

Kun elää tällaisessa maassa, jossa on vakavia ongelmia, kuten äärimäinen köyhyys, hallitusvallan epävakaus, heikko infrastruktuuri ja luonnonkatastrofeja, on selvää, miksi Solofo sanoo elämän olevan rankkaa. Mutta hänelle siunaukset, joita evankeliumin mukaan eläminen tuo, ovat suurempia kuin mitkään vaikeudet. ”En pysty edes laskemaan saamiani siunauksia, kunhan vain elän evankeliumin mukaan”, hän sanoo.

Koska kirkko on suhteellisen uusi Madagaskarissa (ensimmäinen seurakunta perustettiin vuonna 1990), Solofo sanoo, että vaikeinta jäsenenä olemisessa ovat kirkkoa koskevat huhut ja väärinkäsitykset. Solofo huomauttaa, että Lehin elämän puuta koskevan näyn lailla ”ihmiset eivät ehkä ota evankeliumia täysin vastaan, koska he tuntevat häpeää ystäviensä edessä ja pelkäävät, että heidän perheensä hylkää heidät”. Solofon mielestä se, mikä tekee hänestä erilaisen, on, ”etten ole koskaan ollut häpeissäni. Minä elän evankeliumin mukaan ja haluan aina kertoa siitä työtovereilleni, vaikka jotkut heistä eivät ole oikeastaan kiinnostuneita.” Hän lausuu usein

Maansa poliittisista mullistuksista ja taloudellisista vaikeuksista huolimatta Solofo turvaa siunauksiin, joita evankeliumin mukaan eläminen tuo.

yksinkertaisen todistuksensa, jopa siinä määrin, että hänen työtoverinsa ovat antaneet hänelle lempinimen ”pastori”.

Keskellä taloudellista ja poliittista sekasortoa Solofo ja Hary Martine turvaavat temppeliliittojensa siunauksiin (he solmivat avioliiton Johannesburgin temppelissä Etelä-Afrikassa vuosi sen jälkeen kun Solofo oli palannut lähetystyöstä Ugandasta ja Hary Martine Madagaskarista), ja he luottavat Herraan. ”Minulla on evankeliumi, ja minä vain lasken elämäni Jumalan käsiin”, Solofo selittää. Hän voi turvata luojaan todistukseensa, koska hänellä on jo usko siihen, että ”Jumala vastaa”. ■

LISÄÄ SOLOFOSTA

Millaisesta ruoasta pidät?

Me syömmme riisiä – paljon riisiä. Yksi ruoista, joista pidän, on nimeltään *ravtoto*. Me käytämme erityistä työkalua, jolla jauhamme maniokinlehtiä pieniksi, ja me tarjoilemme ne riisiin ja porsaanlihan kanssa.

Mitä teet mielelläsi vapaa-aikanasi?

Soitan mielelläni kosketinsoitinta, laulan ja luen. Koska seurakunnanjohtaja tiesi, että pidän laulamisesta ja osaan soittaa kosketinsoitinta, niin kun tulin seurakuntaan, hän sanoi: "No nyt meillä on joku, joka voi johtaa kuoroa", ja minä lupauduin antamaan aikaani. Seurakunnassa ei ollut aiemmin kuoroa, mutta aloin opettaa heitä, ja nyt he nauttivat siitä.

FAKTOJA MADAGASKARISTA

Kielet: ranska, malagasi
Pääkaupunki: Antananarivo

LUKUJA

22 005 222 asukasta (arvio vuonna 2012)
80 prosenttia Madagaskarin eläimistä on sellaisia, joita ei ole missään muualla maailmassa
Neljänneksi suurin saari maailmassa
60 prosenttia maailman vaniljasta tuodaan Madagaskarilta

KIRKKO MADAGASKARISSA

9 190 myöhempien aikojen pyhää
37 seurakuntaa
2 vaarnaa
1 lähetyskenttä

**Vanhin
Dale G. Renlund**

kahdentoista
apostolin
koorumista

HENGELLINEN VAKAUS: RAKENTAKAA UPPOAMATON LAIVA

Me tarvitsemme riittävästi hengellistä vakautta ohjataksemme menestyksellä kuolevaista elämäämme ja palataksemme turvallisesti taivaalliseen kotiimme.

1600-luvun alkupuolella Ruotsin kuningas Kustaa II Adolf määräsi rakennettavaksi sotalaivan, joka ristittäisiin *Vasaksi*. Laivan rakentaminen merkitsi huomattavia kustannuksia tarveaineissa, etenkin tammessa, josta se rakennettaisiin. Kustaa Adolf valvoi tiiviisti rakentamista pyrkien varmistamaan, että *Vasa* täyttäisi täysin hänen odotuksensa.

Rakentamisen alettua Kustaa Adolf määräsi, että *Vasasta* tehtäisiin pidempi. Koska leveys suunnan tukirakenteet oli jo tehty kallisarvoisesta tammesta, kuningas antoi rakentajille määräyksen kasvattaa laivan pituutta lisäämättä sen leveyttä. Vaikka laivanrakentajat tiesivät, että tehdessään niin he vaarantaisivat *Vasan* merikelpoisuuden, he epäröivät kertoa kuninkaalle sellaista, mitä he tiesivät, ettei tämä halunnut kuulla. He noudattivat määräystä. Kustaa Adolf vaati myös, että tavanomaisen yhden tykkikannen sijaan kanuunoita olisi kolmella kannella ja raskaimmat niistä yläkannella. Jälleen vastoin parempaa tietämystä laivanrakentajat noudattivat määräystä.

Vasa aloitti neitsytmatkansa 10. elokuuta 1628. Kun *Vasa* lähti satamasta, voimakkaat tuulet tarttuivat sen purjeisiin ja se alkoi kallistua. Ennen pitkää ”se kallistui kyljelleen ja vesi syöksyi sen ampuma-aukkojen läpi, kunnes se hitaasti upposi pohjaan purjeineen, lippuineen päivineen”¹. *Vasa*-laivan neitsytmatka oli noin 1 300 metriä.

Kustaa Adolfin halu saada ylellinen statussymboli tuhosi suunnitelmat, joiden avulla olisi saatu aikaan suurenmoinen purjealus, oman aikansa mahtavin sotalaiva. Laivanrakentajien haluttomuus puhua suoraan – heidän pelkonsa kuninkaan suuttumuksesta – epäsi kuninkaalta heidän tietämyksensä ja näkemysensä. Kaikki mukana olleet kadottivat näkyvistä hankkeen tavoitteet: suojella Ruotsia ja edistää sen päämääriä maailmalla. Laiva, joka pyrki uhmaamaan

fysiikan lakeja, on yksinkertaisesti laiva, joka ei pysy pinnalla.

Me tarvitsemme riittävästi hengellistä vakautta ohjataksemme menestyksellä kuolevaista elämäämme, kohdataksemme sivutuulia ja poikkivirtauksia, tehdäksemme tarpeellisia käännöksiä ja palataksemme turvallisesti taivaalliseen kotiimme. On olemassa asioita, joita voimme tehdä lisätäksemme hengellistä vakauttamme. Käsittelen neljää niistä.

✦ *Noudattakaa Jumalan käskyjä*

Ensimmäinen on Jumalan käskyjen noudattaminen. Aivan kuten *Vasa* oli fyysisten lakien alainen, me kaikki olemme hengellisten lakien alaisia. Kukaan ei ole poikkeus. Meidän pitää noudattaa näitä hengellisiä lakeja, joista puhumme Jumalan käskyinä.

Fyysisten lakien noudattaminen laivan rakentamisessa saattoi tuntua Kustaa Adolfista rajoittavalta, mutta *Vasa* ei olisi uponnut ennen sen tehtävän alkamista, jos se olisi mukautunut näihin lakeihin. Sen sijaan sillä olisi ollut vapautta ja joustavuutta toteuttaa sitä, mihin se oli tarkoitettu.

Niin myös Jumalan lakien noudattaminen säilyttää vapautemme, joustavuutemme ja kykymme saavuttaa se, mihin meillä on mahdollisuus. Käskyjen tarkoituksena ei ole rajoittaa meitä. Pikemminkin kuuliaisuus johtaa lisääntyneeseen hengelliseen vakauteen ja pitkäaikaiseen onneen.

Kuuliaisuus on meidän valintamme. Jeesus antoi ohjeen: ”Katso, minä olen antanut teille käskyt; pitäkää siis minun käskyni” (3. Nefi 15:10). Se on niin yksinkertaista. Selvitäkää se itsellenne. Päättäkää nyt olla täsmällisen kuuliaisina. Mikään ei lisää hengellistä vakautta enemmän kuin se. Mikään ei anna meille suurempaa vapautta toteuttaa elämäntehtäväämme.

✦ *Noudattakaa neuvoja ja tulkaa elinikäisiksi oppijoiksi*

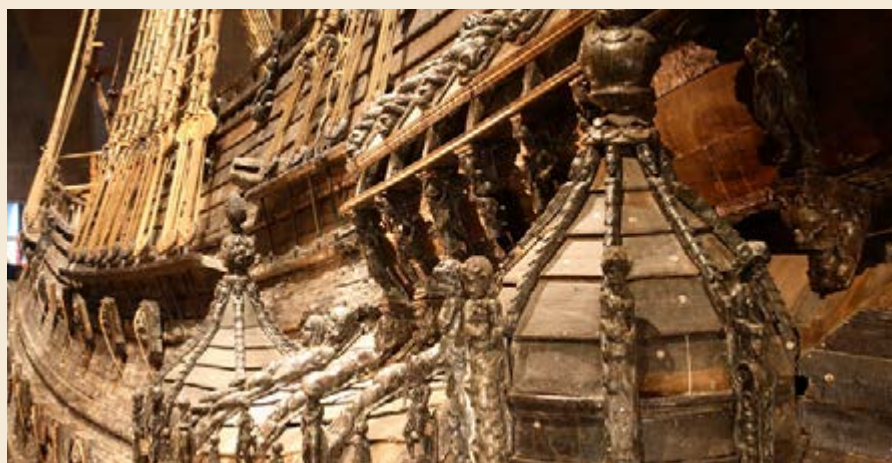
Toiseksi meidän pitää kiinnittää huomiota luotettavista lähteistä saatuihin neuvoihin, noudattaa niitä ja sitoutua tulemaan elinikäisiksi oppijoiksi.

Yksi tiedon hankkimisen sudenkuopista on ylimielisyys, joka voi kehittyä, kun kuvittelemme tietävämme niin paljon, ettei ole mitään lisää opittavaa. Me olemme kaikki nähneet sen ihmisissä, jotka ovat liian varmoja omasta etevyydestään. On todella vaikea opettaa kaikkietävää.

Tästä tietoisena ja halussaan olla elinikäinen oppija presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Olen yhä lapsi, jolla on paljon opittavaa. Useimmat ihmiset voivat opettaa minulle jotakin.”² Kun presidentti Eyring esitti minulle kutsun johtavaksi auktoriteetiksi, hän antoi minulle tärkeän opetuksen. Hän sanoi, että kun hän kuulee jonkun kertovan kertomuksen, jonka hän on kuullut aiemmin, tai käyttävän pyhien kirjoitusten kohtaa, joka on hänelle hyvin tuttu, hän kysyy itseltään: ”Miksi Herra tähdentää tätä minulle?” tai ”Mitä minulla on vielä opittavaa tästä kertomuksesta tai pyhien kirjoitusten kohdasta?” Jos toivomme lisäävämme hengellistä vakauttamme, niin me olemme halukkaita oppimaan ja olemaan riittävän nöyriä ottaaksemme vastaan ohjausta, olipa ikämme ja kokemuksemme mikä tahansa.

Se on todellakin meidän valintamme. Me voimme kuunnella ja noudattaa kirkon johtajien meille antamia ohjeita, etenkin niiden ohjeita, joita me tuemme profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksensaajina, sekä vanhempiemme ja luotettavien ystäviemme ohjeita – tai sitten emme. Me voimme pyrkiä olemaan elinikäisiä oppijoita – tai sitten emme. Me voimme lisätä hengellistä vakauttamme – tai sitten emme. Jos emme lisää hengellistä vakauttamme, meistä tulee kuin *Vasa* – laiva, joka ei pysy pinnalla.

✦ *Tehkäämme Jeesuksesta Kristuksesta perustuksemme*

Neljänneksi, viimeiseksi ja tärkeimpänä, hengellinen vakautemme lisääntyy siinä määrin kuin me teemme Jeesuksesta Kristuksesta perustuksemme.

Ilman Kristusta meitä viedään kuin alusta, joka heittelee alloilla. Meillä ei ole voimaa, koska meillä ei ole purjetta. Meillä ei ole vakautta etenäkään myrskyisinä aikoina, koska meillä ei ole ankkuria. Meillä ei ole suuntaa eikä tarkoitusta, koska meillä ei ole mitään, millä ohjata. Meidän täytyy tehdä Kristuksesta perustuksemme.

Voidaksemme kohdata ja voittaa elämän sivutuulet ja poikkivirtaukset sekä olla valmiina niihin meidän täytyy noudattaa Jumalan käskyjä, tulla nöyriksi, halukkaiksi ja päättäväisiksi elinikäisiksi oppijoiksi, palvella muita ja tehdä Jeesuksesta Kristuksesta elämämme perustus. Kun teemme niin, me lisäämme hengellistä vakauttamme. Toisin kuin *Vasa* me pystymme palaamaan turvalliseen satamaan täytettyämme elämäntehtävämme. ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 16. syyskuuta 2014 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

VIITTEET

1. Kirje ruotsalaiselta valtakunnanneuvostolta kuningas Kustaa II Adolffille, käännös lainattuna artikkelissa Richard O. Mason, "The *Vasa* Capsizes", virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. *Vasa*-laivasta on monia kertomuksia; ks. historiaa ja muita linkkejä esim. vasamuseet.se/sv/Sprak/Suomi/.
2. Henry B. Eyring, julkaisussa Robert I. Eaton ja Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, 2013, s. 409.

✦ *Palvelkaa muita*

Kolmanneksi ulospäin suuntautuminen, muista välittäminen ja muiden palveleminen lisää hengellistä vakauttamme.

Iankaikkisuus pysyy selkeämmin tähtäimessä, kun keskitymme muihin pyrkiessämme auttamaan taivaallisen Isän lapsia. Olen huomannut, että on paljon helpompaa saada innoitusta, kun rukoilen saadakseni tietää, kuinka voin auttaa jotakuta toista, kuin silloin kun rukoilen pelkästään itseni puolesta.

Me saatamme uskoa, että jossakin vaiheessa tulevaisuudessa tilanteemme on sellainen, että voimme auttaa paremmin. Todellisuudessa se aika on nyt. Erehdymme, jos ajattelemme, että on käytännöllisempää sitten kun meillä on enemmän aikaa, enemmän rahaa tai enemmän mitä tahansa palvelksemme muita. Olosuhteistamme riippumatta valinta on meidän. Autammeko muita vai emme? Me reputamme merkittävässä kuolevaisuuden kokeessa, jos emme tee valintaa auttaa apua tarvitsevia. Ja jos autamme, me lisäämme omaa hengellistä vakauttamme.

OPETTELE SOITTAMAAN KIRKON LAULU *10 minuutissa!*

Koonnut ja soveltanut Daniel Carter

kirkon musiikki- ja taidejaosto

Jos et ole koskaan aiemmin soittanut pianoa mutta olet aina halunnut oppia, tässä on tilaisuutesi. Tarvitset vain kosketinsoittimen. Vaikka sinulla ei olisi sellaista kotona, voit ottaa tämän artikkelin mukaasi paikkaan, jossa on piano tai kosketinsoitin, ja alkaa opetella.

Tämä oppiaihe on niin yksinkertainen ja helppo, että sen päätyttyä pystyt soittamaan kirkon laulun. Itse asiassa on mahdollista, että pystyt soittamaan tässä oppiaiheessa olevan kirkon laulun melodian noin 10 minuutissa!

Oletko valmis? Aloitetaan!

Valmistaudu soittamaan pianoa

1. Kun istut pianon ääressä ja pidät sormiasi koskettimilla, siirrä penkkiä sen verran taaksepäin, että kyynänpääsi ovat hivenen koukussa.
2. Istu penkin keskellä suoraan koskettimiston keskikohdan edessä.
3. Istu penkin etureunalla selkä suorana ja paino eteenpäin.
4. Pidä jalkasi lattialla.
5. Istu mukavasti ja säilytä hyvä asento.
6. Varmista, että valoa on niin paljon, että näet nuotit ja koskettimiston.

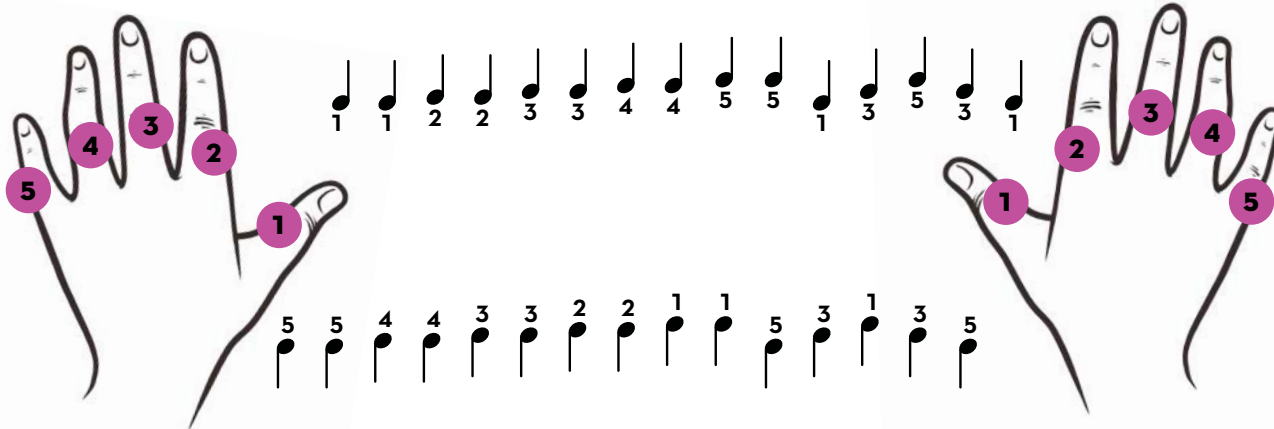

7. Nouse seisomaan. Anna käsiesi pudota sivuille ja rentouta ne. Pane merkille niiden luontainen kaareva asento, aivan kuin ne pitelisivät palloa. Kun istuudut takaisin, nosta sormesi koskettimistolle ja säilytä sama luontainen kaareva asento.
8. Aseta kätesi koskettimiston yläpuolelle ja anna sormiesi koskettaa valkoisia koskettimia suunnilleen

niiden leveän osan keskikohdalla. Pidä kämmenesi koskettimiston yläpuolella äläkä anna niiden levätä koskettimilla tai koskettimien alapuolella olevalla puuosalla.

9. Paina kosketinta sormellasi aivan sormenpään alapuolella olevalla osalla. Pidä jokainen sormi kaarella ja nosta sitä rystyisestä kätesi selkäpuolelta. Kun painat kosketinta, pidä sormesi nivelet taivutettuina.

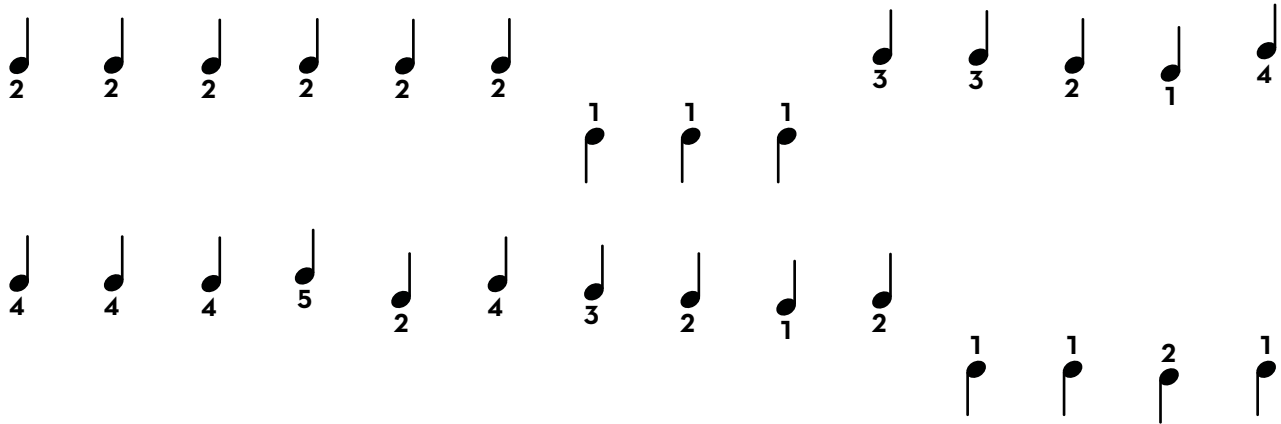
Soita sorminumeroiden avulla

Jotta osaat panna oikean sormen oikealle koskettimelle, sormille on annettu numerot, kuten ohessa näytetään. Sorminumerot on kirjoitettu sivulla olevien

nuottien kohdalle.

Aseta kätesi minkä tahansa viiden koskettimen ryhmän yläpuolelle pitäen kutakin sormeaa yhden koskettimen yläpuolella. Harjoittele sorminumeroita soittamalla

koskettimia sillä sormella kuin on merkitty. Nuotit, joiden varsi on ylöspäin, on tarkoitettu oikealle kädelle. Nuotit, joiden varsi on alaspäin, on tarkoitettu vasemmalle kädelle.

Soita "On tuolla puolen kaupungin"

Aseta kätesi koskettimistolle alla olevan mallin mukaan.

Käytä kahden ja kolmen mustan koskettimen ryhmiä avuksi löytääksesi oikean kohdan.

Soita tämä kirkon laulu noudattaen kuvassa näkyviä sorminumeroita. Nuotit, joiden varsi on ylöspäin, on tarkoitettu oikealle kädelle, ja nuotit, joiden varsi on alaspäin, on tarkoitettu vasemmalle kädelle. Harjoittele laulua, kunnes osaat soittaa sen. Käytä hyvän sormitekniikan periaatteita, jotka on lueteltu

yhdeksän kohdan ohjeluettelossa.

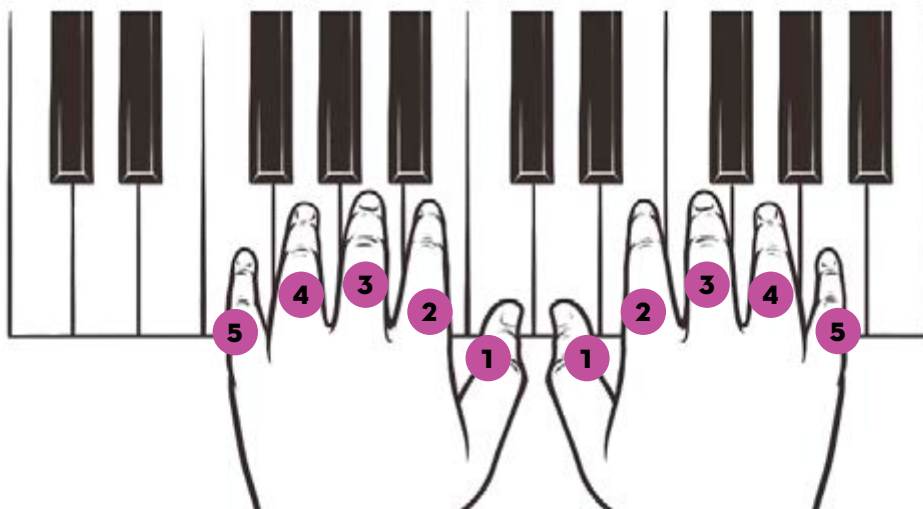
Nyt olet tutustunut pianon soittamiseen ja oppinut yksinkertaisen kirkon laulun melodian. Kun soitat muita kirkon lauluja, sinun pitää oppia joitakin peruseriaatteita tahdeista, rytmistä ja nuoteista.

Tässä on paras osa: se, mitä juuri opit, on ensimmäinen oppitunti kirkon kosketinkurssista, joka on saatavissa kuudelle kielelle käännettynä [ei suomeksi] kirkon jakelukeskuksesta.¹ Helposti seurattava opetussuunnitelma auttaa sinua oppimaan yksin tai ryhmässä. Voit jopa saada koko

perheesi opettelemaan yhdessä pianonsoittoa perheillan toimintana. Kurssin voi suorittaa vain kuudessa viikossa.

Lukuisat tutkimukset osoittavat, että yksityiset musiikkitunnit parantavat oppilaan keskittymistä, menestystä opinnoissa ja päättelykykyä.²

Opettelemalla soittotaitoja me kehitämme lahjoja, jotka Herra on antanut meille, kartutamme tietojamme ja opimme monia eri tapoja, joilla voimme käyttää tietojamme ja kykyjämme Hänen valtakuntansa rakentamiseen. ■

VIITTEET

1. Voit tilata Keyboard Course Kit -pakkauksen osoitteessa store.lds.org.
2. Ks. Laura Lewis Brown, "The Benefits of Music Education", pbs.org; Jessica Velasco, "How the Arts Can Help Students Excel", the Science of Learning -blogi, 11. joulukuuta 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; "Music Helps Children Learn Maths", *The Telegraph*, 22. maaliskuuta 2012, telegraph.co.uk.

JÄRKÄHTÄMÄTÖN PÄÄTÖKSESSÄNI **lopettaa**

Pianonsoittotaitoni eivät olleet kohentuneet edes vuosien harjoittelun jälkeen. Vanhempani sanoivat, että voisin lopettaa yhdellä ehdolla: minun piti oppia soittamaan 50 kirkon laulua.

Gretchen Blackburn

Ryntäsin kotiin kyynelsilmin jälleen yhden pettymyksiä tuottaneen pianotunnin jälkeen. Olin käynyt pianotunneilla jo yli kolme vuotta enkä ollut edistynyt juurikaan ”Tuiki, tuiki tähtönen” -laulua pidemmälle. Opettajani oli yrittänyt löytää jotakin myönteistä sanottavaa kamalasta soitostani, mutta se tuntui minusta vain pahemmalta. Vanhempani maksoivat pianotunneista, joita en halunnut ja joista ei tulisi mitään.

Halusin, että vanhempani antaisivat minun lopettaa. ”Olkaa niin kilttejä”, minä anelin. ”Teen mitä tahansa. Mitä siihen vaaditaan?”

Keskusteltuaan kahden kesken he sanoivat: ”Jos opit soittamaan 50 kirkon laulua, annamme sinun lopettaa.”

Aloin heti harjoitella. Halusin lopettamista niin kovasti, että olin

halukas viettämään ylimääräistä aikaa pianon ääressä. Ensimmäisen laulun, ”Kiitos, Luojamme, profeetasta” (*MAP-lauluja*, 10), oppimiseen meni lähes kuukausi. Aioin yhä lopettaa, joten jatkoin harjoittelemista.

Tapahtui jotakin kiinnostavaa: kirkon laulujen opetteleminen tuli helpommaksi. Tunsin itseni onnellisemmaksi viikon mittaan. Huomasin hyräileväni kirkon lauluja päivisin ja laulavani voimakkaammin sakramenttikokouksessa.

Viimein lakkasin pitämästä kirjaa siitä, kuinka monta laulua osasin soittaa. Kun opin taitavammaksi soittajaksi, tajusin, että kykenin oppimaan uuden kirkon laulun lähes täydellisesti vajaan puolessa tunnissa.

Kun viimein laskin ne kaikki yhteen, olin oppinut soittamaan

reilusti yli 50 kirkon laulua. Enkä missään tapauksessa aikonut lopettaa soittamista. Olin tullut paljon luottavaisemmaksi soittotaidossani, ja olin tuntenut kirkon laulujen voiman elämässäni.

Kirkon laulut ovat kuin pyhät kirjoitukset: ne puhuvat totuutta. Kun soitan kirkon lauluja, tuntuu siltä kuin uppoutuisin pyhiin kirjoituksiin. Se, että opin soittamaan kirkon lauluja, on innostanut minut rakentamaan todistustani ja oppimaan totuutta. Huomaan käyväni mielessäni läpi eri laulujen sanoja, ja ne auttavat minua selviytymään päivästäni. Pianon soittaminen on vahvistanut todistustani ja avannut minulle ovia minne tahansa menenkin. ■

Kirjoittaja asuu New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

JÄRKYTYYS, SURU & JUMALAN SUUNNITELMA

Elämäni järkyttävimmässä kokemuksessa tunsin, että taivaallinen Isä oli kanssani koko matkani ajan.

Paola Çajupi

Oli varhainen aamu vuonna 2008, kun äiti herätti minut lähtemään kouluun. Olin oikein iloinen sinä aamuna, mutta en tiennyt, että siitä tulisi elämäni pahin päivä ja viimeinen kerta, kun olisin hänen kanssaan. En ollut kaikkia oppitunteja koulussa sinä päivänä, koska perheemme ystävän oli haettava minut koulusta ja kerrottava minulle, että äitini oli surmannut itsensä. Olin vasta 12-vuotias.

Ajattelin: ”Kuinka voin elää ilman äitiäni?” Hän oli paras ystäväni.

Itkin kuukausia. En halunnut mennä kouluun, koska muut lapset kohtelivat minua eri tavalla ja säälivät minua. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä minun pitäisi tehdä. Tiesin vain, että minun oli oltava vahva kaikkien muiden vuoksi.

Yhtenä päivänä viisi tai kuusi kuukautta äitini kuolemasta olin yksin huoneessani ikkunan ääressä. Itkin yrittäen ymmärtää, minkä vuoksi olin täällä. Äkkiä kuulin äänen pääni sisällä: ”Sinä olet minun tyttäreni. En anna sinun kärsiä.” Tiesin, että se oli Jumala. Mutta se yllätti minut, koska en enää uskonut Jumalaan, en etenäkään siksi, että minusta tuntui, että juuri Hän oli vienyt minulta äitini. Vaikka en tiennyt, mitä Hän tarkoitti, tunsin olevani turvassa.

Kolme vuotta myöhemmin matkustin Roomaan tapamaan setääni. Hän kertoi minulle jatkuvasti kirkosta, jossa hän kävi. Yhtenä sunnuntaina hän otti minut mukaansa.

Muistan aina sen, kun kävelin kohti kirkon ovia ensimmäisen kerran ja tunsin taivaallisen Isän rakkauden mennessäni sisään. Se tuntui ihan kodilta.

Aloin käydä kirkossa joka ainoa sunnuntai ja jokaisessa toiminnassa viikolla. Minusta oli ihanaa olla kirkon nuorten kanssa. He tekivät minut onnellisemmaksi. He ajattelivat samoja asioita ja uskoivat samoihin asioihin kuin minä. Sitten kolmen kuukauden jälkeen kesälomani oli lopussa ja minun oli palattava takaisin Albaniaan.

Kun palasin kotiin, kerroin isälleni tunteista, joita minulla oli ollut, ja siitä, kuinka onnelliseksi olin tuntenut itseni koko sen ajan. Hän ei pitänyt siitä. Hän sanoi minulle, ettei hän antaisi minun jatkaa kirkossa käymistä eikä hankkia siitä lisää tietoa. Niinpä minun pitäisi olla kärsivällinen seuraavat kolme vuotta, kunnes täyttäisin 18. Sitten voisin päättää itse ja mennä kasteelle.

Tuona aikana minua siunattiin todella monella ihmisellä, jotka kertoivat minulle siitä, mitä he oppivat joka sunnuntai kirkossa. Yksi noista ihmisistä oli Stephanie. Hän oli asunut Italiassa, kun setäni liittyi kirkkoon, mutta hän oli palannut kotiinsa Yhdysvaltoihin. Setäni ajatteli, että meidän olisi hyvä kirjoitella toisillemme, joten lisäsin Stephanien ystäväkseni Facebookissa.

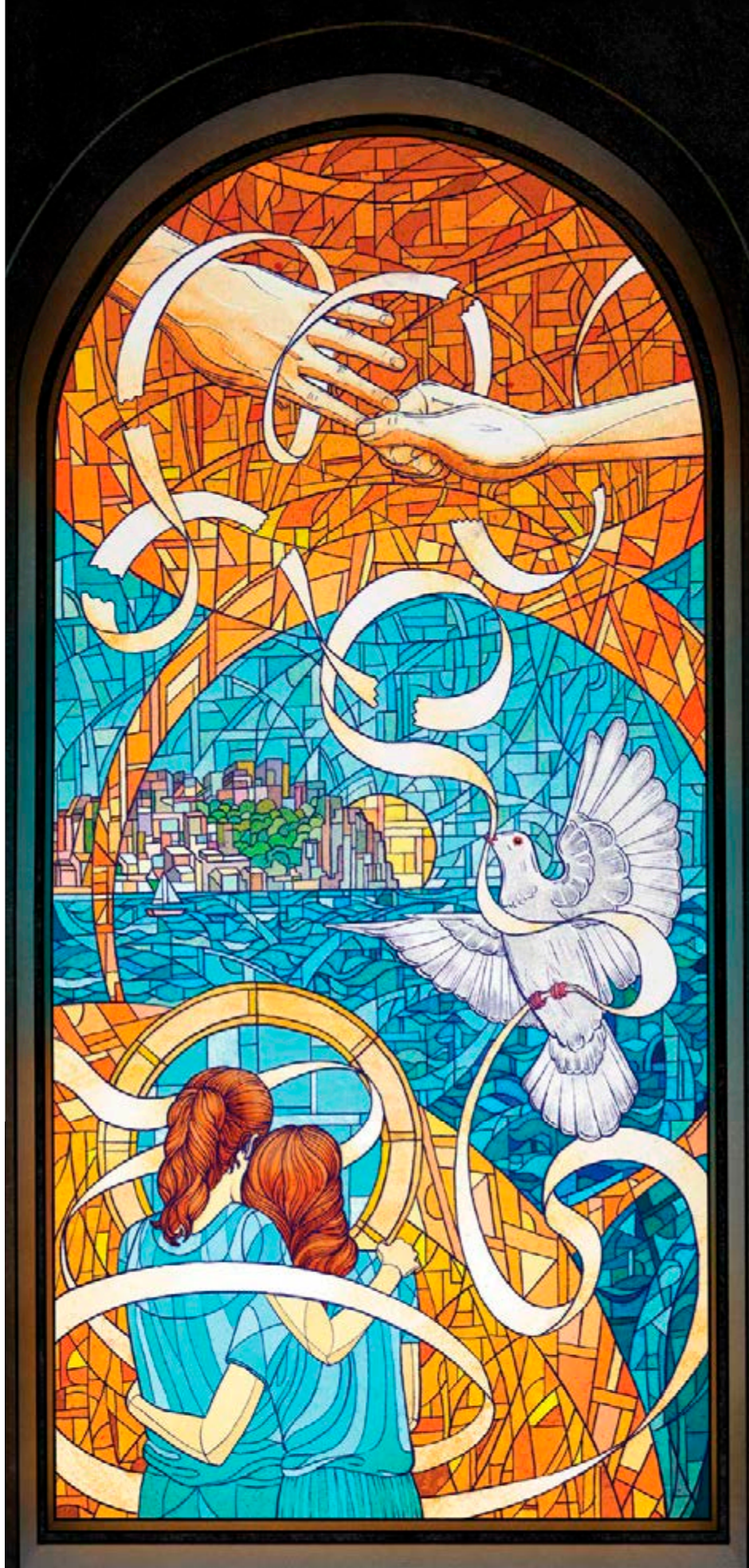
Vaikka emme olleet koskaan tavanneet kasvokkain, olen aina kiitollinen hänelle siitä, että hän auttoi minua

kehittämään uskoani ja oppimaan lisää Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Hän kirjoitti minulle lähes joka sunnuntai ja kertoi minulle kaiken, mitä hän oli oppinut kirkossa, ja sitten hän vastasi kysymyksiini. Hän oli minulle suurenmoinen ystävä.

Viimein vuosien kärsivällisyyden jälkeen minut kastettiin vain kaksi päivää 18-vuotispäiväni jälkeen. Ja pian saan jakaa sinä päivänä tuntemani onnen äitini kanssa, koska minut kastetaan hänen puolestaan. Tiedän, että hän on ylpeä elämästä, jonka olen valinnut.

Tunnen olevani taivaallisen Isän siunaama, koska Hän oli hyvin monella tavalla kanssani koko matkani ajan. Minun piti vain odottaa ja olla kärsivällinen, koska Hänellä oli suunnitelma minua varten. Hän on se, joka antoi minulle voimaa selviytyä kaikista kohtaamistani haasteista. Hän on aina kanssani ja auttaa minua olemaan onnellisempi. ■

Kirjoittaja asuu Albaniassa.

Vanhin
José A. Teixeira
seitsemänkymmenen
kookumista

VAIKKA OLETKIN UJO

*Turvaa Herraan, niin Hän siunaa sinua
pyrkimyksissäsi kertoa evankeliumista.*

Kun minä olin uusi lähetysohjtaja Brasiliassa, puhuttelin muutamia lähetyssaarnaajavanhimpia. Pyysin yhtä heistä kertomaan minulle itsestään.

”Minä olen hyvin ujo”, hän sanoi. Hän oli huolestunut siitä, että hänen ujoutensa estäisi häntä palvelemasta.

Kysyin: ”Luuletko, että Herra voi auttaa sinua siitä huolimatta olemaan hyvä lähetyssaarnaaja?”

”Minä uskon, että Herra voi tehdä mitä tahansa.”

”Anna Hänen sitten auttaa sinua. Luuletko, että voit tehdä niin?”

”Kyllä minä voin”, hän sanoi.

Minun on tunnustettava, että kun hän lähti, ajattelin: ”No, toivottavasti se toimii.”

Viikot kuluivat, ja pian samat lähetyssaarnaajat tulivat taas puhutteluun. Tällä kertaa sen ujon vanhimman toveri sanoi: ”Lähetysohjtaja, en tiedä, mitä sinä hänelle sanoit, mutta sillä on ollut todellakin vaikutusta. Hän on nykyään todella hyvä juttelemaan ihmisten kanssa.” Niinpä odotin kovasti saavani taas keskustella tuon vanhimman kanssa.

Kun hän tuli toimistooni, hän katsoi jalkoihinsa.

”Minulla on hyviä uutisia”, hän sanoi. ”Minä olen yhä ujo, mutta pyysin Herraa auttamaan minua. Sitten avasin suuni ja aloin puhua. Ja tiedätkö mitä? Nyt teen sitä kaiken aikaa. En edes muista, mitä sanon. Uskomatonta on, että ihmiset pitävät siitä. He tuntevat Hengen. He samastuvat minuun ja siihen, mitä minulla on heille kerrottavaa.”

Minua hämmästytti nähdä, kuinka tämä lähetysaarnaja oli muuttunut pannaan luottamuksensa Herraan. Hänestä tuli suurenmoinen väline onnen tuomisessa monille ihmisille.

”Minä olen yhä ujo,
mutta pyysin Herraa
auttamaan minua.”

Pelon voittaminen

Kun kerromme evankeliumista, toisinaan meitä jännittää. Mutta kuten tämä ujo lähetysaarnaja osoitti, Herra ohjaa meitä, jos me turvaamme Häneen. Pyhä Henki auttaa meitä tietämään, mitä sanoa (ks. 2. Nefi 32:2–3), ja kun ihmiset tuntevat Hengen, heidän suhtautumistapansa on usein myönteinen. Monet kiinnostuvat siitä, mihin me uskomme, ja haluavat tietää lisää.

Suurta iloa

Minulla on todistus siitä, että taivaallinen Isä opastaa meitä pyrkimyksissämme kertoa evankeliumista ja että niin tehdes-
sämme me tunnemme suurta iloa. Itse asiassa tunnemme sitä iloa sekä nyt että myös tulevassa maailmassa. (Ks. OL 18:16.) Se on hyvä syy astua mukavuusalueesi ulkopuolelle ja tehdä jotakin, vaikka olisitkin ujo. ■

KOLME PELKOA, JOTKA VOIT VOITTA

Ujouden lisäksi tiedän kolme muuta pelkoa, jotka saavat jotkut meistä sanomaan: ”Pelkään, että jos puhun evankeliumista, menetän ystäväni.” Onneksi nuo pelot voi voittaa uskon avulla.

1. EN TIEDÄ TARPEEKSI.

Jos sinulta puuttuu tietoa evankeliumista, kokoaikaiset lähetysaarnajat voivat auttaa. He voivat opettaa meille palautuksen sanoman, auttaa meitä vahvistamaan uskoamme Herraan Jeesukseen Kristukseen ja auttaa meitä ymmärtämään parannusentekoa ja sen käyttämistä elämässämme sekä sitä, miksi kaste ja Pyhän Hengen lahja ovat tärkeitä. Eräs toinen suuri tiedonlähde on *Saarnatkaa minun evankeliumiani*. Kannustaisin jokaista nuorta miestä ja nuorta naista hankkimaan tuon oppaan itselleen ja tekemään siitä pyhien kirjoitusten ohella osan päivittäistä tutkimistaan.

2. EN OLE KOSKAAN ENNEN TEHNYT SITÄ.

Jos sinulta puuttuu kokemusta, harjoittele lähetysaarnajien kanssa! He voivat auttaa sinua tietämään, mitä sanoa tietyssä tilanteessa ja mitä olla sanomatta. Kun vietät aikaa lähetysaarnajien kanssa, tunnet rakkauden, jota heillä on evankeliumia ja lähimmäisiään kohtaan. He ovat löytäneet rohkeuden kertoa evankeliumista. He voivat auttaa sinua tekemään samoin.

3. PELKÄÄN KERTOAA.

Kun lausumme todistuksemme, me autamme ystäviämme näkemään ylevämpiä asioita, ja he alkavat kunnioittaa meitä ja rakastaa meitä eri valossa. Niin käy melkein joka kerta. Monet nuoret sanovat: ”Minua pelotti, mutta kun puhuin rehellisesti, ystäväni alkoi luottaa minuun ja esittää lisää kysymyksiä.” Meidän ei pitäisi pelätä kertoa siitä, mitä meillä on. Se on kal-
lisarvoista, koska se tulee Jumalalta. Ja mikä onkaan parempi tapa osoittaa rakastavamme ystäviämme kuin kertoa heille siitä, minkä me tiedämme olevan totta?

MEIDÄN PALSTAMME

REHELLINEN KAIKESSA

Alivsi H., Jalisco, Meksiko

Jokaisen lukukauden alussa kou-lussa me saamme maksutta tarvikke-paketin, jossa on vihko, lukujärjestys ja jokin satunnainen näytekappale jostakin tuotteesta. Kun yhtenä vuonna jonotin saadakseni pakettini, tajusin, että saamani näyte oli minulle erityisen hyödyllinen.

Päivän päättyessä näin, että samasta tuotteesta annettiin kaksi näytettä. Olisi helppoa mennä uudelleen jonoon ja saada toinen paketti, ja päätin tehdä niin. Olivathan ne ilmaisia, ja minä tarvitsin sitä tuotetta.

Kävin pikaisesti vessassa. Siellä näin matkapuhelimen, jonka joku tyttö oli vahingossa jättänyt. Se oli yksi

uusimmista malleista, ja olin juuri viikkoa aiemmin hukannut oman puhelimeni. Mutta en edes harkinnut ottavani sitä itselleni. ”Se on varastamista”, sanoin itselleni.

Sitten matkalla hakemaan toista ilmaista pakettia tajusin, että se olisi yhtä epärehellistä kuin puhelimen ottaminen, koska minun pitäisi valehdella ja sanoa, etten ollut vielä saanut pakettia.

Olin kiitollinen tuosta pienestä kokemuksesta, josta sain ison ope-tuksen. Luovutin puhelimen löytö-tavaroihin ja lähdin kotiin mukanani

vain yksi vihko, yksi lukujärjestys ja yksi näyte – mutta myös mukava tunne siitä, että olin rehellinen kaikessa, olipa asia kuinka pieni hyvänsä. ■

SIUNATTUJA KYMMENYSTEN LAIN NOUDATTAMISESTA

Sabrina T., São Paulo, Brasilia

Kun olin pieni, perheellämme ja minulla oli monia taloudellisia koettelemuksia, jotka kestivät siihen asti, kunnes olin noin 10-vuotias. Isä ei löytänyt muuta työtä, joten hän oli katukauppiaina ja ansaitsi kovin vähän. Äiti oli kotona hoitamassa minua ja pikkuveljeäni.

Mutta niin monien koettelemusten keskelläkin meillä oli todistus kymmenysten maksamisesta ja muiden uhrien antamisesta. Me maksoimme uskollisesti joka kuukausi kymmenyksemme, eikä meiltä koskaan puuttunut mitään. Me tiedämme varmuudella, että olimme jatkuvasti siunattuja Herran äärettömän hyvyyden vuoksi ja sen vuoksi, että

Hän pitää lupauksensa, kun me olemme kuuliaisimpia Hänen käskyilleen.

Taloudellisen koettelemuksemme aika päättyi viimein. Siunaukset, joita Herra on antanut meille näinä muutamana viime vuonna, ovat olleet hämmästyttäviä.

Tiedän, että niiltä, jotka uskollisesti maksavat kymmenyksensä ja uhrinsa rakkaudessa tavoitteenaan olla siunauksena muiden elämässä, ei puutu mitään, ja jotakin vielä parempaa voi tapahtua, kuten minun ja perheeni kohdalla. Siunaukset lisääntyvät. Tiedän sen. Olen kokenut sen. ■

NÄYTTÄÄKÖ HYVÄLTÄ?

Katso uudelleen. Saatana haluaa meidän vaihtavan todellisen ilon pelkkään onnen harhakuvaan, joka ei tyydytä koskaan. Älä maista palaakaan.

(Ks. Dieter F. Uchtdorf, "Nyt sinä pystyt siihen!" *Lichona*, marraskuu 2013, s. 56.)

”Minusta tehdään pilaa koulussa, koska olen myöhempien aikojen pyhä. Tiedän, että minun täytyy puolustaa sitä, mihin uskon, mutta se on tosi vaikeaa! Kuinka minusta tulee riittävän rohkea?”

Olet oikeassa siinä, että tarvitset rohkeutta tämän tilanteen kohtaamiseen. Onhan Jeesus Kristus antanut käskyn: ”Nouskaa ja loistakaa, jotta valonne olisi viirinä kansakunnille” (OL 115:5). Mutta se, että sinulla on rohkeutta antaa valosi loistaa, saattaa tarkoittaa sitä, että puolustaudut niitä vastaan, jotka tekevät sinusta pilkkaa, tai sitten et tee niin.

Oli tilanne kumpi tahansa, voit antaa vastustuksen innoittaa sinua olemaan parempi. Kun teet ahkerasti työtä vahvistaaksesi todistustasi, voit saada sellaista hiljaista rohkeutta, joka auttaa sinua puhumaan suoraan tai vain jatkamaan sen tekemistä, mikä on oikein, vaikka muut pilkkaavatkin.

Pilkan kohteeksi joutuminen voi olla järkyttävää, mutta voit rukoilla, että täytyisit rakkaudella, jotta muut voivat tuntea Kristuksen rakkautta sinun kauttasi (ks. Moroni 7:48). Koska jokainen tilanne on ainutlaatuinen, etsi Hengen johdatusta tietääksesi, kuinka voisit suhtautua jokaiseen niistä Kristuksen kaltaisella tavalla.

Tilanteesta riippuen saattaisi olla parasta puhua kahden kesken niiden kanssa, jotka ovat tehneet sinusta pilaa, tai vain olla välittämättä epäystävällisistä nälväisistä ja elää edelleen uskonnäkösi mukaan. Jos muut eivät ole kiinnostuneita kuuntelemaan, mitä sinulla on sanottavaa, esimerkiksi ystävällisyydestä, anteeksiannosta ja vilpittömyydestä saattaa olla paras viesti, minkä voit lähettää.

Osoita todellista rohkeutta

Ne, jotka tekevät sinusta pilaa, eivät ehkä lopeta pelkästään siksi, että saat riittävästi rohkeutta pyytää heitä lopettamaan, mutta he saattaisivat lopettaa, kun osoitat rohkeutta elämällä sen mukaan, mitä olet – myöhempien aikojen pyhä. Ennen kuin tiedätkään, taivaallisen Isämme hyväksynnän säteily loistaa sinusta ja avaa toivottavasti heidän silmänsä näkemään elämässäsi vaikuttavan palautetun evankeliumin.

Bright U., 17, Imon osavaltio, Nigeria

Etsi voimaa perusasioista

Rukous ja paasto ovat tärkeitä, koska ne auttavat sinua olemaan kykenevä kohtaamaan pilat ja haasteet koulussa, aivan kuten Jeesus Kristus kohtasi paljon pilkkaa ollessaan täällä maan päällä. Ne auttavat sinua oppimaan lisää rakkautta ja kärsivällisyyttä ihmisiä kohtaan.

Walter C., 15, Jaén, Peru

Anna rukouksen johdattaa

Olin pitkän aikaa koulussani ainoa kirkon jäsen. Läheisimmät ystäväni tuntuivat ymmärtävän minua, mutta muut koulutoverit tekivät minusta pilaa. Eräänä päivänä rukoilin ja tunsin, että minun pitää puhua heistä sen henkilön kanssa, joka kannusti muita tekemään minusta pilaa. Selitin, etten tuntenut suuttumusta häntä kohtaan,

mutta pyysin häntä osoittamaan minua kohtaan samaa arvontaa kuin hän haluaisi saada osakseen. Kuultuaan keskustelumme yksi opettajistani puolusti minua aina, kun hän näki, että jotakin tapahtui. Tiedän, että Herra on kanssasi, kun puhut niiden ihmisten kanssa.

Shanela S., 14, Pangasinan, Filippiinit

Lujita todistustasi

Ensinnäkin hanki todellinen todistus totuuksista, joista haluat kertoa muille. Rakasta sitten niitä, jotka pilkkaavat, äläkä ryhdy riitelemään, koska Jumala ei koskaan kannata riitelyä (ks. 3. Nefi 11:29). Mikä tärkeintä, pyri pitämään Henki aina kanssasi. Henki auttaa sinua tuntemaan enemmän rakkautta ja enemmän rohkeutta, ja Hän tekee sanoistasi voimallisia.

Julia F., 19, Hesse, Saksa

Rakasta vihollisiasi

Minä olen ollut samankaltaisissa tilanteissa. Jos sinulla on uskoa ja jos nöyryyt, sinua siunataan voimalla ja uskolla, joita tarvitset rakastaaksesi vihollisiasi, siunataksesi niitä, jotka vainoavat sinua, ja rukoillaksesi heidän puolestaan (ks. Matt. 5:44). Kannustaisin sinua etsimään pyhistä kirjoituksista vastauksia siihen, kuinka olla vahva. Rukoile, kun tunnet olevasi yksin uskosi kanssa. Kohdassa Room. 8:31 sanotaan: ”Mitä voimme tästä päätellä? Jos Jumala on meidän puolellamme,

kuka voi olla meitä vastaan?” Jumala on sinun puolellasi! Mikä tahansa on mahdollista.

Reagan T., 15, Utah, USA

Älä pelkää

Puhu uskonnostasi useammin tai tee tarkoituksella jotakin sellaista, mikä tuo sen esiin. Olin samankaltaisessa tilanteessa ja kirjoitin reppuuni ”On ihanaa olla myöhempien aikojen pyhä”. Tehdessäni niin avasin oven useille lähestyötötilaisuuksille ja osoitin ihmisille, etten pelännyt antaa heidän tietää, että olen myöhempien aikojen pyhä. Mitä sitten teetkin, älä anna heidän käydä hermoillesi. Rukoile heidän puolestaan ja itsesi puolesta. Pian huomaat, että jos keskityt muiden sielun pelastamiseen, et pelkää yhtä paljon antaessasi heidän tietää Isämme evankeliumin totuuden.

Savanna P., 14, Texas, USA

VAKAUMUKSEMME SUOMA ROHKEUS

”Usein on vaikeaa olla erilainen ja seisoa väkijoukossa yksin. On luonnollista pelätä sitä, mitä muut saattaisivat ajatella tai sanoa. Psalmien sanat ovat lohdullisia: ’Herra on minun valoni ja apuni, ketä minä pelkäisin? Herra on minun elämäni turva, ketä siis säikkyisin?’ [Ps. 27:1.] Kun asetamme Kristuksen elämämme keskipisteeksi, meidän pelkomme vaihtuvat vakaumuksemme suomaksi rohkeudeksi.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Olkaa esimerkkinä ja valona”, Liahona, marraskuu 2015, s. 88.

UUSI KYSYMYS

”Kuinka voin tietää, että Jumala kuuntelee rukouksiani?”

Lähetä vastauksesi (ja halutessasi korkearesoluutioinen valokuvasi) 1. toukokuuta 2016 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviesti tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

Vanhin David A. Bednar

kahdentoista apostolin koorumista

Mitä apostolit tekevät?

Apostolit ovat Herran palvelijoita. He matkustavat eri puolille maailmaa tapaamaan kirkon jäseniä.

Kun matkustin ensimmäisen kerran apostolin tehtävässä, tapasin miehen, jonka oli vaikea elää viisauden sanan mukaan. Sanoin hänelle: ”Herra lähetti minut tänne antamaan sinulle hyvin yksinkertaisen viestin: ’Sinä pystyt siihen. Lupaen sinulle, että saat Hänen apunsa, kun kohtaat tämän haasteen.’”

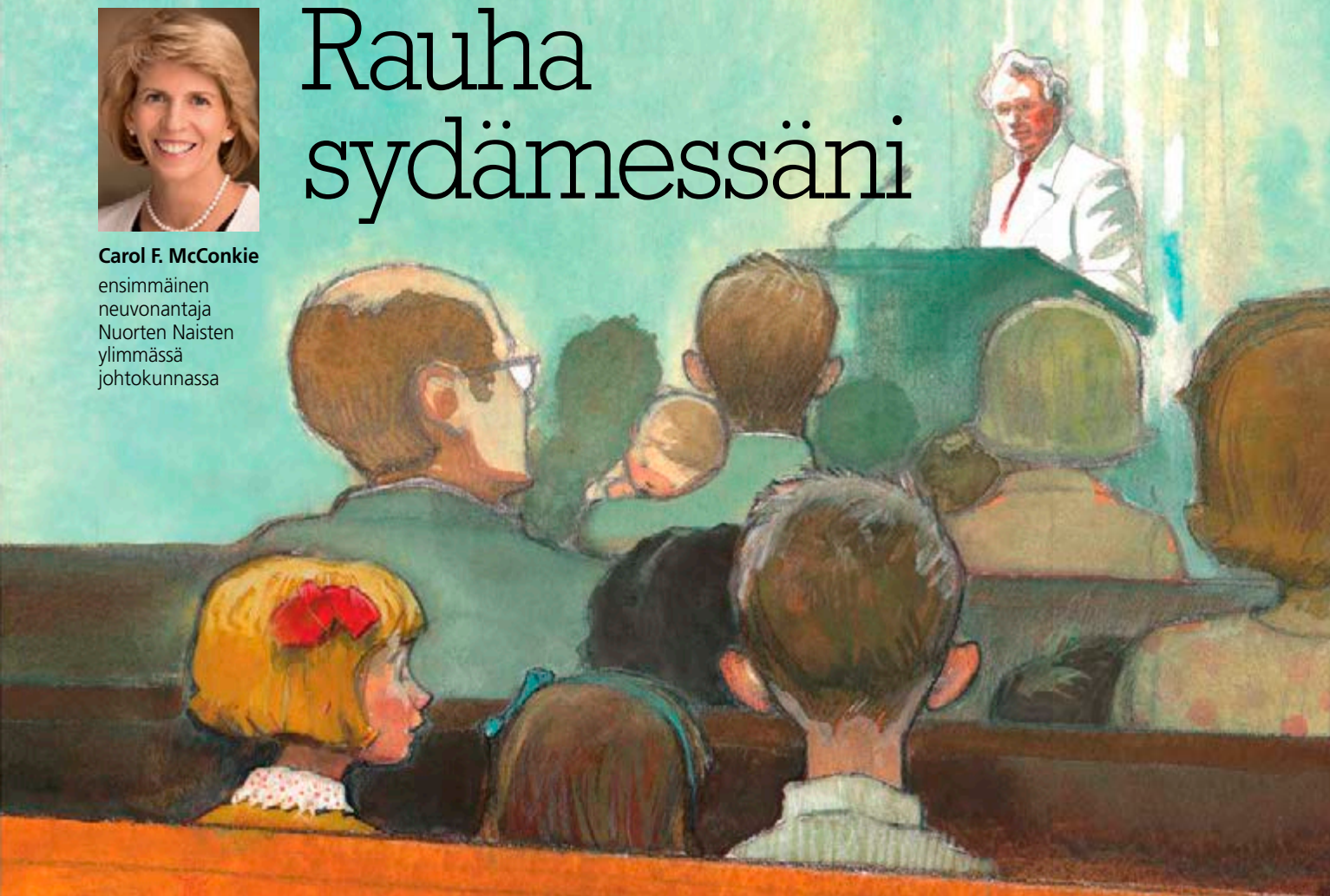
Lähettaisikö Herra yhden kahdestatoista apostolistaan toiselle puolelle maailmaa auttamaan vain yhtä ihmistä? Vastaus on *kyllä*. Hän tekee sitä kaiken aikaa. ■

Vanhin ja sisar Bednarin maailmanlaajuisesta Kasvokkain-lähetyskesestä.

Carol F. McConkie
ensimmäinen
neuvonantaja
Nuorten Naisten
ylimmässä
johtokunnassa

Rauha sydämessäni

Kun olin 8-vuotias, minä näin profetaan, presidentti David O. McKayn (1873–1970). Hän tuli vihkimään uuden kirkkorakennuksen Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Meidän perhe meni siihen vihkimistilaisuuteen. Sinne tuli paljon muitakin. Olimme kaikki innokkaita näkemään profetaan!

Minä olin aika pienikokoinen, joten minun oli vaikea nähdä kaikkien niiden ihmisten takaa. Mutta tunsin silti presidentti McKayn rakkauden. Ihan hetken ajan näin hänen valkoiset hiuksensa ja hänen ystävälliset kasvonsa. Ajattelin: ”Tuolta näyttää Jumalan profetta.”

Olin lukenut pyhistä kirjoituksista profetoista, mutta se oli ensimmäinen kerta, kun itse näin profetaan tai ylipäätään johtavan auktoriteetin. Ymmärsin, että profetat ovat todellisia ihmisiä. Ja he rakastavat meitä! Muistan aina sen rakkauden ja rauhan, jota tunsin sinä päivänä.

Kun olin 11-vuotias, sain toisen kokemuksen, joka auttoi minua tuntemaan rauhaa sydämessäni. Vaarna-konferenssi oli tulossa, ja minä sain laulaa vaarnan kuorossa. Olin aivan innoissani! Minulla oli kaunis valkoinen paita, ja tunsin itseni hyvin tärkeäksi. Laulamamme laulun sanat olivat kohdasta Joh. 14:27: ”Minä

jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.”

Nuo sanat koskettivat todella sydäntäni, ja olen muistanut ne siitä asti. Kun lauloin nuo sanat, tiesin niiden olevan totta. Tunsin Pyhän Hengen kertovan minulle, että Jeesuksen Kristuksen seuraaminen auttaa meitä tuntemaan rauhaa. Sen jälkeen, aina kun minulla on haasteita, tämä pyhien kirjoitusten kohta tulee mieleeni ja antaa minulle rauhaa. Tuo totuus, jonka opin, kun olin nuori, on siunannut koko elämäni. ■

Ethanin TODISTUS

Larry Hiller

Perustuu tositapahtumaan

”Kuule, kuule, näin Pyhä Henki kuiskaa. Kuule, kuule ääni hiljainen.”
(*”Omantunnon ääni”*, Liahona, huhtikuu 2006, s. Y13.)

Ethan istui yhteisessä tuokiossa ja katsoi, kun hänen paras ystävänsä Sam lausui todistustaan. Hänen ystävänsä Sarah istui odottamassa vuoroaan. Sam puhui palvelutyöstä, jonka oli tehnyt. Hän sanoi, että hänellä oli todistus palvelemisesta. Sarah lausui todistuksensa perheistä. Ethanin opettajakin lausui todistuksensa. Hän puhui tempelityöstä. He kaikki todistivat, että kirkko on tosi. Tuntui siltä, että kaikilla muilla paitsi Ethanilla oli todistus.

”Mistä minulla on todistus?”

Ethan mietti.

Hän muisteli parin vuoden takaista hetkeä, kun hänet ja hänen ystävänsä oli kastettu. Hänen Alkeisyhdistyksen opettajansa, sisar Calder, oli pitänyt puheen Pyhästä Hengestä.

”Pyhä Henki voi antaa teille palavan tunteen sydämeenne. Hän voi auttaa teitä tietämään, mikä on totta”, sisar Calder oli sanonut. ”Ja sillä tavoin te saatte todistuksen siitä, mihin uskotte.”

Ethan yritti tehdä sitä, mikä oli oikein, jotta hän voisi tuntea Pyhän Hengen.

Tuntui siltä, että kaikilla muilla paitsi Ethanilla oli todistus.

Hän luki pyhiä kirjoituksia ja rukoili. Mutta hän ei ollut koskaan kokenut sitä palavaa tunnetta, josta ihmiset puhuivat. Tarkoittiko se sitä, ettei hänellä ollut todistusta?

Tämä kysymys jäi Ethanin päähän koko seuraavaksi päiväksi. Hän mietti sitä yhä, kun hän ja Sam rullalautailivat koulun jälkeen. Hän mietti, kuinka hän voisi kysyä siitä Samilta.

”Hei, Sam”, Ethan viimein sanoi, ”pelottiko sinua, kun sanoit eilen todistukseksi?”

Sam hyppäsi pois rullalautaltaan ja käveli nurmikolle. ”Ei oikeastaan”, hän sanoi istahtaessaan. ”Minä olen lausunut todistukseni aiemmin perheilläni.”

Ethan meni hänen viereensä ja nosti rullalautansa syliin. ”Mutta mistä sinä tiesit, että sinulla on todistus?”

”No, minä rukoilin, ja se tuntui minusta hyvältä.”

Ethan nyökkäsi hitaasti ja pyöritti yhtä renkaista kädellään. Jotenkin hänkin halusi tuntea sillä tavoin.

Sinä iltana, kun talo oli pimeä ja hiljainen, Ethan polvistui vuoteensa viereen rukoilemaan.

”Taivaallinen Isä”, hän sanoi,

”autathan minua saamaan todistuksen. Auta minua tietämään, että kirkko on tosi. Että Joseph Smith oli profeetta. Ja että Mormonin kirja on totta.”

Kesken rukouksen Ethan lopetti. Hän mietti hetken. Sitten hän kysyi itseltään: ”No, tiedätkö minä mitään vielä?”

Ja sitten hänet valtasi levollinen, rauhallinen tunne. Se ei ollut voimallinen, palava tunne. Mutta Ethan tiesi, että se oli Pyhä Henki.

Ethanin mieleen tuli ajatus: ”Minä tiedän, että minä tiedän.” Ja kun hän ajatteli asiaa, hän tajusi, että hänellä oli ollut tämä rauhallinen tunne jo aiemmin.

Aina kun hän luki Mormonin kirjaa, se tuntui hyvältä ja oikealta. Nyt hän tiesi, että se tunne oli Pyhän Hengen todistusta hänelle. Kun hän meni kirkkoon ja hänestä tuntui hyvältä ja oikealta olla siellä, sekin oli Pyhän Hengen vaikutusta. Hän oli jo alkanut saada todistusta!

Hänen ei tarvinnut tietää kaikkea nyt heti. Mutta hän tiesi, että Pyhä Henki on todellinen ja voisi auttaa häntä rakentamaan edelleen todistustaan.

Ethan alkoi taas rukoilla. Mutta tällä kertaa hän halusi sanoa kiitoksen. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Pesoja taivaalliselle Isälle

Angela Peña Dahle

*"Käskyjä seuraa. Se rauhan
ja varmuuden tuo." (Lasten
laulukirja, s. 69.)*

Ana mutusteli viimeistä
A tortillapalastaan. Se oli
pehmeä ja maukas. Ana
rakasti isoäitinsä tortil-
loja. Ne olivat paras osa
aamiaista.

Ana katseli, kun
isoäiti eli abuela tiskasi.

Oli ihan tavallinen aamu. Mutta
yksi asia ei ollut samoin.

Abuela käveli yleensä torille
ostamaan ruokaa. Mutta ei tänään.
Tänään ei ollut yhtään rahaa ostaa
ruokaa.

"Mitä me syömme huomenna?"
Ana mietti.

Sitten Ana muisti. Hän tiesi, missä
oli vähän rahaa! Eilen illalla hän
oli nähnyt abuelan panevan muu-
tamia pesoja pieneen valkoiseen
kangaspussiin.

"Abuela, unohditko sinä? Sinulla
on rahaa ostaa ruokaa."

"Mitä rahaa?" abuela kysyi.

Ana juoksi hakemaan rahat. Hän
kilisteli pientä kolikkopussia. *Klik!
Klik!*

Abuela hymyili. "Ne ovat kym-
menyksenemme, Ana. Ne ovat *Herran*
rahoja."

"Mutta mitä me syömme huo-
menna?" Ana kysyi.

"Älä ole huolissasi", abuela sanoi.
"Uskon siihen, että taivaallinen Isä
auttaa meitä."

Seuraavana aamuna abuela antoi
Analle viimeisen maissitortillan.

Sitten hän istuutui tuoliinsa. Hän ompeli punaisia kukkia mekkoon ja kertoi siitä, kun hän oli ollut pikkutyttö. Hän ei näyttänyt huolestuneelta.

Sitten Ana kuuli koputuksen. Hän juoksi avaamaan oven.

”Pedro-eno!”

”Minulla oli tunne, että minun pitäisi käydä teidän kahden luona”, Pedro-eno sanoi. Hän laski pöydälle kolme säkkiä. Ensimmäisessä oli maissijauhoa tortilloja varten. Toisessa oli lihaa. Kolmannessa oli tuoreita vihanneksia torilta.

”Oi suloinen poikani”, abuela sanoi. ”Minä teen sinulle parasta lihapullakeittoani!”

”Sinun keittosi on parasta maailmassa”, Pedro-eno sanoi.

Ana nauroi ja taputti käsiään.

Sitten hän lopetti. Oli yksi asia, jonka hän halusi tietää. ”Abuela, tiesitkö sinä, että Pedro-eno tulisi tänään? Siksikö sinä et ollut huolissasi?”

”En tiennyt”, abuela vastasi.

”Kun maksan kymmenykseni, uskon siihen, että taivaallinen Isä

siunaa minua. Ja niin Hän teki!”

Ana halasi abuelaa. Hän tunsi olevansa onnellisin tyttö Meksikossa. Hän ja abuela uskoivat taivaalliseen Isään. Nyt hän maltoi tuskin odottaa, että saisi syödä abuelan maukasta keittoa! ■

Kirjoittaja asuu Pohjois-Carolinassa Yhdysvalloissa.

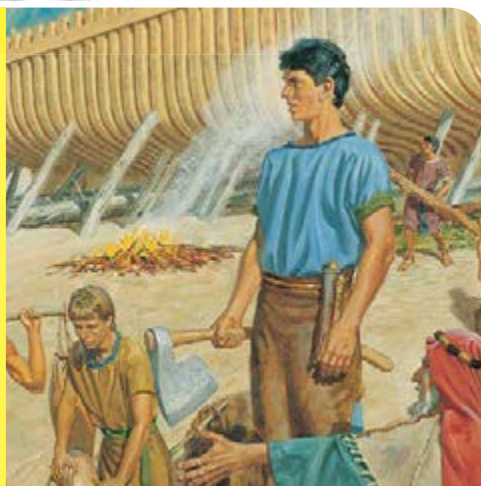

Seuraamme profeettoja ja apostoleja

Jenna Koford

Jumala kutsuu profeettoja ja apostoleja opettamaan meille sen, mitä Jumala haluaa meidän tietävän. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan sellaisista profeetoista kuten Nooa, Nefi ja Joseph Smith sekä apostoleista kuten Pietari ja Paavali. Meillä on profeettoja ja apostoleja nykyäänkin!

YKSITYSKOHTA, CLARK K. - PRICEN TEOKSESTA. HERRA TÄYTTÄÄ KAIKKI SAVANSA, YKSITYSKOHTA, DANQUART A. - WEGELANDIN TEOKSESTA. JOSEPH SMITH AUO-REMPI, YKSITYSKOHTA PAUL MANNIN TEOKSESTA. UUDEN TESTAMENTIN KERTOMUKSIA, YKSITYSKOHTA, JERRY THOMPSONIN TEOKSESTA. NEFI JA LEHI OHAIAAVAT LAIVAN RAKENTAMISTA, KUVITUS GARTH BRÜNER

Mikä on "profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja"?

Profeetta puhuu Jumalan puolesta.

Näkijä näkee menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden.

Ilmoituksensaaja paljastaa (tai osoittaa) meille Jumalan tahdon.

- Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet ovat kaikki profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia. Niin ovat myös kaikki apostolit.
- Vain kirkon presidentillä on Jumalalta saatu valtuus johtaa koko kirkkoa.
- Kuinka monta elävää profeettaa, näkijää ja ilmoituksensaajaa meillä kaikkiaan on?

12 15 3 1

SI :MUISOJA

Miksi on tärkeää seurata profeettaa?

Profeetta on kuin vartija, joka vahtii tornissa (ks. myös s. 38). Hän voi nähdä vaaran, joka on tulossa, ja kertoa meille, kuinka olemme turvassa. Hän auttaa meitä seuraamaan Jeesusta Kristusta.

Mitä profeettamme on pyytänyt meitä tekemään?

Meidän profeettamme tänä aikana on presidentti Thomas S. Monson. Seuraavat ovat asioita, joita hän on pyytänyt meitä tekemään.

- Noudattakaa Kristuksen esimerkkiä ja rakastakaa jokaista.
- Maksakaa kymmenykset ja lahjoittakaa rahaa lähetystyörahastoon.
- Pysykää erossa sopimattomista elokuvista, televisio-ohjelmista ja muusta tiedotusvälineiden tarjonnasta.
- Asettakaa temppelein kuva näkyville jokaiseen makuuhuoneeseen.
- Tutkikaa yleiskonferenssipuheita.
- Käykää iäkkäiden luona ja olkaa hyviä naapureita.

Valitse luettelosta yksi asia, jonka voit tehdä tässä kuussa. Mitä sinä aiot tehdä? ■

Alma teki parannuksen

Alma oli jumalattoman kuningas Nooan pappi. Hän kuunteli profeetta Abinadin opetuksia käskyistä. Alma tiesi, että hänen täytyi muuttaa elämänsä ja seurata Jumalaa eikä tehdä sitä, mikä on jumalatonta. Hän kirjoitti muistiin sen, mitä Abinadi opetti. Hän alkoi opettaa muille evankeliumia. Myöhemmin hänellä oli perhe, ja hän antoi yhdelle pojistaan nimeksi Alma.

Pelasin maalivahtina ja olin oikein hyvä. Sitten muistin, että minun täytyi tehdä parannus, koska olin sanonut eilen ilkeästi. Minun täytyi tehdä se, mutta olin keskellä jalkapallopelejä. Sitten muistin jotakin. Kun täytyy rukoilla, sen voi tehdä missä tahansa! Kun olin rukoillut, minusta tuntui hyvältä se, että olin tehnyt parannuksen.

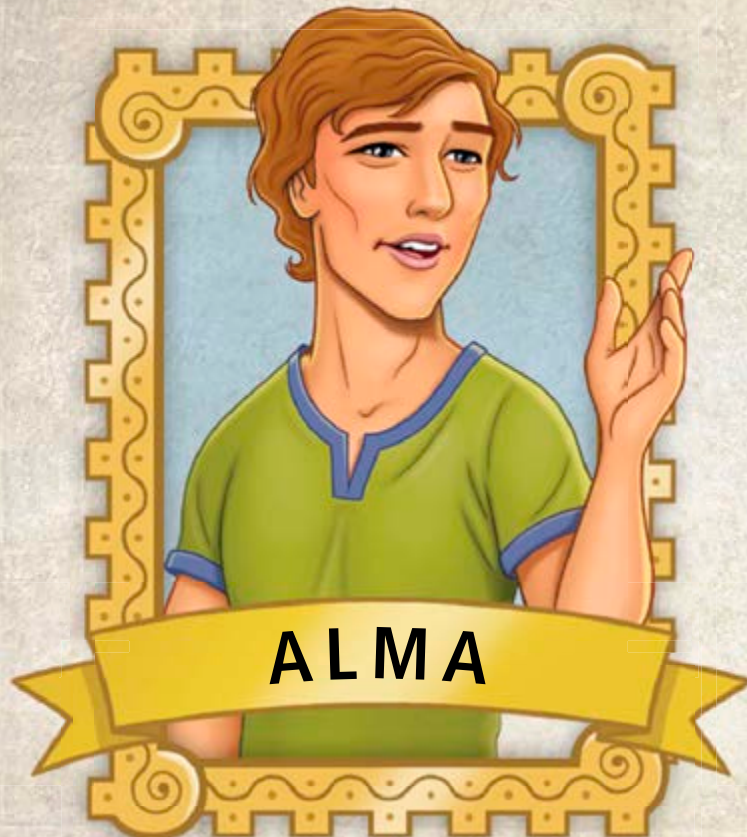
Peter G., 8, Utah, USA

Damon B., 8, Utah, USA

Leikkaa, taita ja säilytä tämä haastekortti!

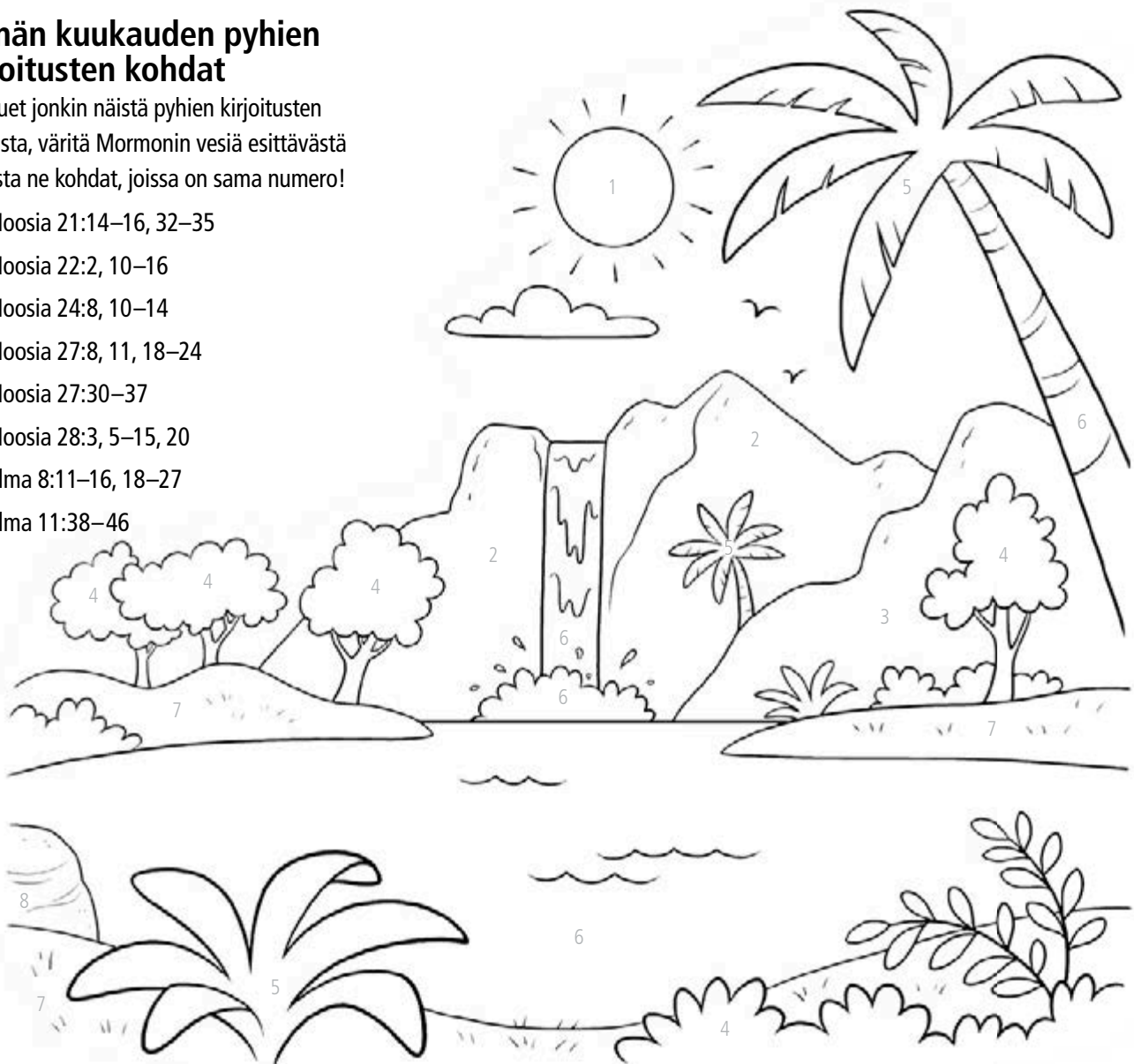
Minä voin tehdä parannuksen!

- Opettele ulkoa Moosia 18:9.
- Kirjoita tai piirrä jostakin, mitä profeetta sanoi yleiskonferenssissa.
- Valitse yksi asia, jossa voit muuttua paremmaksi. Yritä tehdä se tässä kuussa.
- Haastan itseni tekemään seuraavaa:

Tämän kuukauden pyhien kirjoitusten kohdat

Kun luet jonkin näistä pyhien kirjoitusten kohdista, väritä Mormonin vesiä esittävästä kuvasta ne kohdat, joissa on sama numero!

- 1 Moosia 21:14–16, 32–35
- 2 Moosia 22:2, 10–16
- 3 Moosia 24:8, 10–14
- 4 Moosia 27:8, 11, 18–24
- 5 Moosia 27:30–37
- 6 Moosia 28:3, 5–15, 20
- 7 Alma 8:11–16, 18–27
- 8 Alma 11:38–46

Mormonin vedet

Alma piiloutui jumalattomalta kuningas Nooalta lähellä rauhallista paikkaa, jota kutsuttiin Mormonin vesiksi. Monet ihmiset tulivat kuulemaan, kun Alma opetti evankeliumia. He halusivat mennä kasteelle. Kun Alma oli kastanut ihmiset, he tekivät samat lupaukset eli liitot, jotka me teemme, kun meidät kastetaan. Voit lukea lisää näistä lupauksista seuraavalta sivulta. ■

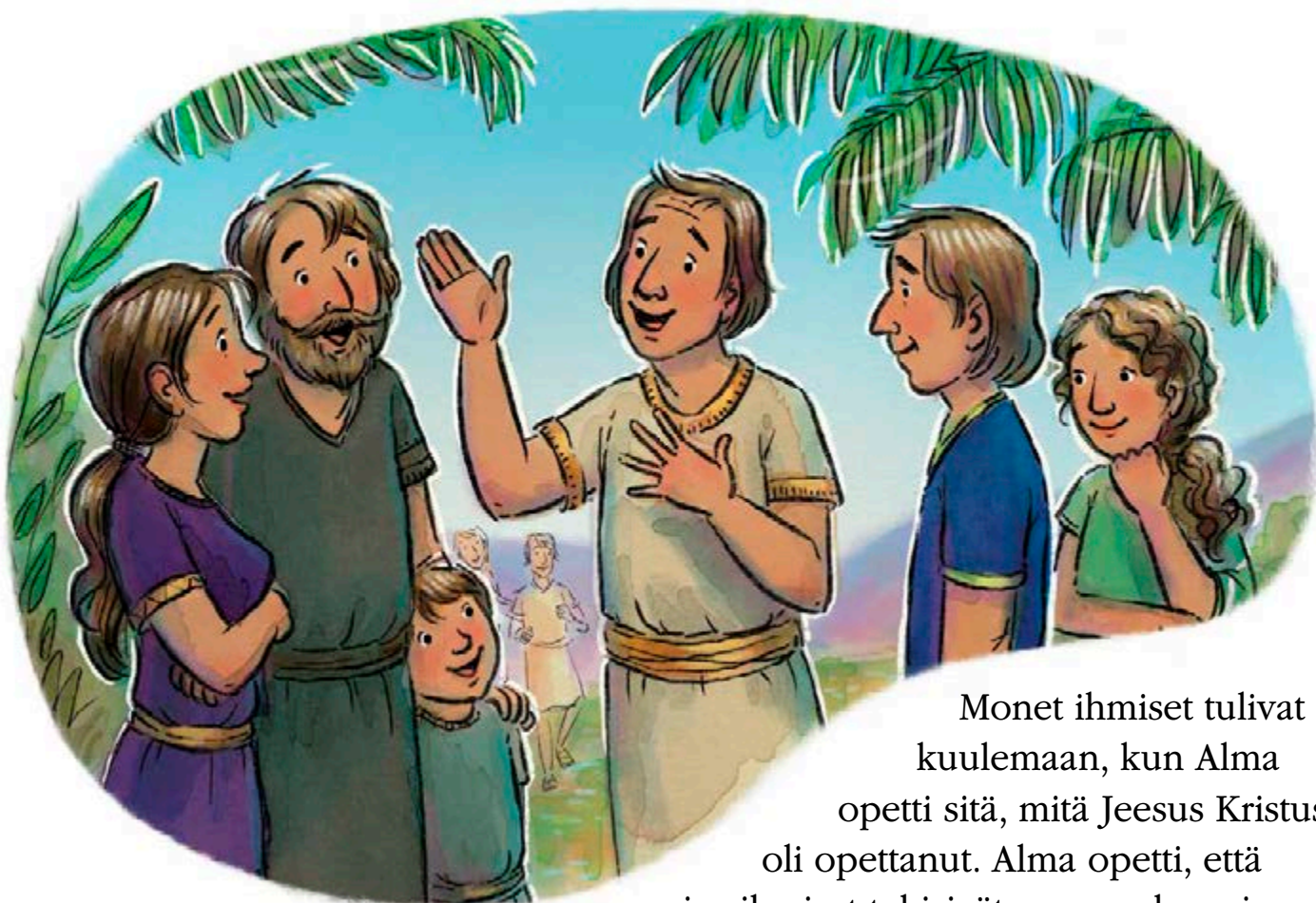
Alma kastaa monia ihmisiä

Abinadi oli profeetta. Hän opetti ihmisiä uskomaan Jeesukseen ja lopettamaan pahan tekemisen. Jumalaton kuningas nimeltä Nooa oli vihainen Abinadille. Nooa ei halunnut tehdä parannusta.

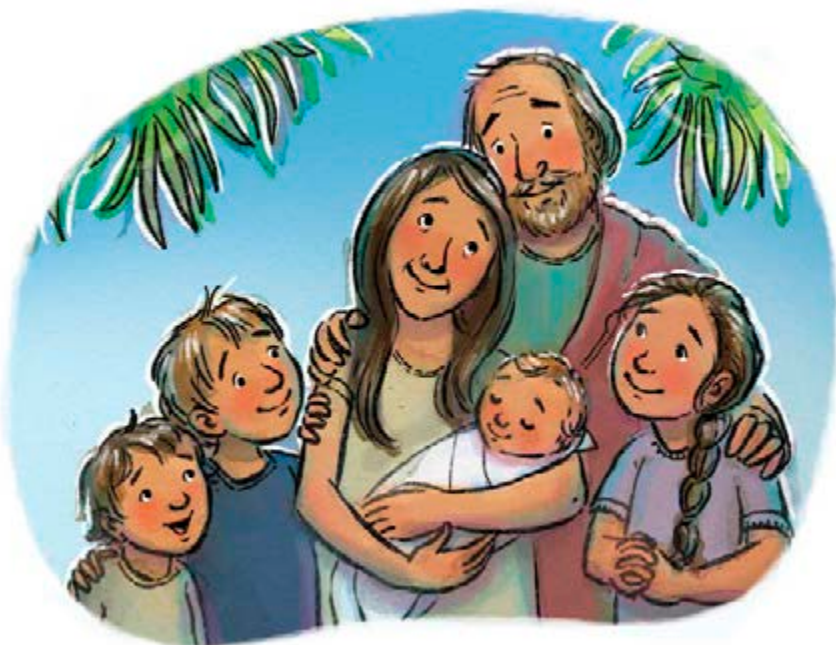

Mies nimeltä Alma uskoi Abinadia. Hän lähti pakoon vihaista kuningasta ja piiloutui tältä. Hän oli pahoillaan siitä, että oli tehnyt sellaista, mikä oli väärin, ja hän teki parannuksen, aivan kuten Abinadi oli opettanut.

Monet ihmiset tulivat kuulemaan, kun Alma opetti sitä, mitä Jeesus Kristus oli opettanut. Alma opetti, että jos ihmiset tekisivät parannuksen ja seuraisivat Jeesusta, heidät voitaisiin kastaa.

Ihmiset taputtivat käsiään ilosta. He lupasivat lohduttaa toisia. He lupasivat rakastaa Jumalaa ja kertoa muille ihmisille Hänestä. He olivat valmiit ottamaan kasteen.

Yksi kerrallaan Alma kastoi ihmiset. He olivat hyvin onnellisia siitä, että he kuuluivat Jeesuksen kirkkoon.

Kun meidät kastetaan, me teemme samat lupaukset, jotka Alman kansa teki. Ja meistäkin tulee Jeesuksen kirkon jäseniä! ■

Lepopäivä on erityinen päivä

**Presidentti
George Q. Cannon
(1827–1901)**

ensimmäinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

TAVOITELKAA HENGELLISIÄ LAHJOJA

Kuinka moni teistä tavoittelee näitä lahjoja, jotka Jumala on luvannut antaa?

Jokainen ihminen Kristuksen kirkossa voi saada Jumalan Hengen lahjoja, joita jaetaan heille heidän uskonsa ja Jumalan tahdon mukaan. – –

Kuinka moni teistä – – tavoittelee näitä lahjoja, jotka Jumala on luvannut antaa? Kuinka moni teistä, kun polvitutte taivaallisen Isänne eteen perhepiirissä tai salaisissa paikoissanne, kilvoittelee saadakseen näitä lahjoja itselleen? Kuinka moni teistä pyytää Jeesuksen nimessä Isää ilmaisemaan itsensä teille näiden voimien ja näiden lahjojen välityksellä? Vai elätekö päivästä toiseen kuin ovi, joka kääntyy saranoidensa varassa, ajattelematta lainkaan tätä aihetta, osoittamatta lainkaan uskoa, tyytyväisinä siihen, että teidät on kastettu ja että te olette kirkon jäseniä ja että voitte nyt levätä aloillanne ajatellen, että pelastuksenne on varma, koska olette tehneet sen? – –

Minä tiedän, että Jumala on halukas parantamaan sairaita, että Hän on halukas suomaan henkien erottamisen lahjan, viisauden lahjan, tiedon ja profetian lahjan ja muita lahjoja, joita saatetaan tarvita. Jos jollakulla meistä on vajavuuksia, on meidän velvollisuutemme rukoilla lahjaa, joka tekee meistä täydellisiä. Onko minulla vajavuuksia? Minä olen täynnä niitä. Mikä on velvollisuuteni? Rukoilla Jumalaa antamaan minulle lahjoja, jotka korjaavat näitä vajavuuksia. Jos olen vihainen ihminen, velvollisuuteni on rukoilla rakkautta, joka on pitkämielinen ja lempeä. Olenko kateellinen

ihminen? Velvollisuuteni on tavoitella rakkautta, joka ei kadehdi. Näin on kaikkien evankeliumin lahjojen laita. Ne on tarkoitettu tätä varten. Kenenkään ei pidä sanoa: ”Voi, en mahda sille mitään. Se kuuluu luonteeseeni.” Hänellä ei ole siihen oikeutta, koska Jumala on luvannut antaa voimaa korjata nämä viat ja antaa lahjoja, jotka hävittävät ne perin juurin. Jos ihmiseltä puuttuu viisautta, hänen velvollisuutensa on pyytää Jumalalta viisautta. Samoin on kaiken muunkin laita. Se on Jumalan suunnitelma kirkkoaan varten. Hän haluaa pyhiensä tulevan täydellisiksi totuudessa. Tästä syystä Hän antaa näitä lahjoja ja suo ne niille, jotka tavoittelevat niitä, jotta he voisivat olla täydellinen kansa maan päällä monista heikkouksistaan huolimatta, koska Jumala on luvannut antaa heille lahjoja, jotka ovat välttämättömiä heidän tekemisekseen täydellisiksi. ■

Artikkelista lehdessä The Latter-day Saints Millennial Star, 23. huhtikuuta 1894, s. 258–261.

NÄKEMYKSIÄ

Kuinka varhainen usko kasvaa tiedoksi ja todistukseksi?

”En muista, etten olisi uskonut taivaalliseen Isään ja Jeesukseen Kristukseen. Olen rakastanut Heitä siitä asti, kun sain tietää Heistä enkelimäisen äitini sylissä lukiessamme pyhiä kirjoituksia ja evankeliumin kertomuksia. Se varhainen usko on nyt kasvanut tiedoksi ja todistukseksi rakastavasta taivaallisesta Isästämme, joka kuulee meidän rukouksemme ja vastaa niihin.”

Vanhin Ronald A. Rasband kahdentoista apostolin koorumista, ”Oi Jeesuksen laupeus”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 90.

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

Tunnistakaa Saatanan vääreännökset

s. 44

Tässä on yksi tärkeä keino erottaa Saatanan valheet Herran totuuksista.

NUORILLE

VAIKKA

OETKIN UJO

s. 60

Oletko joskus tuntenut olevasi liian ujo
tai pelännyt kertoa evankeliumista?
Tässä on kolme ehdotusta.

LAPSILLE

Seuraamme profeettoja ja apostoleja

s. 72

Minkä yhden asian voit tehdä tässä kuussa seurataksesi
profeettaa, presidentti Thomas S. Monsonia?

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEE SUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO